

Nhóc Đáng Yêu Cùng Trường

Contents

Nhóc Đáng Yêu Cùng Trường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	59
11. Chương 11	67
12. Chương 12	73
13. Chương 13: Phiên Ngoại 1	83
14. Chương 14: Phiên Ngoại 2 : Đầu Gấu Quyết Tâm Đỗ Đại Học	94
15. Chương 15: Phiên Ngoại 2 : Đầu Gấu Quyết Tâm Đỗ Đại Học (tt)	104

Nhóc Đáng Yêu Cùng Trường

Giới thiệu

Chuyển ngữ : Thủy Đạm Nguyệt Group Vào một ngày bên cửa lớp có lần chàng đến hỏi. Này, bé con, làm bạn với anh n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-dang-yeu-cung-truong>

1. Chương 1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Triều Nhan

Ghi chú: chữ trong ngoặc () là của tác giả, không phải mình tự thêm vào. (*) là chú thích của mình.

Sáng sớm, nắng vàng rực rỡ chiếu vào phòng, những hạt bụi li ti xoay tròn bay múa trong ánh nắng mai.

Trong căn phòng bừa bãi, một người tướng nằm kỳ cục đang cố vươn tay ra, sờ soạng tìm gì đó.

Có lẽ là phòng quá bừa bãi, hoặc là do trên tay nó không có con mắt nào, cho nên tới khi nó chịu mở mắt đối mặt với hiện thực...

“Hắt xì!” Nó hắt hơi một cái rõ to: “Khỉ thật, giấy vệ sinh đâu rồi?”

Tay phải của Trương Khải Tường tèm lem nước mũi, mũi thò lò là không cần phải nói. Mà ngay cả gối cũng bị dính luôn... “Chết tiệt.” Rửa một tiếng, nó dứt khoát chùi tay vào gối đầu.

Nó cúi lưng trần xuống lật tung mấy bức chân dung và tranh truyện vương vãi đầy chân giường, lôi ra được cái điều khiển từ xa của máy lạnh, “tít” một tiếng tắt máy.

Cảm lạnh rồi. Cảm lạnh giữa thời tiết nóng bức của Đài Loan, vào ngày thứ năm, 15 tháng 9 năm 2005.

Thứ sáu, là ngày học cuối cùng trong một tuần.

Giống như phần lớn đám học trò, chỉ cần cố gắng hết ngày hôm nay là xem như một tuần lễ khổ nạn đã kết thúc. Nhưng mà mắt trái của nó vẫn cứ máy hoai không dứt.

Máy mắt phải có thể không linh, nhưng mà mỗi lần nó máy mắt trái là thế nào cũng gặp xui, chuẩn đến không thể chuẩn hơn.

Xe buýt thật chen chúc, giống như mọi ngày.

Đợi đến khi đưa học trò cuối cùng chen được lên xe, một tiếng “xịch” vang lên, xe chạy.

Hôi quá! Mùi xăng xe hòa cùng mùi sắt lan tỏa trong không khí mỗi lần đều khiến người ta muốn nôn mửa.

Tay nó nắm chặt tay vịn, nghiêng trái ngả phải, bất cứ lúc nào cũng có người chen qua, sắp chết nghẹt đến nơi rồi... ủa ủa ủa? Có người đeo cặp sách chạy ma-ra-tông buổi sáng kìa!

Ôn Hữu Tuấn co giò chạy hết tốc độ. Khỉ gió, hôm nay anh mầy mà đi muộn nữa là đủ năm ngày một tuần, sẽ được cho đi chùi nhà cầu. Mợ nó, xe chạy nhanh như vậy làm chi: “Đợi một chút, này này, đợi một chút bộ chết sao?” Dáng vẻ cậu thiếu niên (nhìn là biết) không ngoan vô cùng chật vật.

Í! Đó là tên lớp trên cùng trường của mình mà?

Ồ! Cái thằng nhóc lớp dưới chết bầm!

Vì vậy run rủi thế nào mà một người đứng trên xe, một người chạy theo xe hai mắt chạm nhau.

“Ngu ngốc!” Nó nói bằng khẩu hình.

“Nói cái gì? Có ngon nhắc lại coi!” Gã rống ầm lên.

Xe buýt chạy xa bỏ rơi gã choai mê ngủ (dù sao bây giờ có dừng xe lại gã cũng chen lên không lọt).

Đồ đần, dọn w.c cả đời đi!

Khóe môi khẽ cong lên một vòng cung rất nhỏ mà ngay cả bản thân nó cũng không phát hiện...

...

Một đường liễu mạng chạy trời chết, chạy tới được cổng trường cấp ba Kim Hồ ở lưng chừng dốc thì gã cũng hụt hơi, suýt chút nữa ngã lăn quay vì mệt.

“Phù, phù, phù...” Ôn Hữu Tuấn khom lưng, le lưỡi thở một cách khoa trương. Mới vừa rồi cầm đầu cầm cổ chạy hùng hục, bước vào sân trường một cái là sức lực tự nhiên mất hết, một đám xương cốt nó cũng sắp đom chồi nở hoa hết trơn rồi (so sánh như vậy là bậy nha).

“Đến sớm không bằng đến đúng lúc ha, Ôn Hữu Tuấn.” Giọng nói có hơi the thé so với giọng nam bình thường của thầy giám thị Lâm vang lên: “Được đó, có tiến bộ.” Thầy ngoéo khóe miệng bên trái một chút, cười thật là giả.

Thoảng bình phục hơi thở, Ôn Hữu Tuấn không muốn bị ông thầy có tiếng là giả tạo này phá hỏng tâm trạng của mình, nhún nhún vai: “Dạ.” Tâm trạng tốt thì có tốt, nhưng còn chưa tốt đến mức đứng lại tán dóc với ông. Gã lạnh nhạt đáp một tiếng, khoác cái túi sách màu xanh lục nhẹ hẫng lên vai, rảo bước về hướng phòng học.

Miệng gã còn ngâm nga một khúc nhạc vui tươi.

Gã vui vẻ là bởi vì sáng nay gặp được gương mặt nhìn sao cũng thấy cảnh đẹp ý vui của Trương Khải Tường.

Gã bước vào lớp đầu gấu (*) bên cạnh có hàng cây xanh, cách rất gần phòng giám thị, bạn cùng lớp mới chỉ tới lác đác dăm ba người, có thể thấy tuần sau đã có một hàng dài chờ dọn nhà cầu rỗi.

(*) nguyên văn là “phóng ngư ban”, là một từ địa phương. Ở Đài Loan, “phóng ngư ban” là lớp đặc biệt dành cho những học sinh cá biệt, yếu kém.

“A Tuấn, sớm dữ vậy vậy!” Tụi nó tưởng gã cũng góp một chân vào đại đội chùi toa-lét chắc.

Treo cặp sách lên bên trái bàn gỗ, “phịch” một tiếng, gã nằm bò ra bàn. “Mợ nó, mệ muốn chết.” Ôn Hữu Tuấn vui đầu vào khuỷu tay, bắt đầu ngủ bù. “Cơm trưa nhớ gọi tao.” Không đợi dăm bạn trả lời đã lăn ra ngủ như chết.

Sở dĩ tách lớp như vậy là để ngăn không cho những học trò cá biệt như Ôn Hữu Tuấn gây trở ngại cho những em học tốt. Mà Ôn đại ca vốn học lực đã không ra gì lại không thêm để ý đến việc bổ túc ôn tập, ngày ngày thỏa mãn với việc gục trên bàn học mơ màng, giáo viên nói hết hơi trên bục giảng cũng bị Ôn đại ca xem như gió xuân thoảng qua lỗ tai.

Học sinh trường cấp ba Kim Hồ từ học kỳ một của năm thứ hai đã dựa theo học lực phân ra thành mười hai lớp. Đương nhiên, trong đó Ôn đại ca tuyệt đối là xếp hạng bét. Mà Trương Khải Tường lại không như vậy, nó không chỉ đầu óc thông minh, thể thao cũng giỏi, có thể nói là học trò ưu tú, là lựa chọn hàng đầu khi xếp lớp, khả năng sẽ trở thành nhân tài số một suốt hơn năm mươi năm kể từ ngày thành lập trường đến nay.

Không biết sao mà Trương Khải Tường vừa nhập học đã không ưa gì Ôn Hữu Tuấn. Chẳng qua là trong trận bóng rổ chào mừng học sinh mới gã gọi nó một tiếng Trương Khải Tử (*) thôi, có cần phải thù dai như vậy không? Ông bà xưa nói, oan gia gây lộn lâu ngày sẽ thành thân gia đó (không có ông bà nào nói vậy đâu = =///b). Tóm lại là cãi tới cãi lui một hồi Ôn đại ca tự nhiên đâm ra thích người ta.

(*) khải tử () có nghĩa là “kẻ ngốc”

Nhưng mà thằng nhóc Trương Khải Tường đó có ưu tú thế nào đi nữa, xinh xắn thế nào đi nữa thì cũng là đực rựa. Hơn nữa điều kinh khủng nhất là, bệnh của gã đã nghiêm trọng tới mức đối mặt với nhỏ bò mà vẫn không “phản ứng”, làm thế nào cũng không “ngắc đầu” lên được.

Phát hiện đầu óc mình đỡ hơi đi thích thằng nhóc Trương Khải Tường, Ôn đại ca vì vậy mà táo bón suốt mấy ngày, còn cho rằng mình bị ma ám chạy đi trừ tà, bị đạo sĩ dõm đánh cho thâm tím hết mình mẩy, mông bầm đen thui, đáng buồn là sau đó gã mới phát hiện — chẳng có tí tác dụng nào!

Nếu không phải sợ bị đám thầy bà bỏ bùa, gã đã sớm quậy tung cái đạo quán của cái đồ lừa bịp đó rồi. Đừng có cười, người xấu cũng sợ quỷ chứ bộ! Khổng Tử đã dạy, không được chọc quỷ. (Khổng Tử không có dạy vậy nha = =b)

Tóm lại, trừ tà, bước qua đồng lửa, ăn bún giò heo (*) đều không khỏi, Ôn Hữu Tuấn đã bị một thằng nhóc cùng giới là Trương Khải Tường bắt mất hồn rồi, bắt còn dính hơn cả bạch tuộc nữa.

(*) bún giò heo: món phổ biến tại Đài Loan, thường dùng mừng thọ, cũng ăn để xả xui.

Y theo đầu óc suy luận siêu cấp của gã, Trương Khải Tường nhập học ở trường cấp ba Kim Hồ cũng có hai năm rồi, con gái xung quanh không thiếu, nhưng không thấy nó thân với ai, nói không chừng nó cũng thích đực rựa ấy chứ. Vấn đề là, làm sao để chứng minh thằng nhóc đó cũng thích đực rựa đây?

Nói đến đây gã lại không khỏi cảm ơn ông trời đã cho gã một cái đầu thông minh như vậy.

Nhà họ Ôn của gã còn có đứa em gái vừa mới lớn, tên là Ôn Khởi Khởi, năm nay nhập học năm nhất trường Kim Hồ, mặt mũi rất tuấn tú khả ái, xa hoa lộng lẫy (dùng từ như vậy là không đúng đâu nha!). Ôn Hữu Tuấn quyết định bán muội cầu vinh, dùng em gái để thử Trương Khải Tường. Có câu nói là thân tình thật đáng quý, hữu tình giá càng cao, nhưng mà gặp tình ái, hai thứ đều xếp sau đây thôi!

Ồi, suy nghĩ đến mức chảy nước dãi cũng không biết mà lau. Cải lương không bằng bạo lực, đợi lát nữa gã sẽ lập tức chạy đến lớp nhất năm hai thực hiện đại kế bán muối cầu vinh ngay, về phần nhỏ bồ cù xì hiện tại... nếu kế hoạch thành công thì cho nó làm dự bị... Cần thận văn hơn, ai biết được rủi đầu gã chỉ nhất thời mê muối thích được rửa trôi. Tóm lại là phải chờ sẵn một con đường cho lãng tử hồi đầu nữa chứ.

Ha ha ha, thật là chu đáo ghê chưa!

Ôn Hữu Tuấn gác cằm ở trên bàn nhích tới nhích lui, nhích một hồi cái cằm gã sắp bị mài nhọn luôn rồi mà còn chưa hết giờ nữa. Chuông báo cứ như bị táo bón, càng cố sức rặn càng không ra, làm thế nào cũng không vang lên được.

Gã hết sức bực mình. Lão thầy trên bục giảng lải nhải khô nước bọt rồi mà còn chưa chịu hết giờ. Ôn Hữu Tuấn vung bàn tay to, hung hăng vỗ một cái lên đỉnh đầu đồng bọn A Mạc ngồi bên tay trái, hại thằng kia thiếu chút nữa đầu trật khỏi cổ: “Hết giờ chưa mậy? Chuông hư bà nó rồi hay sao ấy!”

“Đau! Đại ca muốn giết người hả. Còn một phút nữa thôi.” A Mạc giơ cái đồng hồ Swach trên cổ tay phải ra trước mắt Ôn Hữu Tuấn: “Bộ anh bị Tào Tháo rượt (tiêu chảy) hay sao? Gấp như vậy thì cứ giơ tay xin đi vệ sinh là được chứ gì.” Tiếc sau nó nhất định phải đổi chỗ, ngồi đây cứ bị đánh kiểu này có ngày không chết cũng ngất ngư.

Lời vừa dứt, tiếng chuông cũng du dương vang lên. Chuông vừa reo tiếng đầu tiên, ông thầy trên bục giảng đã vội vàng rời khỏi lớp, còn nhanh chân hơn cả Ôn Hữu Tuấn nữa. “Lên lớp muộn, tan lớp sớm” là đạo lý mà mọi giáo viên dạy lớp đầu gấu đều tuân thủ.

Vừa bước một chân ra khỏi cửa lớp, Ôn Hữu Tuấn đột nhiên quay đầu: “Mày theo tao làm chi?”

Thằng đệ A Mạc suýt chút nữa đâm sầm vào Ôn Hữu Tuấn: “Đi toa-lét chứ chi!” Mỗi ngày sau tiết đầu là thời gian đi vệ sinh mà.

“Quay vào quay vào!” Ôn Hữu Tuấn xua tay: “Giải lao tiết này mày với đám heo kia đều không được ra khỏi lớp.” Nếu kế hoạch mà bị đám đầu heo đó phá hỏng thì không xong.

Thấy A Mạc còn muốn nói, Ôn Hữu Tuấn nhú đôi mày rậm: “Có nghe không đó.”

“Có. Nhưng em muốn đi cầu.” A Mạc cầu nài.

Gã mới lười để ý nó: “Nhịn đi. Kẹp chặt mônng lại.” Ôn Hữu Tuấn ném lại một câu dễ dàng như vậy liền tức tốc chạy đi tìm Trương Khải Tường.

Đại ca làm gì mà không cho mình ra khỏi lớp vậy kia? À, nhất định là đại ca đi cầu rất bốc mùi sợ bị mọi người cười. A Mạc cà nhắc cà nhắc quay vào phòng, thông báo cho những đứa khác tin tức bất hạnh này.

Tuy rằng chuông giải lao đã vang lên rồi, nhưng học sinh lớp nhất ngoại trừ vài người tranh thủ đi vệ sinh, những người còn lại đều đang ghi chép bài vở hoặc nhỏ giọng ôn bài.

Trương Khải Tường ngồi ở vị trí cuối cùng hàng thứ tư bên trái bục giảng. Nó gồng gượng hết khóa rồi cuộc cũng chịu không nổi nằm gục xuống bàn. Cảm mạo khá nghiêm trọng, nếu không phải chiều nay có kiểm tra, nó ngại kiểm tra lại phiền toái nên mới không xin nghỉ. Ồi chao, số khổ. Bị cảm đã đủ xui rồi, sáng sớm nay lại còn gặp phải cái đồ Ôn Hữu Tuấn kia.

Mặt mũi sáng sủa, thành tích xuất sắc, thái độ nhẹ nhàng hòa nhã, thế nhưng Trương Khải Tường có một khuyết điểm nho nhỏ là thù dai vô cùng. Nó ghét Ôn Hữu Tuấn vì gã dám chế giễu cái tên Trương Khải Tường của nó ngay trong trận bóng rổ chào mừng tân sinh. Loại lý do này nghe qua quả thật chỉ như lông gà vỏ tỏi, nhưng mà tên Trương Khải Tường là do mẹ yêu quý của nó đặt cho. Cho nên, nó ghét hành vi con nít của Ôn Hữu Tuấn, không biết tôn trọng người khác.

Vì vậy, Trương Khải Tường chỉ cần đợi có cơ hội là tuyệt đối không bỏ qua cho Ôn Hữu Tuấn, bất kể là châm chọc bằng miệng hay đối đầu trên sân bóng.

Trương Khải Tường cảm thấy có người vỗ vai mình, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn xem đứa nào không có mắt, không thấy nó đang nghĩ ngợi sao? Tuy rằng trong lòng nguyên rủa, nhưng nó vẫn dùng vẻ mặt bình thản vô cùng nhìn lên.

Ôn Hữu Tuấn ngồi trên cái bàn phía trước Trương Khải Tường. Gã không ngừng nhắc nhở mình: cười lên, mỉm cười, cười thật chân thành ấm áp, cười cười cười... Mợ nó! Về mặt gì vậy! Thấy anh mày mà cứ như thấy quỷ là sao!

“Muốn mượn tiền hả, đàn anh!” Chẳng lẽ sáng nay chạy quá nên cháy não, hỏng rồi? Vừa ngẩng đầu đã thấy một cái mặt đen sì khoe ra hai hàm răng trắng nõn, quá đáng sợ. Tâm trạng của Trương Khải Tường ngay lập tức rớt xuống đáy vực. Nó nhìn xung quanh: “Trương Long Triệu Hồ đâu?” Hôm nay tùy tùng xin nghỉ phép hết rồi à?

Phòng học rõ ràng yên tĩnh hẳn. Dường như mọi người đều đóng tai lên nghe trộm...

“À, ừ...” Ôn Hữu Tuấn vò đầu, gương mặt vốn ngăm đen cũng trở nên đỏ bừng tới tận da đầu.

Đại ca của trường cấp ba Kim Hồ, đầu gấu của đám học sinh cá biệt, đội trưởng của đội bóng rổ, lúc này đột nhiên phát hiện từ ngữ của mình thật nghèo nàn. Gã hành tẩu giang hồ bao lâu nay, trường hợp nào mà không trải qua? Nhưng mà loại tình huống này vẫn là lần đầu gặp phải...

Thôi kệ mợ nó, lỡ rồi tới luôn đi. Ôn Hữu Tuấn cúi đầu nói nhỏ vào tai Trương Khải Tường.

“Hẹn hò với anh?” Trương Khải Tường nghe xong, hô toáng lên, e sợ cả thiên hạ không biết hay sao ấy.

Cả phòng học đều hút không khí, lỗ tai càng thêm dựng thẳng...

Ôn Hữu Tuấn vội vàng xua tay phủ nhận: “Chết tiệt! Cậu bị lãng tai à?” Thật muốn đập chết thằng nhóc này...

“Không phải anh kể tai tôi nói hẹn hò còn gì?” Trương Khải Tường không vui dựa vào lưng ghế. Thật ra nó nghe rất rõ ràng, nhưng mà nó muốn châm chọc gã cho bõ ghét. Đối với việc em gái Ôn Hữu Tuấn thích mình nó hoàn toàn không hứng thú, chỉ cần liên quan đến Ôn Hữu Tuấn là Trương Khải Tường nó mất hết khẩu vị.

Mụ nội nó chứ. Anh mày rõ ràng nói là hẹn hò với em gái anh. Tuy rằng bán muối cầu vinh, làm bộ giúp em gái bày tỏ để thăm dò tính hướng của Trương Khải Tường, nhưng gã cũng không thể vì việc này mà làm hỏng danh dự của em gái mình được!

Ôn Hữu Tuấn rống to: “Đi ra đây!” Đối chỗ nói là được rồi chứ gì.

“Không đi.” Trương Khải Tường dứt khoát từ chối, lại ngáp dài một cái: “Tôi phải vào học.” Còn muốn tiếp tục ngủ nữa.

“Cái gì?” To gan ghê cơ! Mợ nó, thằng này nó muốn làm phản.

Anh đây không cho nó một trận no đòn nó tưởng anh dễ chọc sao.

Trương Khải Tường nhìn tên kia nổi giận dùng dùng chuẩn bị túm cổ áo nó lôi ra khỏi lớp liền nói: “Thôi coi như tôi sợ anh. Muốn nói chuyện? Tan học gặp nhau ở chỗ cũ đi.” Nó cười hì hì: “Vấn đề có hẹn hò hay không hai chúng ta sẽ từ từ bàn bạc lại.” Ha ha ha, tâm trạng u ám dưới đáy vực vừa làm khó để được Ôn Hữu Tuấn xong là lập tức tăng vọt, tăng còn nhanh hơn cổ phiếu nữa.

Mọi người có ở đó đều về mặt hiểu rõ.

Thôi rồi! Thôi xong rồi! Kế hoạch siêu hoàn mỹ thế là đã hoàn toàn thất bại. Đúng là người tính không bằng trời tính mà!

=====

Món bún giò heo:

2. Chương 2

Edit: Cô Nường Lẳng

Bỏ lại câu “cải lương rởm”: “Cậu nhớ cái mặt tôi”, Ôn Hữu Tuấn xấu hổ rời khỏi lớp Nhất năm hai.

Một câu tử tế nói không xong lại còn bị người ta chửi cho te tua sút mẻ, Ôn Hữu Tuấn ôm một bụng âm ỉ, mặt đen xì so với bà cô tổ còn hắc ám hơn. Ai bảo gã ngay cả em gái cũng đem bán rẻ, không bị báo ứng mới là lạ. Haizzz, lửa tương tư càng dập càng đượm, mà dầu có mù mắt cũng biết người ta ghét cay ghét đắng mình.

Haizz, Ôn Hữu Tuấn đại ca thở dài, lếch thếch lê chân trở lại khung cửa sổ có cây xanh sát phòng giám thị, lớp học cá biệt dành riêng cho giới trẻ trâu của trường.

Đám học sinh bị cấm túc đang quây vòng tròn đánh bài, A Mạc mắt tinh tai thính nhìn thấy Ôn đại ca ủ rũ như gà trống bại trận sớm nhất, nhanh mồm nhanh miệng hỏi thăm: “A Tuấn? Đại tiện có vấn đề à? Đi không được hay đi quá nhanh bị dính sịp thế?” – Ngoại trừ hai “nỗi buồn” này còn có điều gì có thể khiến cho đại ca khổ sở vậy chứ.

Ôn Hữu Tuấn không hơi sức đâu tranh cãi với thằng đệ, thất tình sẽ khiến người ta mất đi cam đảm, ý chí chiến đấu cũng hóa thành mây khói. Tuy sự thực Trương Khải Tường không thích mình không phải là chuyện ngày một ngày hai, nhưng bộc lộ sự chán ghét một cách thẳng thừng như hôm nay thì là lần đầu, cảm giác đau xót chẳng khác gì sắc nước cà.

“Mày muốn đi w.c thì phấn nhanh” – đỡ phải hai ba câu lại nhắc đến đi nặng với chả đi nhẹ. Ôn Hữu Tuấn mệt mỏi kéo ngăn tủ, bên trong còn lẩn lóc quả trứng gà luộc nước trà từ mười ba ngày trước, ‘hương thơm’ xông vào mặt khiến gã muốn rơi lệ đến nơi.

“Đang tắc, đi không được” A Mạc vô thức ngơ ngậy mông, cảm giác trướng trướng khó chịu vô cùng.

“Aiiiii” Ôn Hữu Tuấn phát ra âm thanh dài như một thế kỉ sầu muộn: “đến giờ ăn trưa nhớ gọi tao”. Oa oa oa, sống mũi cay xè, nằm sấp khóc chắc không ai nhận ra đâu nhỉ?

Đám tiểu đệ tranh nhau chạy đi WC, để lại một mình Ôn Hữu Tuấn nằm bẹp trên bàn thờ vãn than dài, dọc đường chúng nó còn tranh cãi ồn ào xem rút cục đại ca sầu đời vì táo bón hay đi tướt dính sịp. Buồn đời nhân thế vô thường, luân thường đảo lộn, lũ tiểu đệ ngày càng lão toét, đại ca lệ rơi đầy áo.

Chuông báo giờ vừa reng, Ôn đại ca lập tức bị gọi dậy đi ăn. Tâm tình xấu nên không ngần ngại cướp hộp cơm, giật đồ uống của người khác, trong thời điểm trống rỗng cảm xúc tìm cách lấp đầy dạ dày bù vào cũng chẳng có gì không tốt.

Ôn Hữu Tuấn nghĩ thầm: Trương Khải Tường không thích mình là một chuyện còn có thích con gái hay không lại là việc hoàn toàn khác. Nếu như cậu ấy yêu thích con gái, thì đúng là lửa cháy nhà nát, chẳng còn một tia hi vọng. Nhưng nếu cậu ấy thích con trai thì vẫn có thể cường bức, đoạt lấy.

“Em gái tao thế nào?” – bọn con trai là cái loại chuyên môn “chưa nghĩ xong đã nói xong”, đang yên đang lành tự dưng thò một câu chẳng ăn nhập chủ đề vào nói chuyện. Ôn Hữu Tuấn đang suy nghĩ về việc “hẹn hò” với Trương Khải Tường sau giờ tan học, do đó muốn điều tra xem lực hấp dẫn của Ôn Khởi Khởi với đám con trai mới nhón ở mức độ nào.

“Làm sao cơ?” tiểu đệ A Điển còn đầy miệng đùi gà chiên nhồm nhoàm nói.

Không khí xung quanh lúc này hết như khi tất cả mọi người đương say sưa thưởng thức hương hoa thơm thơm thì có thằng ba que thả một phát trung tiện vừa bốc mùi vừa vang to, có điều lần này “thằng ba que” ấy chính là sếp sòng, ai dám cãi.

“Thông minh xinh đẹp!”, Trư Du phát biểu một câu cảm thán đầy chân thành. Điều này là sự thật, thẩm mĩ quan của bọn con trai đều giống nhau ở điểm ‘*Cái đẹp không nằm ở ngực to chân dài đến nách*’- Ôn đại ca xúc động nghĩ thầm.

Lại nói tiếp, nhắc đến Khởi Khởi lập tức mắt A Điển sáng như đèn pha ô tô: “Tính cũng tốt nữa! Con gái bây giờ được như thế thật hiếm có”, chuyện, chẳng thế mà nó thầm thích ẻm đã lâu!

“Ờ ờ...” Hạo Nhiên ra vẻ không quan tâm, ậm ờ cho qua rồi quay đi lấy cơm.

“Nếu chỉ tính bộ ngực thì hạng nhất”, A Bằng đệ nhất trung thực phát biểu một câu, tất tần tật xung quanh gật đầu như bầm tỏi.

Ôn Hữu Tuấn trợn muốn lòi con ngươi: “Ngựa da ngựa thịt hả mày?”, *mấy thằng này ngại rằng đã sống quá dai chăng?* “Mày, mày, mày, mày và mày nữa”, chỉ chỉ kiểm kê nhân số “đứa nào còn dám liếc em gái tao, tao cạo sạch lông mày”. Mặc dù hung dữ trợn mắt dọa nạt các đệ tử, Ôn Hữu Tuấn vẫn khắp khởi mừng thầm vì cuối cùng cũng (tự) khẳng định được rằng Ôn Khởi Khởi trăm phần nghìn có năng khiếu bẩm sinh làm hot girl – đám con giai bình thường tuyệt đối không thắng nổi sự quyến rũ của cô bé. Chỉ

cần đem nó ra làm mồi nhử Trương Khải Tường là có thể khẳng định tính hướng của cậu ấy. Rồi từ đó lập kế hoạch cho các bước tiếp theo.

Thánh chỉ Ôn Đại Ca đã ban, các tiểu đệ chỉ có nước tiếp chỉ, nhưng việc thực hiện thì còn xét, trên có chính sách – dưới có đối sách.

A Điển hỏi: “Vì sao lại cạo lông mày? Móc mắt nghe tàn khốc hơn đại ca ời!”

“Mày dần dần à?” Ôn Hữu Tuấn thật lấy làm thương cảm cho thằng đệ, không hiểu nổi sao có bộ não tàn đến vậy. *Đây là thật thà chất phác, không phải là dần cho nên ngàn vạn lần không nên đánh nó — Đây là thật thà chất phác, không phải là dần cho nên ngàn vạn lần không nên đánh nó...* Ôn Hữu Tuấn cố gắng bình tâm tĩnh trí.

“Tao làm sao có khả năng thật sự động vào mắt chúng mày, nhưng lông mày thì có thể” hắc, hắc “không có lông mày tao đổ chúng mày dấm vác mặt ra đường đấy” Ôn Đại Ca quả nhiên suy tính chu đáo trăm đường. Lũ lâu la nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ, thấm thía sự sâu sắc của lão đại.

“Em bảo này, đại ca phải hết sức bình tĩnh” Hạo Nhiên vẫn hùng hục ăn đùi gà bên cạnh đột nhiên mở miệng.

“Việc gì?” Ôn Hữu Tuấn khó hiểu nhìn về mặt ngưng trọng của Hạo Nhiên.

“Không được quá tức giận” Hạo Nhiên càng trầm trọng.

“Không biết được”, Ôn Hữu Tuấn cào cào tóc, tự hỏi bình thường tính mình xấu đến thế sao.

“Không được, anh sẽ phát điên mất” Hạo Nhiên úp úp mở mở tựa hồ như đang che dấu một bí mật khủng khiếp nào đó.

Đến cùng là việc thương thiên hại lý cỡ nào đây? – Ôn Hữu Tuấn hồ nghi phỏng đoán.

Mất thấy hai người có phần căng thẳng... A Điển moi trong cặp sách món đồ: “Cầm lấy đi. Hôm qua em đánh thằng em trai bị mẹ bắt chộp phạt 100 lần cái này”.

Đại Bi Chú???

Ôn Hữu Tuấn liếc mắt qua, thâm nhủ, thằng này đúng là không bình thường – nhưng vẫn thò tay ra cầm.

Hạo Nhiên thực ra nhất định sẽ nói, chẳng qua rào trước như thế để cho A Tuấn có chút chuẩn bị tâm lý: “Anh bị bạn gái đá rồi”, sáu chữ ngắn tũn mà như sét đánh giữa trời quang, ĐOÀNG một nhát khiến các

tiểu đệ hoảng loạn, lo lắng Đại Ca sẽ phát điên.

“Cái Đờ Mờ!” Ôn Hữu Tuấn đang ngậm một miếng cơm, vì mở mồm mắng bậy mà sắc đến khí quản: “Khụ, khụ, khụ...” khiến ho đến mắt trợn trắng, mặt đỏ đến mang tai, bọn đệ vội vàng chen lấn cố gắng vỗ lưng giảm nhẹ hậu quả, miệng cũng tròn lên mắng gộp đầy thô tục.

“Nước! Nước á!!!” Ôn Hữu Tuấn khó khăn kêu cứu, các tiểu đệ vội vàng giật nước uống ở xung quanh dâng lên. Nhận được vài hớp nước to tướng, hô hấp cuối cùng cũng thuận, Ôn Hữu Tuấn gian nan thở phò phò: “Thằng nào dám?” gã đang cực kì tức giận. Không liên quan đến chuyện có còn tình cảm hay không, việc lãnh địa bị kẻ khác chiếm lĩnh chắc chắn phải đi đoạt lại, cái này gọi là giữ gìn danh dự.

“Trương Khải Tường” Hạo Nhiên chân thật báo cáo.

Các tiểu đệ nhao nhao lên chửi mắng cái thằng ‘đâm sau lưng chiến sĩ’ dám cướp vợ bạn chết bầm Trương Khải Tường nọ, đồng thời nhanh chóng thảo luận cách dạy dỗ đối phương.

Ôn Hữu Tuấn nghe xong kinh hoảng đến suýt ngừng thở, so với việc bị đá, chuyện Trương Khải Tường thích con gái mới khiến gã quan tâm, cực kì quan tâm. Tới mức gã có thể đè lại cơn tức giận, cố gắng dùng bộ óc để nghĩ ra đối sách: trước hết phải dẹp yên lũ đệ để sau khi tan học chỉ một mình mình giải quyết Trương Khải Tường.

“Xùy, xém nữa bị mày hù chết, Thanh Thanh đã bảo với tao gần đây có nhờ Khải Tường kèm học thêm”, Lâm Thanh Thanh – nữ sinh năm thứ hai, bạn sáu chính là ‘cựu bạn gái’ của Ôn Hữu Tuấn, “tao cũng đồng ý rồi, dù sao tao cũng biết nó”. Nói dối rất trơn tru, mặt không đỏ, thở không gấp, Ôn Hữu Tuấn tự nhiên như không tiếp tục cầm đũa lên: “Ăn nốt đi!”

“Nhưng mà em gặp hai người đi dạo phố...” Hạo Nhiên phức tạp nhíu mày, cố nhớ lại trạng thái thân mật đầy gian tình của hai kẻ nọ.

Ôn Hữu Tuấn hung dữ bảo: “Tan học tao sẽ đi hỏi Thanh Thanh..., mày định ly gián tình cảm sâu đậm của anh chị phỏng? Không biết còn thích nói leo, ăn cơm ngay”, rồi như làm mẫu, và một miếng cơm rõ to.

“Ai u, làm tao sợ hết hồn! tí nữa sồn cả ra quần!” A Mạc móc móc cặp sách: “A Lý, có giấy vệ sinh không mày?”

“Đang ăn nói cái gì đấy, tởm... Đây, hại tao tự nhiên ghê cổ” A Điền lấy ra một bịch giấy ăn “Cầm lấy đi”.

Các tiểu đệ khôi phục lại tinh thần thư giãn, tiếp tục ăn như hổ đói, chuyện trò vui vẻ. Quả nhiên là đám nhóc hồn nhiên, dễ bị lừa.

Ôn Hữu Tuấn che dấu dưới vẻ mặt bình tĩnh là một cơn lửa ghen tuông ngút ngàn, ghen chính với bạn gái của mình!.

Gió bắt đầu thổi.

Mỗi lúc mỗi mạnh thêm. Lúc đầu chỉ hơi lật phật cành cây mà giờ này đã khiến cho cây cối oằn mình, cứ như muốn vật trụi lá trên cành vậy.

Ánh mặt trời cũng nhanh chóng bị các tầng mây nuốt mất, tia nắng yếu ớt cuối cùng sớm bị khuất vào màn mây dày đặc.

Trương Khải Tường vất vả chống đỡ, đến khi tan học thì chỉ còn có thể thở được bằng một mũi, nó cố gắng hít được càng nhiều không khí càng tốt, thỉnh thoảng còn phải thở bằng miệng. Cảm cúm dường như càng lúc càng nặng.

Bây giờ sân trường đã chẳng có mấy bóng người.

Sau khi tan học Trương Khải Tường còn cố ý rề rà thêm nửa tiếng, mặc kệ Ôn Hữu Tuấn phải đợi. Nó biết nếu có việc gì Hữu Tuấn nhất định sẽ đợi bằng được, ha ha, chờ xem, lát nữa sẽ từ chối tình cảm Ôn Khởi Khởi, ghi thêm một thành tích chọc giận thầy huy hoàng nữa.

Đầy một bụng nham hiểm, Trương Khải Tường hướng đến địa điểm hẹn: Cung Thành Tín, bước tới.

Trước kia là vốn là trung tâm thể thao, văn hóa Thành Tín nhưng vì có Đại Lễ Đường đầy mỹ lệ mới khánh thành nên nó nhanh chóng trở thành góc hẻo lánh, một địa điểm bị lãng quên, lặng lẽ đứng tại góc đông bắc trường Kim Hồ.

Cung Thành Tín có sân bóng rổ, có lễ đài... và vẫn được bài trí như ngày mới được khánh thành. Tuy nhiên rèm vải nhung từng đỏ tươi giờ rũ xuống thành màu đỏ thẫm giống như máu khô, bẩn bẩn, nhả nhúm. Bục gỗ tróc lở, có nơi sụp xuống tạo thành mấy miệng hố toang hoác, đen ngòm, phần còn lại cũng ọp ẹp hết cả, mỗi lần dẫm lên liền tạo ra những tiếng ken két khọt khẹt như đập tay lên một chiếc đàn piano cổ lỗ. Tất cả càng khiến những lời đồn đãi ma quái có vài phần sự thật làm cho bọn học sinh yếu bóng vía sợ chồn này đến mắt mặt.

Trương Khải Tường thong thả bình tĩnh hướng Cung Thành Tín đi tới, cặp sách xanh lá đeo chéo vai vung vẩy theo nhịp bước.

Đích đến là Cung Thành Tín bây giờ an tĩnh không ngờ.

Trương Khải Tường có một chút nghi ngờ nhưng lại nghĩ hử rằng Ôn Hữu Tuấn lo lắng danh dự của Ôn Khởi Khởi nên cố ý không mang theo đám lâu la, giống như sáng nay gã đơn thương độc mã đến tìm nó gây sự vậy.

Trương Khải Tường hít một hơi dài đầy khó nhọc, khịt khịt cổ thông mũi bên trái.

Ôn Hữu Tuấn ngồi trên tấm ván gỗ ọp ẹp giữa khán đài long lở, ngồi chờ đến sắp hóa đá, không biết gã đã dùng ánh mắt tròn tròn trừng trừng bao lâu. Đại khái cũng lâu tới mức đám u linh (nếu có) đều bị trừng dật vòm sang nơi khác mà vật vờ hết cả, còn lại mỗi gax ngồi tiếp tục tròn tròn. Tận đến khi Trương Khải Tường rơi vào tầm mắt mới thôi.

Trương Khải Tường chợt cảm giác được luồng gió lạnh thổi: “Vù Vù...” qua mang tai, rùng mình một cái. Mắt trái máy máy từ sáng đến giờ càng giật liên tiếp, tựa như dây đàn bị rung lắc tần suất cao.

Vừa bước chân vào hậu cửa Cung Thành Tín, Trương Khải Tường cảm nhận được sát khí đậm đặc, lập tức dừng chân, trực giác mách bảo khiến nó muốn quay lưng bỏ chạy.

Cuối cùng Ôn Hữu Tuấn ngồi trừng nửa ngày thấy đối phương không nhúc nhích lại gần, gã dứt khoát nhảy khỏi bụi nghênh đón. Đôi mắt phun nọc độc vẫn giương lên nhìn đối phương chằm chặp.

Tới gần! Gần hơn! Gương mặt âm u nhìn không ra cảm xúc nhưng Trương Khải Tường có thể cảm nhận được sát khí đằng đằng đang hướng đến mình. Bản năng trỗi dậy, tựa như heo, gà, chó, mèo... vân vân mây mây các loại gia súc gia cầm khi bị đưa đến lò mổ, kêu gọi nó: Chạy đi, chạy trốn ngay.

Chạy! Chạy ngay!!!! —

Đùa à? đường đường chính chính đàn ông con trai đột nhiên bỏ chạy vắt giò còn ra thể thống gì? – Trương Khải Tường điều chỉnh lại tư thế, ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, tạo dáng: “Ai sợ ai”.

Từ bụi giăng đến cánh cửa cũng ít nhất hơn chục mét, nào có người nhanh như thể đã đến gần? Trương Khải Tường mắt thấy Ôn Hữu Tuấn chân dài, sải vài bước đã đến sát rạt trước mắt mình mà rửa thắm.

“Anh định làm gì?” Trương Khải Tường kêu to. Còn chưa nói xong má trái đã “Bình” một phát, tiếp nhận một quyền, khoang miệng tràn đầy vị máu tanh.

Đau đến nheo mắt, Trương Khải Tường lập tức vung nắm tay phải đáp lễ, ỳnh trúng bụng Ôn Hữu Tuấn.

Dù sao trước khi đến đây Trương Khải Tường cũng chuẩn bị sẵn tâm lý ầu ả. Một khi Ôn Hữu Tuấn dám gây sự nó cũng sẵn sàng đánh trả không khách khí chút nào.

Cả hai ra tay hết sức.

Lúc khỏe mạnh Trương Khải Tường cũng chẳng phải tay vừa, sẵn sàng quần đối phương đến thảm bại, đáng tiếc hôm nay dính cảm cúm, thể nhược khí suy.

Một hồi choáng váng, Trương Khải Tường vung tay bắt đầu loạn choạng. Ôn Hữu Tuấn tưởng chừng đại ca hắc đạo, quen thuộc ầu ẩu thể nào lại không chịu nổi cú đánh yếu xìu này, cố gắng thu lại đường quyền, nhân tiện ôm đối phương vào ngực.

« Trương Khải Tường, dám cướp bạn gái của anh hả ? » Ôn Hữu Tuấn ôm chặt Khải Tường.

Bình, Bình... – Trương Khải Tường chỉ cảm thấy đầu óc đảo lộn, càng lúc càng muốn xỉu.

Hôm nay thật xui xẻo ! Tại đúng lúc sức chiến đấu kém nhất lại bị đối phương bắt gian.

Đối với Trương Khải Tường mà nói, chứng kiến sự thảm bại của Ôn Hữu Tuấn chính là sự hưởng thụ cao nhất. Cho nên hẹn hò cùng Lâm Thanh Thanh thuần túy muốn chơi xỏ Hữu Tuấn mà thôi.

Bởi vì hot boy thập toàn thập mỹ Trương Khải Tường của trường Kim Hồ có một tính xấu nho nhỏ : Cực kì thù dai.

Giờ phút này nó bị chính tính xấu bé tẹo như cái kẹo đó hại chết.

Rơi vào tay cừu nhân Ôn Hữu Tuấn, xem ra đợi chờ phía trước chính là thập đại cực hình, kim la đại diện.

3. Chương 3

Edit: Thanh Du

Ôn Hữu Tuấn giữ chặt lấy thân thể mềm nhũn của Trương Khải Tường, một chân giơ lên đá cánh cửa bên phải của cung Thành Tín cho đóng lại, khóa cũng rút bịch xuống đất. Tiếp đó kéo theo Trương Khải Tường như kéo một con heo chết đi đóng nốt cánh cửa bên trái.

“Anh muốn giở trò gì?” Trương Khải Tường biết mình giãy dụa cũng vô ích, lạnh lùng mở miệng. Động tác của Ôn Hữu Tuấn khiến lòng nó run rẩy sợ hãi: chỉ có những kẻ muốn làm chuyện phi nhân tính mới đi khóa cửa lại như thế thôi.

Ôn Hữu Tuấn lẳng lặng hoàn thành bước chuẩn bị, cung Thành Tín tức khắc chìm vào bóng tối. Tựa như còn ngại hai tay Trương Khải Tường có thể gây phiền toái, bèn với tay lấy cặp sách, tháo quai đeo trói tay nó lại.

Trương Khải Tường giãy dụa kịch liệt, toàn thân nổi đầy da gà da vịt, gấp gáp kêu gào: “Thả tôi ra, anh — á —” tiếng kêu thảm thiết vừa ra khỏi miệng đã bị bịt lại.

“Yên nào.” Ôn Hữu Tuấn thấp giọng uy hiếp Trương Khải Tường, một ý nghĩ đáng sợ cũng tự dừng nẩy sinh từ khi Trương Khải Tường rơi vào vòng tay mình: giữ chặt thành nhóc lại bên người.

Đây đúng là cơ hội tuyệt vời mà ông trời ban cho gã! Chẳng những có thể danh chính ngôn thuận chia tay với bạn gái, Trương Khải Tường còn rơi vào tay mình, gã lý do tốt nhất để bám lấy Trương Khải Tường.

Ôn Hữu Tuấn là dạng sinh vật đơn bào, một khi đã quyết việc gì thì không thêm nghĩ đến hậu quả. Quyết định rồi thì cũng giống như người đang tuyệt vọng lại thấy một con đường sống, toàn thân cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

“Giờ xử lý sao đây?” Ôn Hữu Tuấn giống như một con mèo đang đùa nghịch con chuột run rẩy dưới móng vuốt mình.

“Hỏi thừa. Đương nhiên là thả, tôi, ra.” Trương Khải Tường chỉ còn một hơi thở mong manh, tuy đã như cá nằm trên thớt nhưng vẫn còn mạnh mẽ: “Tốt nhất là anh hãy thành khẩn quỳ xuống xin lỗi.” Xin lỗi? Cảm mạo đến lú lẫn đầu óc rồi sao?

Cảm thấy lồng ngực mình dựa vào hơi hơi chấn động, ngẩng đầu lên chỉ thấy một nụ cười xán lạn — vừa rực rỡ lại pha chút hồn nhiên. Tiếp xúc ở khoảng cách gần, Trương Khải Tường đột nhiên phát hiện mình cũng không ghét nụ cười của gã.

“Làm sao mà thả được?” Ôn Hữu Tuấn ôm chặt cái kẻ đang liều chết vùng vẫy kia “Cậu muốn cua bạn gái của anh, thật là nghĩa khí quá đi mà.”

Trương Khải Tường trợn trừng mắt giận dữ: “Tôi đã rất nghĩa khí giúp anh cắt đứt cảnh hồng hạnh tương lai sẽ trở ra đầu tường, anh cũng nên nể tình mà thả tôi ra.” Cái thằng cha bị cấm sừng này cũng giỏi lắm, dám mở miệng đổi trắng thay đen. “Tôi đã liều mạng đâm đầu vào nguy hiểm, suýt nữa bị anh đánh chết, tốt xấu gì cũng nên cảm tạ một câu mới phải.” Nó vứt bỏ hết liêm sỉ, mở miệng cãi cùn, trong đầu âm thầm tính đường đào tẩu.

Ôn Hữu Tuấn không hài lòng liếc nhìn dây đeo cặp sách, lấy kinh nghiệm nhiều lần trối người, gã đoán chừng khả năng thoát ra được là rất lớn.”Phải trối chặt hơn nữa mới được.” Gã ngấm nghĩa Trương Khải Tường bằng ánh mắt của một bà nội trợ chọn mua miếng thịt heo.

Trương Khải Tường cố gắng chống đỡ thân thể đang run rẩy muốn ngã, kiên cường đứng thẳng, gương mặt đã trắng bệch không còn chút huyết sắc, “Thôi được rồi, tôi sẽ chia tay Lâm Thanh Thanh, chuyện này chấm dứt ở đây được không?” Nó là kẻ thông minh, biết mình trốn không thoát lập tức nghĩ ra cách tự bảo vệ.

Nếu Ôn Hữu Tuấn không thích Trương Khải Tường, có lẽ mọi chuyện chỉ cần giải quyết như thế là xong.

Dây giày? Hai mắt Ôn Hữu Tuấn sáng lên, ngấm nghĩa dây giày bằng da tinh tế: không nhiều không ít, hai cái là vừa. Đầu vừa nghĩ, tay đã hành động, rút lấy đôi dây giày của Trương Khải Tường.

Trương Khải Tường lập tức nảy ra ý muốn đá bay gã đi, đáng tiếc lại bị Ôn Hữu Tuấn phát giác, không chút lưu tình đẩy nó ngã xuống đất, thừa dịp Trương Khải Tường đau đến rơi lệ, nhanh chóng tháo giày của nó ra, rút lấy dây giày.

“Đừng!” Trương Khải Tường đang nằm sổng xoài trên mặt đất, thấy Ôn Hữu Tuấn kéo mình lên thì kinh hãi kêu la.

“Còn lắm lời nữa là anh đánh cậu thật đấy.” Ôn Hữu Tuấn giở giọng hung ác, “Đứng lên đi, cậu nằm đó anh không tiện hành động.” Tiếp tục hoàn thành công việc vĩ đại là trói Trương Khải Tường vào lan can bằng sắt trong khán phòng.

Phủi phủi tay, Ôn Hữu Tuấn rất vừa lòng nhìn thành quả của mình: “Không tồi.” Lan can sắt không những cố định hai tay Trương Khải Tường mà bức tường xi măng cao cao phía sau mà còn giúp chống đỡ thân thể mềm oặt của nó, vừa vặn thu hết vào tầm mắt của Ôn Hữu Tuấn.

Trương Khải Tường đưa đôi mắt trong trẻo nhìn Ôn Hữu Tuấn, bình tĩnh và chăm chú. Nếu đã trốn không thoát, nó sáng suốt chọn cách tỉnh táo mà chống đỡ.

“Anh nên xử lý cậu ra sao đây?” Ôn Hữu Tuấn buồn bã nghiêng đầu.

Nực cười! Trương Khải Tường không hề có hứng thú bàn bạc xem xem mình nên chết kiểu nào.....”Này, anh làm cái gì thế!” Trương Khải Tường kinh hãi thất sắc.

“Thì đang giúp cậu cởi đồ chứ gì. Chờ một chút sẽ cởi đến quần.” Ôn Hữu Tuấn bình thản nói cứ như đó là chuyện-đương-nhiên.

“Ồ khôn, anh biến thái à?” Trương Khải Tường cảm thấy thân thể mình bắt đầu run rẩy, hơi lạnh từ lòng bàn chân nhanh chóng ngấm lên toàn thân.

“Sao mặt cậu tái đi thế? Ha ha, cậu đoán đúng rồi đó, anh cũng có hứng thú với nam sinh.” Ôn Hữu Tuấn mỉm cười thừa nhận tính hướng không bình thường của mình, “Anh muốn cậu.”

Trương Khải Tường bất lực, chỉ muốn co người về phía sau, xưa nay nó luôn bình tĩnh mà đến giờ cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi: “Không, không được! Tôi không phải đồng tính.” Cảm giác ớn lạnh không chỉ xâm chiếm thân thể, dạ dày nó cũng bắt đầu vặn vẹo co thắt.

“Anh muốn cậu.” Ôn Hữu Tuấn không ngại nhàm chán lặp lại một lần nữa, răng cắn lên xương quai xanh trần trụi, dùng hành động chứng minh tâm ý.

Trương Khải Tường lắc đầu lia lịa: “Đừng, đừng làm thế với tôi, thả tôi ra.” Hai tay bị trói quặt đã ẩn hiện mấy vết máu bầm đỏ tươi, nó cắn răng dùng toàn lực phản kháng.

Ôn Hữu Tuấn không thêm để ý đến sự phản kháng yếu ớt của Trương Khải Tường, tay trái luồn vào trong quần tóm lấy phân thân, miệng khiêu khích hôn lên lồng ngực.

“Thả tôi ra..... Xin anh đẩy, thả tôi ra.” Trương Khải Tường nhục nhã nhắm nghiền hai mắt, rít từng chữ qua kẽ răng. Van xin cũng được, hèn nhát cũng chẳng sao, nó chỉ biết nếu bị cưỡng bạo chắc mình sẽ điên lên mất.

Ôn Hữu Tuấn ngừng tay, “Cậu có thể chọn một trong hai cách, một là anh sẽ đè cậu ra rếp ngay bây giờ, biến cậu thành người của anh.”

Trương Khải Tường tái mặt, lắc đầu quầy quậy, không cần suy nghĩ lập tức gạt phăng cách thứ nhất.

Ôn Hữu Tuấn mỉm cười thoả mãn: “Cách thứ hai, cậu làm người yêu anh. Anh sẽ ôm cậu, hôn cậu, còn chuyện trên giường anh sẽ chờ cậu gặt đầu, sao hả?”

Trương Khải Tường thoáng do dự, nó không phải đồng tính cũng không muốn biến thành đồng tính, mà nói cho chính xác là nó ghét Ôn Hữu Tuấn.

“Đàm phán thất bại.” Ôn Hữu Tuấn tiếp tục công việc cưỡng bạo.

Trương Khải Tường gần như thét lên: “Cách thứ hai, tôi, tôi.....” Lời nói ra nghẹn lại trong miệng, hóa thành nước mắt nhỏ xuống đất.

“Cũng biết khôn đấy.” Ôn Hữu Tuấn ngừng “công việc” đang làm, bỏ lại Trương Khải Tường đã bị lột trần như nhộng qua một bên, mở cặp sách lấy điện thoại di động, “Chỉ nói suông sao được, lỡ cậu chơi xấu thì sao. Nào, cười một cái coi.” Dùng điện thoại chụp lại cảnh tượng khuất nhục này.

Trương Khải Tường cố quên đi mọi cảm giác, mặc cho Ôn Hữu Tuấn tùy ý chụp ảnh, hai bàn tay siết chặt đến nỗi các đốt ngón tay trắng nhợt đi: tuyệt đối không tha thứ cho gã! Đồ cặn bã chết tiệt, cứ chờ đấy, rồi sẽ có một ngày ta cho mi chết thảm!

Âm thầm lập thệ phải báo thù Ôn Hữu Tuấn, chịu bao nhiêu khuất nhục khiến Trương Khải Tường mặt mũi phờ phạc, cắn răng chịu đựng.

Chụp cho sướng tay rồi, Ôn Hữu Tuấn mới từ từ cởi trói tay cho Trương Khải Tường: “Ôi, không ngờ đã muộn thế này.” Tuy mùa hè trời tối muộn, nhưng đến 7 giờ nắng cũng đã tắt hết.

Trương Khải Tường không thêm đáp lấy một câu, vội vàng mặc quần áo, đi tất, xỏ giày, lúc này mới phát hiện dây giày đã bị Ôn Hữu Tuấn tháo ra, máu nóng lập tức bốc lên tới đầu.

“Làm cái gì mà chậm như rùa thế! Cậu muốn sờ sẫm đến bao giờ mới xong đây.” Ôn Hữu Tuấn sốt ruột

kêu ca, chỉ thấy Trương Khải Tường oán hận nhìn chằm chằm đôi giày: “Cậu không biết thắt dây giày hả?” Đáng yêu quá đi mất.

Trương Khải Tường lạnh nhạt liếc Ôn Hữu Tuấn: “Thì đã làm sao?” Dây giày mua về đều nhờ chị thắt hộ rồi cứ thế xỏ nguyên cái giày vào chân, về nhà thì tụt ra, hôm sau lại xỏ vào.

Học sinh ưu tú lại không biết thắt dây giày? Ha ha, thật là đáng yêu chết người! Ôn Hữu Tuấn cười thầm trong bụng, ngồi xuống đối diện: “Đợi đã, để anh giúp cậu thắt dây giày.”

Lạnh lùng nhìn Ôn Hữu Tuấn cúi người giúp mình thắt dây giày, Trương Khải Tường quyết định chờ gã buộc xong thì tặng gã một cước. Lấy oán trả ơn? Sai rồi, đây gọi là ác giả ác báo.

“Hồi nhỏ Ôn Khởi Khởi cũng không biết thắt dây giày, anh phải thắt giùm nó suốt.” Ôn Hữu Tuấn nói bằng giọng điệu cha-hiền, thủ pháp thuần thực, chưa đến hai phút đã thắt xong chân phải, chuyển sang chân trái.

Bất chợt Ôn Hữu Tuấn nhảy dựng lên, hôn Trương Khải Tường đánh “chụt” một cái.

Bốp~ Trương Khải Tường không chút chần chờ trả ngay cho Ôn Hữu Tuấn một cái tát, cái tát này mạnh đến mức bản thân nó cũng lão đảo. Dạ dày co thắt khó chịu, thực sự..... nó không thích tiếp xúc kiểu này.

Ôn Hữu Tuấn lấy tay che cái mặt bị đánh sưng vù, tỏ vẻ ngây thơ vô tội, “Rõ ràng cậu đã cho phép anh hôn rồi mà.” Người gã vốn cao to đen hoi, giờ lại giả trò làm nũng, thực là dọa cho người ta chết ngất.

Trương Khải Tường cảm thấy thân thể choáng váng khó chịu, “Nhưng tôi chưa nói không được đánh anh.” Vừa rồi dùng sức hơi quá, trán đã bắt đầu rịn mồ hôi lạnh.

Trương Khải Tường thông dong bước ra khỏi cung Thành Tín, Ôn Hữu Tuấn chặt vật bám theo “Cậu đi chậm quá, có cần anh công không?” Bị người kia trừng mắt một cái, gã đổi giọng: “Hay là muốn anh ôm? Ài u!!!” Thêm một nắm đầm nữa, cuối cùng mới chịu ngậm mồm lại mà ngoan ngoãn đi bên cạnh Trương Khải Tường.

Nửa giờ sau, “Anh bám theo tôi làm gì?” Trương Khải Tường tức giận trừng mắt nhìn kẻ vô lại kia, theo trí nhớ của nó thì nhà Ôn Hữu Tuấn rõ ràng không ở gần nhà mình.

“Anh quen đưa bạn gái về nhà rồi.” Ôn Hữu Tuấn mặt dày đáp lại.

Nếu Trương Khải Tường không bị cấm, nhất định đã đánh cho gã rằng rơi đầy đất, giờ này lại chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn gã: không sao, khoản nợ này cứ ghi sổ để sau tính.

Ôn Hữu Tuấn bám đuôi Trương Khải Tường đi vào một khu phố thoát nhìn rất tĩnh mịch, do một dãy

những căn nhà tường trắng ngói hồng tạo thành. Nhà Trương Khải Tường cũng nằm trong số đó.

Về đến nơi, Trương Khải Tường thấy đèn vẫn sáng, xem ra bà chị Trương Khải Kỳ làm tiếp viên hàng không đã xong chuyến bay mà về nhà. Không thèm quay đầu chào hỏi câu nào, tự động lấy chìa khóa mở cửa, vào nhà rồi mới hung hăng sập cửa đánh “Uỳnh” một tiếng.

Chỉ còn lại một mình, Ôn Hữu Tuấn khổ sở cười trừ: dùng thủ đoạn dè tiện ép Trương Khải Tường nghe lời, bản thân mình cũng đâu có dễ chịu gì? Mình phải dùng đến tấm ảnh khó coi trong điện thoại di động để uy hiếp cậu ta, so ra thì có một thứ Trương Khải Tường không cần tốn nhiều sức cũng có thể uy hiếp thậm chí làm tổn thương, chính là tâm của mình.

Bước vào cửa, Trương Khải Tường đã định len lén chuẩn vào phòng, lại bị Trương Khải Kỳ tóm được: “Đã muộn rồi, em còn chạy đi đâu chơi?” nói đoạn nhàn nhã bày ra bộ đồ uống trà.

Sau khi “diện kiến” gương mặt sưng phù như đầu heo của Trương Khải Tường, lập tức đổi sắc mặt: “Em đánh lộn?”, tiếp theo là một câu vô lương tâm: “Đánh thua người ta! Còn bị đánh thành đầu heo, thậm chí ghê đó.”

“Đúng là chị gái tốt.” Trương Khải Tường đeo nguyên cái mặt nạ đầu heo trở về phòng.

“Hôm nay em mới biết trên đời không có ai tốt hơn chị sao.” Mồm miệng sắc sảo đúng là do gen di truyền mà. “Thằng nào dám đánh em? Lớp nào?” Trương Khải Kỳ muốn đến trường giết người: trên đời không ai được phép bắt nạt đứa em của cô.

“Chị, em không phải trẻ con.” Trương Khải Tường quay đầu lại nhìn bà chị vẫn quen bảo vệ mình từ nhỏ đến lớn, “Chuyện này để em tự mình giải quyết là được rồi.”

Trương Khải Kỳ cười cười, nụ cười ẩn chứa vài phần phức tạp, “Em có lớn đến thế nào thì vẫn nhỏ hơn chị năm tuổi.” Chị sẽ vĩnh viễn làm chỗ dựa cho em.

“Em biết mà.” Trương Khải Tường khẽ nhếch khóe miệng, muốn cười một cái để an ủi bà chị nhưng cảm giác đau nhức khiến nó đành quên đi ý định đó.

Nhà nó chỉ có hai người, nhìn bề ngoài xem ra không mấy thân thiết nhưng thực chất lại có sự gắn bó phi thường. Bởi lẽ, từ sau tai nạn giao thông cùng lúc cướp đi cha mẹ, trên thế gian này chỉ còn hai chị em là người thân duy nhất của nhau.

Trương Khải Tường bước vào phòng, đèn cũng không thèm bật đã ngã thẳng xuống giường. Đầu óc rối bời, nó không muốn nghĩ gì thêm về tên biến thái song tính luyến Ôn Hữu Tuấn kia.

Trước hết cứ ngủ một giấc, vì ngày mai còn rất nhiều chuyện phải giải quyết: đầu tiên là chia tay Lâm Thanh Thanh, ngoài ra còn phải nghĩ cách xử lý tên tình nhân cực kỳ phiền toái là Ôn Hữu Tuấn — có lẽ

nên giết phứt Ôn Hữu Tuấn đi cho nhanh.

Khi cơn buồn ngủ ập đến, Trương Khải Tường đã nghĩ đến cách thứ ba mươi bảy để xử lý thi thể Ôn Hữu Tuấn. Quả nhiên giết người không khó, cái khó là làm sao xử lý thi thể.

Trên xe buýt ngày thứ hai, Trương Khải Tường quyết định dùng một cách phổ biến để cắt đuôi mấy cây si đi đối phó với Ôn Hữu Tuấn — sập cửa vào mặt gã ~ nếu mình không thèm để ý tới gã, có lẽ ít lâu nữa gã sẽ buông tha cho mình chẳng? Chuyện với Lâm Thanh Thanh, hôm qua đã gọi điện thoại chia tay, đối phương khóc lóc ỷ ôi hơn ba tiếng đồng hồ, cuối cùng mở lời cay độc, nói cái loại không có lương tâm như anh ra đường coi chừng bị sét đánh.

Trương Khải Tường hoàn toàn có thể thông cảm cho lí do cô mở miệng tuôn ra lời lẽ cay độc, đang có hai bạn trai, dùng một cái mắt cả hai ~ có nguyên rửa mình cũng đúng.

Lâm Thanh Thanh khóc lóc ỷ ôi chẳng qua chỉ có vài tiếng đồng hồ, nhưng Ôn Hữu Tuấn lại khiến nó cực kỳ nhức đầu. Cuối cùng, nó quyết định chọn cách ngoảnh mặt làm ngơ để cự tuyệt cái tên biến thái kia.

Nhưng Ôn Hữu Tuấn nào có dễ đuổi như thế? Trương Khải Tường đau đầu không dứt vì Ôn Hữu Tuấn, càng cảm nhận sâu sắc cái gọi là oan gia ngõ hẹp, đường vắng gặp nhau, giáp mặt kẻ thù, trái đất thật nhỏ.

Trương Khải Tường còn đang ngậm dở miếng bánh bao trong miệng, thấy Ôn Hữu Tuấn trèo lên xe buýt lập tức sa sầm mặt mũi, cau có hất cằm sang một bên.

Thấy nó quay đi, Ôn Hữu Tuấn chật vật di chuyển, muốn chen đến chỗ Trương Khải Tường.

“Xe buýt sao mà đông thế không biết?” Ôn đại ca vật lộn mất một lúc mới chen được đến bên cạnh Trương Khải Tường.

Người cả đời không đi xe buýt thì làm sao biết xe chật chội? “Anh xuống xe sẽ bắt được một người.” lạnh nhạt móc mĩa một câu, trong lòng Trương Khải Tường chỉ tâm tâm niệm niệm muốn ném Ôn Hữu Tuấn từ cửa sổ xe xuống đường.

Ôn đại ca cười nói: “Ý kiến hay đấy, nhưng anh còn có cách này hay hơn.” Mặt mày hăm hở: xe buýt đông à, giải quyết đơn giản thôi.

Chỉ thấy gã đuổi hổ trảo, dùng lực khá mạnh vỗ vai một nam sinh đang ngồi trên ghế, “Này, nhường chỗ coi.”

“Sao, sao phải nhường?” trước mặt bao nhiêu hành khách trong xe, nam sinh không thể vội vã cúi đầu

trước cái ác, nhưng mặt mũi cũng đã tái xanh.

Ôn Hữu Tuấn quắc mắt, nét mặt cực kỳ hung ác, “Mù hử? Cậu không thấy trên xe có người tàn tật sao?” Trên xe tĩnh lặng như tờ.

Tàn tật? Nam sinh nâng mắt kính cẩn thận ngắm nghía Ôn Hữu Tuấn, nhìn kiểu gì cũng thấy chân tay còn lành lặn cả. “Tàn tật chỗ nào?” Ai da, hay là nào tàn? Thật đáng thương!

Đầy Trương Khải Tường vẫn đứng bên cạnh xem kịch một cái, “Là cậu ta! Thế nào? Mặt mũi tàn tật không phải là tàn tật sao? Coi chừng tôi kiện cậu tội kì thị người tàn tật.”

Hử? Trương Khải Tường thấy mình tự nhiên “được” gắn thêm thân phận mới, chỉ biết trợn mắt há mồm, mặt dần ra.

Trên xe đã có người cười ra tiếng, Trương Khải Tường tái xanh mặt giống như miếng mướp đắng sừng phù.

“Dạ, tại em có mắt không trông, mời đại ca ngồi.” Nam sinh nhin cười, vội vàng nhường chỗ.

Ánh mắt của cả xe lập tức đổ dồn lên người Trương Khải Tường, khiến nó đứng ngồi không yên.

Ôn Hữu Tuấn gian kế thành công, cười tươi như hoa, hạ giọng thì thầm: “Mau ngồi xuống đi! Bằng không cậu muốn đứng trơ ra đó làm con khỉ cho người ta chỉ trỏ à?” Há há há, giờ thì khỏi phải chen lấn!

Nếu ngồi xuống thì đúng là khó bị người ta nhìn thấy hơn... Trương Khải Tường qua nhiều lần cân nhắc, cuối cùng rít qua kẽ răng hai chữ: “Cám ơn.” Trước khi ngồi xuống không quên ra sức dấm bàn chân Ôn Hữu Tuấn đến bẹp dí mới thôi, khiến cho nụ cười trên gương mặt gã cũng méo xẹo đi.

Cảnh vật ngoài cửa sổ lao vùn vụt về phía sau, xe buýt từ khu phố náo nhiệt tiến vào lưng chừng núi, trên đường đi Trương Khải Tường một mực ngoảnh đầu nhìn ra ngoài, không thêm nói một câu với Ôn Hữu Tuấn.

Há há, có thể mà cũng giận, dễ thương quá điiiiii. Ôn Hữu Tuấn len lén cười, cười hăng đến mức khóe miệng co giật: thì ra học sinh xuất sắc cũng có lúc chân chất khả ái như thế, không hoàn toàn là một đám một sách tâm cơ sâu như biển, cái mặt thì vênh đến giới.

Trương Khải Tường ghi nhớ thật kĩ món nợ này, nhìn bóng Ôn Hữu Tuấn nở nụ cười chết tiệt kia in trên cửa sổ kính mà giận đến tái mặt đi.

Chuyên tâm suy nghĩ kế hoạch giết người hủy xác, Trương Khải Tường không để ý xe buýt đã đến trường.

Đám học sinh mặc một màu đồng phục lập tức tràn xuống xe, Ôn Hữu Tuấn cuối cùng cũng chịu mở miệng cắt đứt dòng trầm tư của nó: “Trương Khải Tường, cậu muốn ngồi đến trạm cuối sao?”

Trương Khải Tường giật mình nhận ra trên xe chỉ còn hai người là mình và Ôn Hữu Tuấn, lừ mắt liếc Ôn Hữu Tuấn một cái, sau đó không hề cảm kích công gã nhắc nhở, cầm lấy cặp sách nhanh chóng xuống xe.

Ôn Hữu Tuấn lập tức bám theo.

“Anh đi theo tôi làm gì?” Trương Khải Tường chịu không nổi, gắt lên.

Ôn Hữu Tuấn nhún nhún vai, “Cũng vừa khéo, anh học cùng trường với cậu.” Sợ Trương Khải Tường không hiểu, còn hất cằm về hướng sân trường Kim Hồ.

Trương Khải Tường phải kiềm chế lắm mới không cho gã một cái bạt tai, chỉ còn cách vội vã rảo bước, kéo dài khoảng cách với Ôn Hữu Tuấn.

“Trương Khải Tường, ảnh!” Ôn Hữu Tuấn đứng ngay ở chiếu nghỉ mà gào lên, từ các lớp năm ba ở tầng một đến năm hai ở tầng ba đều nghe rõ mồn một.

Trương Khải Tường vừa đặt chân lên cầu thang nghe thế lập tức tái xanh mặt, vội vã quay đầu, từ trên cao trừng mắt nhìn xuống Ôn Hữu Tuấn.

“Qua đây nào.” Ôn Hữu Tuấn giở trò dễ tiện thành công, vẫy tay với Trương Khải Tường.

Trương Khải Tường nghiêng răng nghiêng lợi chậm chậm bước xuống thang lầu, đến gần Ôn Hữu Tuấn: “Muốn gì hả?” Xiết chặt nắm tay để phòng mình lỡ tay đánh chết gã.

“Chẳng phải cậu đã giao hẹn với anh rồi sao, hôn một cái tạm biệt đi ~” Ôn Hữu Tuấn kéo dài mấy chữ cuối.

Trên gương mặt đẹp của Trương Khải Tường nở một nụ cười lạnh: hôn tạm biệt? Để ta cho mi ngồi lên nóc tủ mà nhận hương khói người ta cúng bái!

(chỗ này tác giả chơi chữ: Nguyên văn câu nói của Ôn Hữu Tuấn là “thân thân bài bài”, bài bài tức là bye bye. Trương Khải Tường lại muốn oánh chết Ôn Hữu Tuấn cho gã leo lên nóc tủ để người ta “bái bái”, bài bài với bái bái đọc gần giống nhau)

Không chút do dự cầm cặp sách màu lục, bên trong có năm quyển sách giáo khoa, một quyển tự điển, hai quyển sách tham khảo hung hăng đánh xuống mục tiêu cỡ bự là đầu Ôn Hữu Tuấn, nghe tiếng kêu la mới hài lòng bỏ đi.

Tâm tình của Trương Khải Tường vốn rất tồi tệ lại một lần nữa bay bổng.

Bước vào lớp, tuy bạn cùng lớp ngấm ngấm bàn tán xôn xao, nhưng không ai dám cả gan hỏi cậu thiếu niên nổi tiếng du côn kia đánh nhau với ai? Đừng nói là bạn cùng lớp, đến cả thầy giáo cũng không dám để mắt nhìn Trương Khải Tường.

Ôn Hữu Tuấn không tới quấy rầy, Lâm Thanh Thanh cũng không tới khóc lóc kể lể, Trương Khải Tường trải qua một ngày yên bình. Ngoại trừ suất cơm trưa toàn là mấy món khô cứng như sườn rán, đùi gà chiên, khiến nó thà nhịn đói còn hơn thì ngày hôm nay có thể coi là mỹ mãn.

Qua một ngày đói rã, sau khi về nhà Trương Khải Tường phát hiện tủ thức ăn trống trơn, chỉ thấy Trương Khải Kỳ lưu lại một tờ giấy nói muốn ra ngoài chơi còn người đã đi mất dạng. Nó cũng không ngạc nhiên, xem ra đến bữa tối lại phải ra ngoài mua đồ ăn rồi.

4. Chương 4

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Tiểu Phong Hoa

Đến lúc Trương Khải Tường xem xét tỉ mỉ tờ giấy rồi tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, chuẩn bị đi ra ngoài kiếm đồ ăn thì trời đã xám xám tối.

Hôm nay lại được ngày trăng thanh gió mát.

Chủ nhật có chợ đêm, thêm trời đẹp thế này nên người đi chơi đông như trẩy hội.

Đúng là huyền ảo khủng khiếp! Không đến mức biển người nườm nượp nhưng vẫn có thể thấy cả đoàn quây hàng cả chủ lẫn khách nối nhau trên vỉa hè. Trương Khải Tường rất ghét những nơi đông đúc, nhìn thấy cảnh đó ngay lập tức có ấn tượng rằng người Đài Loan bị phát cuồng vì chợ đêm thì phải.

Tay dứt túi, mắt nhìn bốn phương, tai hóng tám hướng. Chỉ muốn mua ít fastfood (nhưng mặt mũi đã thô lắm rồi ~ đành phải tha cho món bún thịt nướng) rồi biến khỏi cái chốn ồn ào muốn chết này càng nhanh càng tốt.

Đậu phụ thối? Trương Khải Tường sẫm soi quán đậu bé tí tẹo: độ mềm có vẻ chuẩn, nhưng ít thế kia, hơn nữa ăn xong mà thở ra thì chắc ma cà rồng mò đến cũng phải ngất, có khi chính mình cũng ngất luôn chứ chẳng đùa. Trương Khải Tường ngẫm nghĩ, đậu điếc gì, nghỉ thôi.

Miến lòng heo thì sao? Ăn thì ngon nhưng nhìn ông bán hàng có vẻ bản bản, lỗ lòng heo rửa không sạch, ăn vào Tào Tháo đuổi biết tìm ai để ăn vạ bây giờ?

Gà chiên xù? Không được không được! Trương Khải Tường cố gắng kiếm một phương án khả thi, nuốt nước miếng ừng ực.

Trong khi Trương Khải Tường hết lấy tiêu chuẩn ISO ra đánh giá rồi lại chuyển sang dùng ánh mắt phê bình nhìn mấy người bán hàng rong, phát huy hết mức cái bản tính hẹp hòi ra thì...

“Cho một suất hào chiên (xin tự dịch sang tiếng Đài)!” Giọng nói to tướng đó còn bổ sung: “Suất thật lớn vào nhé!”

Ặc...Thật lớn? Định bảo người ta bán cho heo ăn chắc?! Trương Khải Tường thầm ới mửa. Nhưng hào chiên đúng là thượng sách.

Trương Khải Tường cẩn thận đánh giá cửa hàng có vẻ sạch sẽ đẹp đẽ, người bán hàng mặt mũi ân cần, xong xuôi mới nói, “Cho một suất mang về.”

“Trương Khải Tường, đi đâu cũng thấy cái mặt cậu là sao?!” Hóa ra tên ăn lăm đó chính là Ôn Hữu Tuấn.

Trương Khải Tường trợn mắt, “Anh đúng là ma đi theo ám rồi đấy bạn cùng trường ạ!” Muốn đo độ thâm độc với tôi sao, về núi tu luyện thêm một ngàn năm nữa đi em ạ.

“Cậu cứ phải bắt chước anh ~”

Trương Khải Tường – mặt khinh bỉ, “Quá non và xanh.” Đồng thời lườm cho đối phương một cái thật lạnh lẽo, đúng là cái đồ đơn giản đến nhạt nhẽo.

Ôn Hữu Tuấn cũng không thêm nổi giận, “Á, kia có phải chị gái cậu không?” Tay phải chỉ về phía đường.

“Đâu?” Cố phát huy hết tầm nhìn. “Đồng người quá, chẳng thấy gì cả.”

“Kia kìa, anh chàng đi bên cạnh chị ấy là ai thế?” Nói linh tinh mấy câu, tranh thủ lúc Trương Khải Tường đang giương mắt lên nhìn theo hướng mình chỉ vớ chỉ vẩn, nhanh chóng ra hiệu với bác bán hàng – tính tiền hai suất luôn.

Đến lúc biết mình bị lừa thì cũng đã muộn rồi, bữa tối của Trương Khải Tường đã nằm trong tay Ôn Hữu Tuấn. “Đưa đồ ăn đây.” Nói thì cứ nói chứ biết thừa là còn lâu Ôn Hữu Tuấn mới đưa đơn giản như thế.

“Đi cùng nhé, tiện đường ấy mà.” Tên Ôn Hữu Tuấn vừa cho Trương Khải Tường ăn được quả lừa đang tươi cười toe toét.

Nhớ đấy, thù này ta nhất định sẽ trả!

Trương Khải Tường bị ép vào đường cùng đành phải nghe theo. “Đi cùng cũng được, nhưng đưa đồ ăn đây đã.”

Ôn Hữu Tuấn cũng không muốn chọc giận Trương Khải Tường thêm lần nữa, “Không cần trả anh tiền đâu.” Tác phong hết sức ra vẻ.

“Tôi không có ý định đấy.” Nghĩ đi nghĩ lại, rõ ràng là đồ lừa đảo, phải đãi khách mà bồi tội chứ còn gì nữa.

“Ha ha, Tiểu Tường đúng là người thẳng thắn, anh thích em rồi đấy!” Tên này đáng yêu thật, trong lòng nghĩ cái gì trên mặt liền hiện ra bằng sạch chứ không như mấy kẻ tiểu lý tàng đao.

“Tôi là Trương Khải Tường!” Tiểu Tường? Tởm muốn chết. “Còn nữa, khỏi cần thích tôi. Biến sang bên kia mà ngồi cho mát kia, tôi chán nhìn mặt anh lăm rồi.” Chắc kiếp trước phải gây ra tội lỗi gì ghê gớm lắm nên mới bị hấn thích.

“Tên Tiểu Tường nghe rất hay mà! Nếu không, cậu có thể gọi anh là Tiểu Tuấn.” Ôn đại ca rất thoải mái trong việc xưng hô.

Trương Khải Tường tò mò, cái mặt tên này làm bằng chất chống đạn hay sao? “Tôi thích gọi là Ôn Thần hơn.” Mà không, có tên đẹp hơn nữa đây. “Ôn Dịch thì thế nào?”

Ôn đại ca mặt sa sầm, không nói gì.

Trương Khải Tường thấy khuôn mặt đẹp trai của gã đen sì lại thì vô cùng khoái chí.

Lẳng lẳng đi được một đoạn, “Anh thấy Ôn Dịch khá hay.” Ôn đại ca đột nhiên mở miệng, “Cả hai cái tên Tiểu Tường nghĩ ra đều hay, làm anh nhất thời chẳng biết chọn cái nào.” Cuối cùng đành nén lòng bỏ tên Ôn Thần vậy.

Suýt nữa thì lăn quay ra đất. Hóa ra nãy giờ hấn ta vất óc suy nghĩ vấn đề đó sao? Trương Khải Tường cứng cả miệng, chỉ mong tránh xa gã ra, nhờ lây bệnh ngu ngốc thì biết làm thế nào.

“Chờ về nhà cậu rồi ăn nhé.” Trần ngập chờ mong.

“Nằm mơ!” Cự tuyệt rất phũ phàng.

“Hay đến chỗ anh ăn đi.” Rất có tinh thần cách mạng.

“Kệ xác nhà anh, ăn ở ngoài đường cũng được. Tôi không có thời gian đùa với anh đâu!” Càng đi càng nhanh, mau mau chóng chóng thoát khỏi tên Ôn Hữu Tuấn dai như cục gôm này thôi.

“Ê này!” Người qua đường Giáp từ chợ đêm bỗng đột ngột xuất hiện, “Ôn Hữu Tuấn ở trường Kim Hồ phải không?” Nhìn qua cũng biết là nam sinh trung học.

Ôn đại ca cười cười, “Chính là tại hạ đây. Chú em muốn xin chữ ký à?” Ồi, ta đây quả là nổi tiếng quá đi mất. “Thấy chưa, thấy chưa, đi đâu cũng có fan nhé.”

“Chữ ký á? Nhìn giống đến đòi nợ hơn.” Trương Khải Tường gạt phắt đi.

Tên Giáp lập tức hung hãn gào lên, “Mẹ kiếp! Lần trước chưa kịp sờ đến mày, hôm nay khôn hồn thì chịu chết đi!” Đầu tàu của Kim Hồ – đại ca Ôn Hữu Tuấn đi đâu cũng gặp kẻ thù thì có.

Chẳng còn cách nào khác đành trưng ra vẻ đẹp trai rạng ngời khiến người người ghen tị “Có mình mày thôi sao?” Ôn Hữu Tuấn thật thà đề nghị, “Muốn gọi hội đến không?”

Cái con gà còi cọc chẳng được mấy lạng thịt này chắc chắn không phải đối thủ của gã, “Điện thoại đó, kêu thêm người đến đi, tao chờ.”

“Được, mày chờ đấy!” Tên Giáp rút ngay điện thoại ra. Phen này phải gọi hết Bính Đinh Mậu vân vân vũ vũ đến cho thẳng này một trận.

Thời cơ đến rồi! Chộp lấy tay Trương Khải Tường ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Kẻ bị bỏ rơi – chính là Giáp đang mất chữ A mềm chữ O, tay vẫn cầm điện thoại. Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới: đại ca của trường Kim Hồ, cao thủ đánh lộn Ôn Hữu Tuấn rõ ràng vừa mới bỏ chạy thực mạng ngay trước mắt mình...

Đại ca Kim Hồ mà lại bỏ chạy?!

Trương Khải Tường suýt chút nữa thì lăn ra xỉu.

Hai thằng con trai tay trong tay chạy như điên xuyên qua dòng người đông đúc giữa chợ đêm, va chạm lung tung bị bao nhiêu người chửi bới, mấy người đó còn lườm nguýt nữa chứ, trời ơi! Trương Khải Tường thầm ước mình đừng có quen cái tên này. Ôn Hữu Tuấn đúng là nên đổi tên thành Ôn Thần quách cho xong: đi mua đồ ăn tối mà cũng biến thành một màn rượt đuổi như phim hành động, đáng thương nhất chỉ có Trương Khải Tường đang mong ngóng có thứ gì đó bỏ bụng thôi.

Gã kia nắm tay cậu nhanh thế là cùng.

Trong suốt khoảng thời gian bị bàn tay trái kia nắm chặt, Trương Khải Tường mơ màng: bỗng nhiên lại có mong muốn có một mối quan hệ bền chắc như thế, vững vàng gắn vào nhau, cả đời làm bạn, đến lúc qua đời cũng lặng lẽ bên nhau...Nhưng rõ ràng đây là ảo giác mà! Làm sao có thể thích Ôn Hữu Tuấn được!

Bàn tay trái đó, tương lai sẽ dắt một em vừa xinh vừa hiền? Hay là một em hồn nhiên trong sáng nhỉ? Chỉ biết chắc chắn sẽ không dắt cậu, không thể là một thằng được rửa như cậu. Nhưng Trương Khải Tường bắt giác lại lưu luyến đôi tay không phải của cậu kia ~ chỉ là ảo tưởng thôi đúng không? Vì Ôn Hữu Tuấn theo đuổi cậu nên mới sinh ra ảo giác?

Rõ ràng cậu ghét cay ghét đắng Ôn Hữu Tuấn cơ mà!

Tay phải ầm ập khiến Trương Khải Tường đỏ bừng cả mặt, ngốc nghếch chạy theo gã băng qua những ngã tư đèn đường sáng trưng, chạy qua đường lớn, từ khoảng sáng vào trong bóng tối. Sắp về đến nhà rồi. Chợ đêm đã cách xa lắm mà không ai muốn dừng lại, cũng chẳng ai muốn rời tay, dường như sợ người kia sẽ tan biến mất. Càng nắm, càng chặt.

Trương Khải Tường vẫn đang bắn khoăn lắm, muốn rút tay ra khỏi tay Ôn Hữu Tuấn: “Bỏ ra.”

“Dừng.” Ôn Hữu Tuấn mỉm cười với Trương Khải Tường.

Vì sao? Trương Khải Tường ngơ ngác nhìn nụ cười của Ôn Hữu Tuấn – đúng rồi, rất giống nụ cười mà cậu hằng yêu thích. Nét cười vừa hạnh phúc vừa kiên định như thế – dường như mang theo cả một lời hứa, một lời hứa vô cùng chắc chắn.

Thấy Trương Khải Tường nhướn đôi mày thanh tú lên, Ôn Hữu Tuấn giật mình: cậu ta vẫn ghét mình thế sao...

“Thì xem ai chạy đến cửa nhà cậu trước nhé.” Ôn Hữu Tuấn mở miệng. Gã ở đội bóng rổ tập luyện rất đều đặn, lại thêm ăn uống đầy đủ cân đối nên mười phút chạy như điên chẳng là cái thá gì cả. Đúng là còn khỏe hơn trâu.

“Anh thắng rồi!” Không cho Trương Khải Tường có thời gian cự tuyệt, Ôn Hữu Tuấn buông tay cậu ra rồi phi thẳng về đích, “Cậu yếu như sên ấy, ha ha ha ha ~” Tiếng cười ngạo nghễ, dù có tinh ý cũng khó nhận ra chút cô đơn ẩn chứa bên trong.

Trương Khải Tường trợn tròn mắt, không thể tin được là tên Ôn Hữu Tuấn này có thể dễ dàng vô sỉ hạ lưu dơ dáy tận ba lần như thế! Dám ăn gian à?! Có thể thua người chứ không thua trận, chạy thì chạy! Trương Khải Tường ta mà phải sợ nhà người á?!

“Thôi bỏ cuộc đi! Cậu chạy kiểu đó thì, ha ha, hay để anh chậm chậm chờ cậu nhé?” Ôn Hữu Tuấn chạy đằng trước ngoái lại khích tướng. “Muốn mắng chửi gì thì xin mời, nhưng nói to lên nhé ~ Anh sợ cách cậu xa quá chẳng nghe thấy gì đâu!”

Trương Khải Tường tức đến tái mét cả mặt, “Chẳng biết hồi thi chạy tiếp sức đội của thằng nào thua!” Rõ ràng không quen biết thằng cha ngu ngốc này mới là quyết định sáng suốt mà. “Thua đến mức không ngóc đầu dậy nổi, còn khóc nữa chứ!” Ha ha

~Ôn Hữu Tuấn phá lên cười: “Không ngờ cậu lại quan tâm đến anh như thế.” Biến mĩa mai thành động lực, “Sau lần đầu đó anh đã giỏi rồi lại càng muốn giỏi hơn, ném mặt nằm gai đủ kiểu. Há há, giờ thì vô địch luôn đó!” Xét về cả ý chí và tính cố chấp, gã đều không phải loại thường. “Giờ hãy gọi anh là Chàng trai với vận tốc âm thanh!”

Trương Khải Tường vô cùng thêm khát được xé toạc cái mồm thối tha kia ra, “Hôm nay dám giỡn mặt tôi, anh thua là cái chắc. Tôi đây chính là Chàng trai với vận tốc ánh sáng!” Thôi rồi, đã lây virus ngu ngốc từ bao giờ...

“Vậy thì, hãy về đội của anh!. Chúng ta lập đội lấy tên là Những chàng trai âm thanh ánh sáng!” Bắt đầu thở hổn hển, “Nói...không chừng...có thể...đánh...đánh bại...hết tất cả.”

Trong khi Ôn Hữu Tuấn ba hoa chích chòe, Trương Khải Tường đã vượt lên phía trước. Đùa chứ, Trương Khải Tường cậu cũng là báu vật của đội chạy tiếp sức chứ bộ!

“Oái, không yếu như anh tưởng tượng.” Ôn Hữu Tuấn kinh ngạc nhìn Trương Khải Tường chạy song song bên cạnh.

Trương Khải Tường liếc một cái đầy khinh bỉ, “Mất cẩu sao nhìn thấy được người tài!”

“Cố quá thành quá cố đấy...Ngày...ngày mai mà đau chân thì đừng có nín áo anh khóc lóc.” Ôn Hữu Tuấn không chột nhả nữa. Giờ không chạy tử tế là thua ngay.

Mắt nhìn chăm chăm về phía trước, thấy đường phố nhà cửa lao vèo vèo về phía sau. Trương Khải Tường quay sang nhìn trộm Ôn Hữu Tuấn, tên này quyết thắng trận này đây mà!

Nhưng tiếc quá, thắng bằng niềm tin!

Cậu liền lảng lạng gờ chân phải lên đạp cho gã một cú trời giáng. Ôn Hữu Tuấn la lên rồi gục ngã, thân hình đổ sập như gấu rút bịch xuống mặt đường, hào chiên trên tay văng ra mấy mét trông thê thảm không khác chủ nhân là mấy. “Trương Khải Tường!!! Đồ tiểu nhân dễ tiện!!!”

Ha ha ha ha ha ~ thật sung sướng quá đi mất! “Đáng đời!” Trương Khải Tường ngoác ra một nụ cười chiến thắng, thấy gã nằm bẹp trên đường không thể vui hơn được nữa.

“Chơi đều ~ đề tiện vô sỉ ~ tâm địa hiểm ác ~ bụng dạ khó lường ~ khẩu Phật tâm xà ~ cậu cậu ~ cậu – đưa anh về mau đi!” Cả đời đi đánh lộn chưa bao giờ Ôn đại ca rơi vào tình trạng bi đát như thế, cứ nằm đó mà gào lên.

Nhưng đáng tiếc người kia đã đi xa từ đời nảo đời nào.

“Đồ Trương Khải Tường máu lạnh!” Lầm bầm.

Năm phút trôi qua...

“Bỏ anh lại thật à...” Rên rỉ.

Mười phút trôi qua...

“Hu hu hu hu ~ ai tới đỡ tôi với! Eo lưng bị vẹo rồi hay sao ấy ~ hu hu, somebody here.....”

Từ trong con ngõ nhỏ tối tăm, giọng nói yếu ớt như tiếng mèo kêu của Ôn đại ca loãng vào trong yên tĩnh: “Hello....”

Chú thích:

Đậu hũ thối (Xú đậu hũ –)

Miến lòng heo (Đại tràng diện tuyến –)

Gà chiên xù (Diêm tô kê –)

Hào chiên (Hà tử tiên –)

5. Chương 5

Edit: Can – Chan

Tháng Ba, một ngày thứ bảy nào đấy, ông mặt trời to tướng chinh ình ngoài cửa sổ, thời tiết đẹp đến phát ngây.

Trong cửa sổ một căn phòng riêng rất bình thường của một đứa con trai có hai anh bạn đẹp giai lai láng đang ở chung. Nói bọn họ đang tán gẫu chi bằng nói một đứa đang lên cơn tự sướng lắm nhảm.

“Tiểu Tường, hôm nay là sinh nhật của anh đó.” Một bạn giai mặt gian ác, chướng mắt còn hơn đồng phân đang lẩn qua lẩn lại trên giường người kia.

Sinh nhật? Hửn hôm nay là ngày thích hợp để đưa tang, an táng đây. Quăng cho thằng kia cục lợ, nó ngồi vào bàn học, vội vàng xem tài liệu cần giải quyết trên máy tính.

“Em không định tặng quà cho anh hử?” Giọng tên kia nghe có chút phấn khởi, giống như không tặng quà là chuyện đại hỉ, “Cứ coi em như món quà tặng anh nhỏé!”

Không chịu nổi cái thằng đang tự thẩm du tinh thần kia nói nhảm, nó lạnh lùng tiếp lời, “Tôi rất thích sáng kiến biến ngày sinh của anh thành ngày giỗ.” Da mặt cái tên nham nhở này dày bao nhiêu xen-ti nhĩ? Trương Khải Tường nhướn đôi mắt có hàng mi dài lên nhìn đứa có da mặt còn dày hơn da chân chưa từng thấy của nhân loại.

“Em chịu cho anh khai bao trước khi chết nhỏé? Nếu em chịu, anh rất sẵn lòng đón nhận món quà sinh nhật của em” Cu cậu mặt dày trả lời, “Hôn một tẹo sờ một tý cũng cự nự, có chọt một chút cũng đau mắt miếng thịt nào. Quan hệ chúng mình trì trệ quá lâu rồi, cũng nên thăng thêm một nấc chứ hỉ.”

Trương Khải Tường hừ mũi một cái lạnh te, mặc kệ cái thằng cao to đen hôi kia. Chọt một chút? Ông đây là ổ điện chắc?

Cái thằng đen hôi đang lẩn lẩn trên giường của nó ngay trước mặt có một cái tên nghe rõ hồ báo mẫu giáo, Ôn Hữu Tuấn. Nửa năm trước, chỉ vì ngu dại cướp bạn gái của Ôn Hữu Tuấn, bị tên chết tiệt chụp ảnh tống tình, vận đen cứ như cái bóng bám riết lấy không rời.

Tên bỉ ổi đó còn dùng hình chụp ép nó phải làm bồ bịch bí mật của gã, còn đánh chìa khoá tự do vào nhà vô phòng nó, hành vi ba trợn còn hơn đạo tặc.

Sinh nhật một năm một lần, thọ tinh đã quyết định xong món quà ao ước, “Hôm nay anh nhất quyết phải thượng cưng. Cho nên, cưng quyết định đi, đánh nhau với anh xong thua rồi bị thượng hay là muốn ra ngoài đua xe thua xong bị thượng.” Ôn Hữu Tuấn nghĩ nên bàn bạc cho tốt.

“Cho dù bị anh đánh chết, bị xe cán dẹp, cho anh hay: tôi tuyệt đối không để anh đè đâu!” Trương Khải Tường quay đầu lại trừng Ôn Hữu Tuấn, nó không phải thứ ảo lả, món rau sạch, muốn đè nó á? Đừng nói là cửa chính, cửa sổ cũng đừng hòng.

“Anh nói rồi, hôm nay nhất quyết phải thượng em, trừ phi em đề xuất được giải pháp nào hay hơn, bằng không chỉ có thể chọn một trong hai. Cứ thế mà thông cũng là một lựa chọn tốt.” Làm gì có thọ tình nào khăng khăng phải tặng quà gì!

Ôn Hữu Tuấn là cái hạng đã quyết rồi thì kệ cha người khác có phản đối không, đại ca vốn nhiễm thói hư tật xấu từ lâu, tiếc rằng Trương Khải Tường không phải đàn em, không để bản thân bị quay đố, “Dứt khoát vậy đi, nếu chột không mất miếng thịt nào, thì anh để tôi chột trước nhé?”

Vì chắc như bấp là Ôn Hữu Tuấn sẽ phản đối, Trương Khải Tường mới dám lên tiếng.

Không hề do dự, “Ồ kè! Một lời đã định, anh sẽ cho em thượng trước, sau đó để cho anh thượng em.” Ôn Hữu Tuấn lập tức đồng ý cái rụp, khó khăn lắm Trương Khải Tường mới chịu mở lời, sao có thể bỏ qua cơ hội này. Cứ đồng ý trước, đến lúc ai thông ai hãy còn chưa biết mà.

Cái shit, nói còn hay hơn hát. Bên cạnh nhau sáu tháng, Trương Khải Tường có ngu mới không nhận ra thằng công cờ hó lúc nào cũng động dục này muốn thượng nó, chứ không phải cho nó thượng. “Được, anh nói rồi đó.” Trương Khải Tường biết tổng ý đồ định phản công giữa chừng của Ôn Hữu Tuấn, bèn rào đón trước, “Đừng để tôi mới làm phân nửa đã khóc rống kêu dừng nhé, tôi sẽ không xót cho anh đâu.” Trương Khải Tường khoanh tay trước ngực cười nhạt, đúng là cơ hội tốt để trị tên Ôn Hữu Tuấn một phen.

Cho rằng kế sách nhất định thành công, hoàn toàn không nghĩ đến việc bị phản pháo, Ôn Hữu Tuấn nghe rằng cười, “Ồ kè, một lời đã định! Nhích luôn đề!” Há há, hôm nay gã đã có chuẩn bị hết cả rồi!

Ngó thấy bộ dạng sấn sổ, thái độ hùng hổ đó càng khẳng định mối hoài nghi của Trương Khải Tường, quả nhiên là một tên ngốc não phẳng, nhất định phải chinh chết hấn mới thôi.

“Tốt, anh muốn tôi chơi theo tông nào? Muốn nhẹ nhàng hay thô bạo? Hay là thử cả hai?” Trương Khải Tường nheo mắt, cười lạnh. Nắm được quỷ kế thừa cơ trở mặt của đối phương, phen này cậu nhất định phải cho tên Ôn Hữu Tuấn nào tàn biết thế nào là lẽ độ.

Trương Khải Tường đứng lên rời khỏi ghế ngồi, nó mặc một chiếc quần jean xanh phổ thông, phối bữa với một chiếc áo thun trắng cổ tròn, cơ thể mảnh dẻ, nhưng đôi mắt hữu thần kiên định lại chứng tỏ nó không phải là kẻ yếu đuối.

Đến bên cạnh giường, hai tay vẫn khoanh, lạnh lùng nhìn Ôn Hữu Tuấn chuyển từ thế nằm sang ngồi, “Còn đực ra đó làm gì? Đem cái mông đi rửa cho sạch, tôi không muốn thông một con heo thối.” Tuy mặt vẫn lạnh song bàn tính trong lòng đang kêu lách chách.

Ôn Hữu Tuấn hiển nhiên không biết đang có nguy cơ bị thông ass, sững đến nhảy dựng, gian tà ủa ủa

Trương Khải Tường đứng cạnh giường, “Tuân mệnh!” Rồi lại ra về bất đắc dĩ, “Khăn tắm đâu? Em không muốn nhìn thấy anh mông lộ lộ đi ra chứ? Tuy là anh không ngại...”

“Thấy mấy thứ bẩn sẽ bị đau mắt hột, tôi ngại lắm.” Cậu bước đến tủ quần áo, lấy một cái khăn tắm màu lam nhạt đưa cho Ôn Hữu Tuấn, mặt vẫn giữ y xì cái cười lạnh.

“Hay là em tắm trước đi, chắc em đâu muốn sử dụng khăn tắm anh đã dùng ha.” Ôn Hữu Tuấn cảm thấy Trương Khải Tường cười hơi bị gian xảo, tắm trước mắc công cậu ta lại giở trò gì đó tạo có thoái thác.

Nhún vai tỏ vẻ chẳng đáng bận tâm, “Ồm, tôi cũng không muốn bị lây bệnh da liễu gớm ghê đâu, đưa khăn tắm đây.”

“Đợi cưng tắm rửa thơm tho đi ra nè!” Ôn Hữu Tuấn ngồi lại giường, giả bộ khả ái rìu ràng vẩy tay.

Mỹ nhân vẩy tay người ta gọi là khả ái, xú nam vẩy tay người ta kêu là yêu quái. Nén cơn thèm muốn tấn Ôn Hữu Tuấn một trận, nó vắt khăn tắm qua vai trái rồi bước vào phòng tắm thiết kế bên trong phòng ngủ.

Xác định cửa phòng tắm đã khoá lại chắc chắn, nó không muốn có kẻ thừa cơ làm bậy.

Nước nóng men theo tóc đen chảy tràn xuống cơ thể, vừa rồi thằng công cờ hó chết tiệt nói gì mà nâng cao quan hệ lên một nấc, đùa chớ, nó muốn vung kiếm chém phăng nghiệt duyên còn không kịp, từ cuộc sống mây trôi gió thoảng bỗng chốc bị bối tung chen vào thô bạo, nó không có giây nào phút nào không nghĩ đến chuyện khử con trùng ăn hại kia.

Trương Khải Tường nghĩ đến đó, liền quyết tâm thi hành kế hoạch đã định. Cậu nắm chắc sẽ thành công đem Ôn Hữu Tuấn ném xa ra khỏi cuộc sống của mình — ăn miếng trả miếng, kế hoạch ăn miếng trả miếng!

Sắp một mẻ quét được đồng sị Ôn Hữu Tuấn rồi! Trương Khải Tường hừ một tiếng đầy khoái trá.

Dây thừng đội không biết để đâu rồi nhỉ? Trương Khải Tường vừa gọi đầu, vừa tập trung moi móc ký ức từ đời cổ lũy nào.

Trong khi Trương Khải Tường đang suy tính mưu kế, Ôn Hữu Tuấn cũng không rảnh rỗi! Hớ hớ hớ, trận quần nhau ta lừa người gạt này đến phút cuối ai là người thắng? Ai là kẻ bại? Hay là, cả hai cùng thắng?

Trương Khải Tường mang cái đầu còn nhỏ nước tong tổng ra khỏi phòng tắm, vừa khéo bắt gặp Ôn Hữu Tuấn đang sầm soi cuốn sách đang bày ra trên bàn học, “Đọc cái gì mà đọc? Không biết tôn trọng quyền riêng tư à!” Không khách khí bắn cho cái nhìn khinh bỉ.

“Quan tâm cũng, tò mò nên mới coi chứ bộ! Đừng kiệt xỉ thể chứ, với lại ai bảo cũng tắm chậm quá chi, anh chán nên mới đọc đó mà.” Làm chuyện xấu bị bắt quả tang còn cố nguy biện, “ Có điều anh nói này tiểu Tường em cũng phần đầu thật đấy, viết chi chút trong sách giáo khoa.” Chữ như hẩn, công dụng duy nhất của sách giáo khoa là hao tài tổn của gia đình, lãng phí tài nguyên cây cối.

“Hừ, tới phiên anh tắm đấy.” Trương Khải Tường có mưu đồ đen tối nên rất hồi hộp, sự hưng phấn khiến gương mặt ưa nhìn của nó càng tăng phần hấp dẫn, tựa như gương mặt thiên sứ tuyệt mỹ lại xức thêm mùi hương ác ma.

Không phải Ôn Hữu Tuấn đa nghi, nói thật là đầu óc Trương Khải Tường sáng láng hơn hẩn nhiều, giống như Windows98 choảng với XP. “Cũng sẽ không thừa dịp anh tắm mà chuồn êm chớ! Anh cảnh cáo em trước kết cục chuồn êm là bị trực tiếp thông luôn nó.”

Trương Khải Tường trước giờ vốn không hề sợ Ôn Hữu Tuấn lạnh lùng bĩu môi, “Tôi còn lo anh định leo cửa sổ nhà tắm chuồn í chứ, đừng trách tôi không cảnh báo anh, đây là tầng ba.”. Nó chẳng lo lắng gì sất, bởi lát nữa kẻ phải kêu tía gọi má chắc chắn là Ôn Hữu Tuấn.

“Chờ anh nhoé, bấy bì~” Xác định là Trương Khải Tường sẽ không chuồn, Ôn Hữu Tuấn tặng cho cục cưng cái hôn gió rồi bước vào nhà tắm.

Trương Khải Tường giống như đập muỗi chặn cái hôn gió đó lại, ném vào sọt rác.

Liếc thấy động tác đáng yêu đó, Ôn Hữu Tuấn mắc cười bảo, “Tiểu Tường em xấu hổ hả? Hôn gió thôi mà, lát nữa hun kịch liệt cũng đừng quá hoảng loạn nhá...”

Bịch! Một cái gối bay đến đập trúng cánh cửa cấp tốc đóng lại, “Mưu sát chồng kia!” Ôn Hữu Tuấn trốn trong nhà tắm không biết sống chết rú lên.

Xấu hổ? Được lắm! Trương Khải Tường nghiêng răng nghiêng lợi đẩy nút máy sấy tóc lên nấc cao nhất, âm thanh âm âm và nước dội trong phòng tắm vang lên khắp phòng, tuy rất ồn, nhưng suy nghĩ của nó rất mạch lạc.

Cho tới giờ, tuy thái độ vẫn băng quơ thản nhiên, vẻ mặt vẫn lạnh tanh như không, nhưng trong đầu không ngừng trải ra toàn bộ ký ức muốn trả thù: đầu tiên, đám ảnh ọt chết bầm! Nó nhất định phải cột Ôn Hữu Tuấn vào giường, tạo dáng sao cho càng dễ tiện, càng dâm loạn càng tốt, uy hiếp gã phải đưa ảnh của mình ra, nhân thể thoát khỏi cuộc sống bị quấy rối.

Ăn miếng trả miếng, gây ông đập lưng ông.

Còn những món nợ lẻ tẻ khác, tổng kết lại: một lần đòi hết.

Sau khi sấy khô tóc, Trương Khải Tường cười còn hiểm hơn bà hoàng hậu trong công chúa Bạch Tuyết, nó

ngiht đến cuộn dây thừng và gậy bóng chày để trong chỗ trước kia là phòng dành cho khách, sau đổi thành phòng chứa đồ.

Nhanh chóng, nó bước đi êm ru xuống phòng chứa đồ nằm hướng bắc ở lầu hai, lẹ làng tìm dụng cụ chuẩn xác để đối phó với Ôn Hữu Tuấn.

“Hà.” Trương Khải Tường lấy tay trái quẹt mồ hôi lấm tấm, lôi đoạn dây thừng với gậy bóng chày ra khỏi đồng đồ linh tinh chất đống.

Trương Khải Tường quay về phòng, vất vả lắm mới kiếm được cây kéo trong ngăn kéo lộn xà ngầu, mọi chuyện đại công cáo thành, chỉ chờ cá ngốc mắc câu.

Cuối cùng cũng sắp thoát khỏi bể khổ! Tay phải nó cầm ly nước còn khá đầy trên bàn lên uống ực, cố gắng nén xuống cơn thèm cười ha hả.

Khụ khụ, hưng phấn dữ quá làm nó hơi sặc.

Để ly thủy tinh lại chỗ cũ, lấy mu bàn tay quẹt miệng, Trương Khải Tường cầm gậy bóng chày. Bất chợt đáng báo Châu Phi sấn mỗi trong rừng rậm bước từng bước êm ru trí mạng. Đi tới vị trí tấn công tốt nhất: cạnh cửa phòng tắm – đợi.

Ôn Hữu Tuấn tắm rửa sạch sẽ xong lấy khăn tắm quấn ngang hông, bộ dạng phơi phới như khách mua xuân. Tay phải sau khi tắm trở nên ấm áp mềm mại ướt át đặt lên nắm cửa, xoay vặn.

Tức thì, một cơn đau đầu như búa bổ truyền tới toàn thân. Khi gã còn chưa kịp nhận thức chuyện gì đang xảy ra, thì đã thấy bà nội đã mất tự đời tám hoành nào đang vẩy vẩy tay với mình.

“Ngu ngốc!” Trương Khải Tường thành công kéo tay Ôn Hữu Tuấn lôi xềnh xệch lên giường, quá trình thỉnh thoảng đụng đông va tây, đợi đến khi Trương Khải Tường dùng dây thừng cột chặt hai tay thẳng kia cố định với chân giường, thì cơ thể gần như tênh hênh kia đã có thêm mấy cục bầm xanh lét, lỗ mũi trái còn xì ra một tý huyết.

Ha ha ha! Thuận lợi!

Tuy xài điện thoại di động cũng được, nhưng lấy máy ảnh chụp hình sẽ nét hơn, Trương Khải Tường xoay người định đi lấy máy chụp hình.

Khoan đã, tại sao thân thể bắt đầu nóng lên? Máu đều dồn về phía chỗ không nên xuống. Trương Khải Tường trừng mắt nhìn tiểu thiên sứ lý trí trong đầu nháy mắt bị dục hoả đốt trụi... Thằng cở hớ! Không

phải là trong ly nước có thuốc chứ!

Máu sôi lòng bùng, dục vọng nguyên thủy gào thét bên tai! Bị dục vọng chi phối hoàn toàn, nó không chút do dự, lật phăng bộ đồ mặc bữa lúc tắm ban nãy, áp lấy cơ thể người bị hôn mê đang nằm chênh ềnh trên giường.

Ôn Hữu Tuấn đang cùng bà nội uống trà tám chuyện bỗng bị thái hậu đè xuống, còn bị miệng lưỡi má hừng hực chặn lại, còn cái lưỡi thơm mát luồn vào trong... không muốn không muốn, Ôn Hữu Tuấn đẩy bà không ra đã bị làm đến tỉnh lại.

Mở mắt ra mới phát hiện, trận hôn nồng nhiệt này đến từ Trương Khải Tường. “Cưng...” Trương Khải Tường từ khi nào mà nồng nhiệt thế nhỉ? Còn không kịp nói ra miệng đã bị đè xuống. Môi lưỡi lẫn lộn phát ra tiếng nước chùn chụt, vì thuận theo nụ hôn mỗi lúc thêm mãnh liệt mà thở phì phò, tốc độ lưu thông máu rần rần như muốn toạc cả da.

Trương Khải Tuấn gặm cắn đôi môi dày ẩm của Ôn Hữu Tuấn, thỏa thích quẩn lấy lưỡi, dò dẫm kẻ răng của gã, nóng hừng hực mà chủ động vội vàng. Không hề giống lúc trước, bị động và bất động, cho dù có cảm giác, cũng bị ém chặt xuống.

“Chờ đã, tay của anh?” Ôn Hữu Tuấn bắt đầu cảm giác được hai tay bị trói chặt, cố gắng nói ra.

Kệ mịa gã, ngọn lửa nóng bắt đầu di chuyển xuống cổ, mút lấy trái cổ. Hai tay cũng không nhàn hạ, một thì vân vê điểm nổi lên trên ngực, một thì siết lấy nhược điểm của gã, vuốt ve.

“Ừm...” tiếng rên vụt khỏi miệng, “Nước? Không phải cưng uống rồi chứ?” Tại góc độ này Ôn Hữu Tuấn không nhìn thấy ly nước còn nhiều hay ít, nhưng dùng mõng suy nghĩ cũng biết hẳn không còn một giọt, “Buông... hự” sung sướng khiến gã miễn cưỡng rên thành tiếng.

Khuôn mặt trắng trẻo nhuốm đỏ tựa ráng chiều, đồng tử đen láy trong trẻo hữu thần bị che bởi lớp màng tình dục dày đặc, Trương Khải Tường thần trí không rõ ràng, dùng âm thanh trầm thấp, tràn ngập dục vọng thổi hơi vào tai Ôn Hữu Tuấn, “Tôi... uống hết rồi, ha ha.”

Lập tức, mặt Ôn Hữu Tuấn nhẵn như cục xí muội.

Mua thuốc “*cút dịch*” của Tây Ban Nha trên mạng tốn của gã hết 1500 NDT, vốn thừa dịp Trương Khải Tường tắm mà bỏ vào ly nước... sau đó, Trương Khải Tường sẽ động dục, mặc cho gã muốn làm gì thì làm! Nhưng mà... trong kế hoạch không có tình tiết Trương Khải Tường cột gã vào giường nha!

“Buông! Trương Khải Tường, buông ngay!” Ôn Hữu Tuấn vì trình tiết lộ nhị mà ra sức giãy dụa, trời ạ! Gã không muốn làm người đầu tiên trong lịch sử đi chuốc thuốc người ta lại bị hấp diêm ngược.

“Hự hạ —” Vì người bên dưới “kịch liệt” phối hợp mà dục hoả Trương Khải Tường càng tăng vọt, “Anh

lộn xộn quá — không ngoan!” Muốn nghiêm phạt tội không ngoan, Trương Khải Tường càng siết lấy phân thân đã cương lên của đối phương, đôi môi đỏ tươi ướm át tăng cường mút mát đầu nhũ.

Ôn Hữu Tuấn gầm nhẹ. Bố tiên sư, tại sao kỹ xảo của Trương Khải Tường độ rày tốt thế nhờ? Có điều, giờ không phải lúc cảm thán sự tiến bộ của cục cưng.

Động tác của Trương Khải Tường càng lúc càng điên cuồng, hơi thở phả ra trên cơ thể Ôn Hữu Tuấn mỗi lúc thêm nóng cực kỳ. Làn da tuyết trắng vì dục vọng mà chuyển sang sắc hồng, lọn tóc đen nhánh đọng giọt mồ hôi mỏng manh, và cả đôi mắt khiến cho Ôn Hữu Tuấn cũng rơi vào mê loạn — Trương Khải Tường muốn gã, gã cũng muốn Trương Khải Tường!

Ôn Hữu Tuấn biết chuyện sắp phát sinh sẽ kinh khủng thế nào — gã cũng biết sắp bị Trương Khải Tường uống phải *cút dịch* thông mình (cũng không nghĩ lại xem đứa nào cũng muốn thông người khác). Thế nhưng, gã không tài nào nhắm mắt được, dời đường nhìn ra khỏi khuôn mặt đáng yêu đó.

Bị răng cắn thì ráng chịu cho qua! Sau khi bị ấy xong, ấy lại là tốt rồi. Huống hồ, trải qua trận xếp hình hôm nay xong, quan hệ giữa gã và Trương Khải Tường muốn cắt đứt cũng không được, hi sinh cỡ này cũng nhỏ thôi! Ôn Hữu Tuấn nỗ lực dả thông tư tưởng, sau này thông cục cưng nhiều lần bù lại là được rồi.

Đột ngột, Trương Khải Tường ngừng lại, vẻ mặt hết sức nghi hoặc nhìn chòng chọc bên dưới Ôn Hữu Tuấn.

“Sao vậy, chuyện gì thế?” Ông trời có lẽ nào mở mắt, khôi phục Trương Khải Tường từ thú hoang trở lại làm người?

Trương Khải Tường nhếch miệng, hai tay nắm lấy cặp đùi màu tiểu mạch của Ôn Hữu Tuấn kéo ra, “Kỳ quái, lỗ ở mô? Không có lỗ... tôi muốn chọt vào?” Vẹo đầu tìm trái tìm phải, cũng tìm không ra — hại nào quá!

“@*@~~~” Ôn Hữu Tuấn xoắn một tràng thô tục rệu rã, “Trương Khải Tường! Đừng tưởng cứng giờ ngốc ghêch đáng yêu thì anh đây sẽ không...”~~~”

Trương Khải Tường đột nhiên động thân, tiến nhập hoàn toàn vào trong cửa sau không hề chuẩn bị. “Hi hi, tôi gạt anh thôi! Tôi, tôi đã tìm ra từ khuya rồi! Ha ha ~” trong lúc thần trí không rõ ràng nó lộ ra nụ cười ranh mãnh, sau khi thanh tỉnh biết được đã làm chuyện ngu xuẩn như thế, hẳn sẽ muốn đập đầu vào tường cho rồi.

“A ——@*@!” Ôn Hữu Tuấn gào lên âm thanh thảm thiết nhất từ lúc chui ra khỏi bụng mẹ đến nay, tựa như bị bà hộ sĩ béo mập đập vào mông, còn hiện tại... quay đầu sang chỗ khác oán hận cắn gối, bố tiên sư Trương Khải Tường! Đợi anh thoát xong cứng sẽ biết thế nào là lẽ độ!

Được tính trong cơ thể theo cao trào lần lượt rút đi, lúc tiểu thiên sứ lý trí trong Trương Khải Tường xuất hiện trở lại, mặt nó tái mét xanh xám, muốn giết chính mình, cũng muốn giết luôn tên Ôn Hữu Tuấn chết tiệt.

Não còn lưu lại cảm giác sung sướng sau khi xếp hình kịch liệt, ngó xuống Ôn Hữu Tuấn có vẻ như đã ngất xỉu từ lâu.

“Phụt!” Trương Khải Tường vội vã rút ra rống lên trong lòng đầy phẫn nộ, tàn bạo giáng cho Ôn Hữu Tuấn một bạt tai, đáng tiếc là không đánh tỉnh gã.

Sẽ không chết chứ? Tại sao không nhẫn nhịn được mà thông hẩn? Trương Khải Tường xuống giường mặc lại quần áo, khoanh tay đứng đầu giường nghiền ngẫm Ôn Hữu Tuấn, khuôn mặt thanh tú tràn đầy sát khí.

Muốn chết cũng phải đợi vài ngày hẵng chết, bằng không cảnh sát lại tưởng đâu đây là án đồng tính tự tử vì tình thì rắc rối to! Không khéo còn bị chết chùm. Nghĩ thế, Trương Khải Tường quyết định cởi trói cho gã trước rồi lau sạch sẽ, giúp gã kéo hơi tàn sống thêm vài ngày.

Lúc tháo dây ra, nhìn thấy tay Ôn Hữu Tuấn vì giấy dựa quá mà bầm xanh chảy máu, nó còn tàn nhẫn bóp cho vết thương nghiêm trọng hơn. Nếu không phải ma cao một thước, đạo cao một trượng thì người hiện tại nằm hôn mê trên giường là nó rồi! Muốn thông cảm hử, đi chết đi!

6. Chương 6

Edit: Dừa

~*~

Xén phẳng thứ của nợ kia e là không được, không khéo toi mạng như chơi; có điều đập một cái thật lực chắc cũng đủ để hả giận rồi. Trương Khải Tường lòng dạ hẹp hòi quyết định mang “nồi giống” của tên kia đá ngắn lại 3 centimet sau đó mới đi tắm rửa, vậy mới sáng khoái! Bằng không, hận này làm sao quên được!

Càng nghĩ lại càng giận, mẹ nó! Cũng tại tên chó má (;____;) trên giường hại nó phạm tội cường bức, đã thế gã lại còn là nam! Trương Khải Tường đứng bên giường khởi động, xoay xoay mắt cá chân phải rồi bắt đầu chạy lấy đà, vung chân đá một cú thật đẹp, nhất định phải khiến tên kia sau này không thể hại đời ai được nữa!

Chưa kịp hiểu mô tê gì, nó đã mất thăng bằng ngã thẳng xuống giường. Hóa ra xuất hiện một cánh tay phải bắt được cái chân phải đang đá tới của nó.

Ôn Hữu Tuấn hành động theo phản xạ, bảo vệ thành công tiểu huynh đệ của mình.

Thực ra Ôn Hữu Tuấn đang nhắm mắt giả chết, im lặng chờ thời cơ tấn công, chiếm thành đoạt đất; xui xẻo thay Trương Khải Tường không phải loại hung hãn bình thường, nó phải nói là hung hãn đúng chuẩn Godzilla kia!

Ai mà biết được Trương Khải Tường lại dữ tợn như vậy chứ, may mà gã lén giám sát hành động của nó.

“Anh?” Trương Khải Tường trợn mắt, không hề nghĩ tới chuyện Ôn Hữu Tuấn đã tỉnh, trở tay không kịp liền bị kẻ kia đè xuống. Một bàn tay lớn hung hăng chộp lấy thẳng nhỏ mềm nhũn của nó, cách một lớp vải, Trương Khải Tường vẫn cảm nhận được ý uy hiếp mạnh mẽ.

“Đừng manh động nha, anh cũng không muốn em trở thành thái giám đâu. Bảo bối à, giờ tới lượt anh!” Ôn Hữu Tuấn một tay nắm cậu em của Trương Khải Tường, tay kia lột phăng cái quần dài nó vừa xỏ vào. “Sao mặt mũi lại méo xệch thế kia? Lo anh không thỏa mãn được em hả? Haha, em yên tâm đi, đôn tấn công yếu xiu lúc này của em không làm gì được anh hết...” Tay gã siết mạnh hơn. “Ngao chút nha.”

“A...” Ý đồ phản kích của Trương Khải Tường vì thế mà bay hơi sạch sẽ, chỉ để lại tiếng rên rĩ “Tôi nhất định phải giết anh, đồ cầm thú, biến thái...”

“A!” Trương Khải Tường hét hoảng kêu lên, âm thanh sợ hãi pha lẫn chút vụn vỡ. Ôn Hữu Tuấn sau khi cởi quần nó đã nhanh chóng tiến công, không cho nó cơ hội chống cự.

“A! A!” Trương Khải Tường điên cuồng giãy dụa, tiếc là chỉ uống công. Cảm giác bị xâm phạm ở phía sau thực khó chịu, còn khó chịu hơn một ngàn lần cái cảm giác lúc nó bị táo bón. Không, phải hơn trăm vạn lần mới đúng!

“Đừng có vẻ không cam lòng như vậy, Tiểu Tường. Chúng ta đã nói rõ rồi, em không định đổi ý đấy chứ? Anh chịu đựng lâu lắm lắm đó! Giờ anh sẽ trả lại đủ hết cho em, cả vốn lẫn lãi luôn nhé. Em cứ chuẩn bị tinh thần nằm trên giường hai ngày đi.” Ôn Hữu Tuấn chẳng hề thương hương tiếc ngọc, bắt đầu chuyển động. Gã biết nếu cho kẻ cứng đầu bên dưới có thời gian xả hơi, tuyệt không có lợi cho gã.

Trương Khải Tường ra sức chống cự. “Đi ra... Anh... Anh đi ra cho tôi... A...” Theo tốc độ va chạm mỗi lúc một nhanh, phản ứng của thân thể mỗi lúc một vượt khỏi tầm kiểm soát của nó. Dục niệm vốn đã tắt nay bùng cháy trở lại còn mãnh liệt hơn trước. Nó đã dốc hết sức lực phản kháng, tiếc rằng cũng không bảo vệ được phòng tuyến cuối cùng. Ôn Hữu Tuấn như giọt mực vấy lên cuộc sống thuần khiết của nó, ban đầu phạm vi mực loang chưa rộng, nó vẫn còn cơ hội sửa chữa. Nhưng lúc này, khi vết mực đã lan tràn khắp trang giấy trắng... nó đã không có cơ hội cứu vãn nữa.

Nó nghe tiếng trái tim mình vỡ nát xen giữa những thanh âm nhục nhã (Lúc em đè Ôn Hữu Tuấn cũng gây ra tổn thương nghiêm trọng mà)... Sau đó, chẳng còn lại gì. Không lí trí. Không tình cảm. Bản năng nguyên thủy trong cơ thể hoàn toàn thức tỉnh, đây chính là bằng chứng cho thấy con người có thể sống sót trong tuyệt cảnh đó! Giọng nói trong trẻo thường ngày giờ nhuộm đầy vẻ quẫn rũ lòng người, những tiếng rên vụn vặt thoát ra từ đôi môi bị hôn đến sưng đỏ vang lên, luẩn quẩn trong căn phòng nhỏ. Chẳng còn lí trí nữa, chỉ còn tồn tại nhịp độ va chạm của thân thể mà thôi.

Cắn nụ hoa hồng nhạt trước ngực nó, tay vuốt ve phân thân nó, Ôn Hữu Tuấn hỏi, giọng khàn khàn đầy dục vọng: “Sao vậy? Bảo bối, em đầu hàng sao? Nhận thua nhanh như thế à...”

Đã đến mức hai bên đều giao ra thân thể rồi thì nó cũng chẳng quan tâm nữa. Chuyện đã tới mức không thể vãn hồi, vậy cứ đơn giản tận hưởng lạc thú, thỏa chí trầm luân đi! Quyết định vậy rồi thì... Nó vươn tay nắm lấy dục vọng của Ôn Hữu Tuấn. “Hừ, tôi còn sợ anh chẳng được tích sự gì kia. Không được thì nói, tôi hiểu mà.” Sa vào bể dục, Trương Khải Tường theo thói quen (thói quen này thật không tốt) khiêu khích gã.

“Không hổ là Tiểu Tường, anh thích!” Chỉ có nó mới đầu được ngang cơ với Ôn Hữu Tuấn, cũng vì thế mà gã chỉ cần duy nhất nó thôi.

Hai dã thú lộn qua lộn lại kịch liệt trên giường, ai làm cho đối phương ngã xuống trước, kẻ đó là người thắng!

Mãi đến khi Trương Khải Tường đã bắn ra giọt tinh dịch cuối cùng, cả người rã rời, Ôn Hữu Tuấn vẫn còn bừng bưng đòi đấu thêm ba hiệp nữa. Ai đó làm ơn nói cho nó biết rốt cuộc cái thứ đó của Ôn Hữu Tuấn là của con người hay là một cái sextoy vậy? Người bình thường bị như vậy như vậy (rốt cuộc là như nào?) kiểu mẹ gì còn sức mà chịu? Cứ cho là miễn cưỡng chống đỡ, vậy thì được bao lâu?

Trương Khải Tường khẳng định mình chỉ là người bình thường, vậy nên bại bởi một cái sextoy chẳng có gì là xấu hổ cả.

Hướng hồ bây giờ xương sống và thắt lưng đang đau tới mức nó chẳng có thời gian rảnh rỗi để ghi hận hay than khóc cho đời xử nam nữa. Nó buồn ngủ, nó muốn nghỉ ngơi, nó không muốn chơi với hàng tự động kia nữa đâu!

Nhưng trong lúc nó đang đau nhức toàn thân như thế, cái chỗ kia trái lại vẫn bừng bưng như cũ.

Vậy nên...

Nó xoay người ôm lấy Ôn Hữu Tuấn, dùng chất giọng ngọt ngào đến phát tởm nói: “Tôi đói bụng, chúng ta ăn cơm trước đi.” Nó cố gắng kìm nén xúc động muốn giẫm đạp dày xéo thành nhỏ của gã.

“Đói? Tiểu bảo bối của anh, anh cố gắng như vậy mà vẫn chưa dứt no em sao?”

Đồ tinh trùng xông não! Đi chết mịe luôn đi! Nó trong lòng nguyên rửa tên này mau chết đi, bên ngoài vẫn cố hết sức kìm nén cảm xúc: “Quên đi, tôi không ăn nữa.” Chiêu này hình như có trong Binh pháp Tôn Tử, gọi là *dĩ thối vi tiến* (lấy lùi để tiến) thì phải?

Ôn Hữu Tuấn dịu dàng xoa xoa vầng trán mướt mồ hôi của nó: “Đừng giận đừng giận, tiểu bảo bối, em muốn ăn gì, anh mua cho em. Cứ xem là xả hơi giữa hiệp vậy, ăn xong hai ta tiếp tục.” Nói xong, gã nhẹ

nhàng rút cậu em nhỏ của mình ra.

“A.” Trương Khải Tường vô thức ưỡn lưng.

Hành động này khiến Ôn Hữu Tuấn đỏ bừng hai má, “Tiểu bảo bối à, em như vậy làm sao anh nỡ đi đây. Ở trên giường chờ anh, anh xuống dưới xem có gì ngon không nhé.”

Trên đầu chữ nhấn có thanh đao! Nó cố gắng nhin xuống ham muốn rút phăng con dao kia ra chém nát bét tên này, “Tôi đi với anh.”

Ôn Hữu Tuấn nhướn mày: “Em dậy nổi không? Làm lâu như vậy...”

“Không – nhiều – lời!” Nó nghiêng rặng nghiêng lợi bò xuống giường, có chết cũng không thể để lộ bộ dạng suy yếu của mình cho gã thấy được. Trương Khải Tường run run cầm lấy chiếc khăn tắm mới lúc này bị quăng ra trong cơn kích tình, quần ngang hông.

Ôn Hữu Tuấn cũng đứng dậy theo, có vẻ không đồng tình: “Cái gì cần nhìn cũng nhìn hết rồi, em còn che làm gì nữa?” Gã rất thích cảm giác được ngắm cặp mông trần của Trương Khải Tường, vinh dự lắm đó nha, người lớn trong nhà em ấy dám cũng chưa nhìn thấy đâu.

Mặt Trương Khải Tường thoát cái đen thui như đáy nồi: “Có đi hay không?”

“Đi chứ! Anh cũng không muốn em bị đói đâu, em đói bụng, anh đau lòng lắm! À mà nè, em gầy quá, ôm vào thấy cứng ngắt à, ăn nhiều nhiều một chút, được không? Em xem anh chỗ này, còn chỗ này nữa, đều là bị xương của em đâm thâm tím cả rồi nè.” Ôn Hữu Tuấn vừa đi khỏi phòng Trương Khải Tường, vừa chỉ cho nó xem mấy chỗ bầm không rõ vì đâu trên người gã.

Trương Khải Tường cười nhạt, nặng nề bước theo sau Ôn Hữu Tuấn. Gã sắp bước xuống cầu thang, cơ hội đây rồi, phải biết tận dụng... Nó nâng chân phải, đập thẳng vào mông gã.

Tiếng ai hét thất thanh vang dội cả căn nhà, kèm theo đó là những tiếng thỉnh thỉnh liên tiếp. Trương Khải Tường nhìn theo bóng Ôn Hữu Tuấn lặn lông lốc khỏi tầm mắt, ước chừng đến lầu hai mới dừng, cũng không còn nghe tiếng kêu của gã nữa. Đoán là giờ gã đang nằm hình chữ đại mà xiu mất đất ngay tại cầu thang rồi.

“Hừ hừ.” Nó cười lạnh hai tiếng, chui vào phòng khóa cửa lại, nhin cảm giác khó chịu xuống mà cẩn thận đẩy bàn học ra chặn ngang cửa. Đảm bảo dù Ôn Hữu Tuấn có biến thành ruồi cũng không vào được, nó mới vừa lòng ôm lấy gối, tuột ga giường đã bắn ra, nằm vật xuống nệm.

A, cuối cùng cũng yên ổn ngủ được một giấc.

Thanh âm trầm đục vang tới từ phía chân trời báo hiệu trận mưa xuân đầu tiên của năm nay đã tới. Trương Khải Tường nằm úp sấp trên giường, vô thức kéo chăn trùm lên đầu, sau khi khó chịu giật giật vài cái lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Rèm cửa sổ xanh lam ngăn ánh sáng mặt trời, mưa sắc ngọt như những mũi kim dai dẳng đập lên mặt kính thủy tinh, nó vẫn ngủ say không mộng mị, hoàn toàn thả lỏng.

“Ừm...” Trương Khải Tường thỏa mãn thở dài, cơ thể hôm qua mệt mỏi vì hoạt động quá độ nhờ được nghỉ ngơi đầy đủ, nay lại dồi dào sinh lực.

“Rầm!” Hình như có tiếng sấm.

“Rầm rầm!” Lại thêm một tiếng sấm nữa.

Nó nhú mảy khó chịu, he hé đôi mắt còn lim dim vì buồn ngủ. Anh Lôi hôm nay làm rơi chùy sao? Thần thì thần chứ cũng không có quyền quấy rối giấc ngủ con người thế này đâu nha.

“Rầm rầm rầm!” Nghe kĩ thì người phát ra mấy âm thanh đó không phải Thiên Lôi! Mà là tên Ôn Hữu Tuấn còn xấu hơn Thiên Lôi cả ngàn lần! Âm thanh ồn ào kia hóa ra là tiếng gã đá lên cửa phòng hắn.

Trương Khải Tường đứng phắt dậy, lập tức kêu lên một tiếng. Nó quên mất mình giờ chẳng khác gì lão công công già yếu, vừa cử động mạnh một phát liền thành ra hối hận tràn trề ôm lấy thắt lưng. Đau nhức sau một đêm nghỉ ngơi cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, khiến nó phải ngồi trên chăn một lát mới thích ứng được, chưa thể đi giải quyết tên côn trùng gây hại Ôn Hữu Tuấn kia ngay.

“Anh thử đá lại lần nữa xem!” Thân thể không khỏe nhưng miệng thì vẫn lợi hại như cũ, nó mắng, “Tôi sẽ đập gãy cặp giò thủ của anh luôn!” Thấy đỡ đau hơn, nó hấp tấp mặc quần áo vào.

“Cuối cùng em cũng dậy! Anh gọi lâu lắm rồi đấy, lạnh quá! Nhanh mở cửa đưa quần áo cho anh!” Giọng gã nghe thật run rẩy.

A, anh hùng rơm cũng biết lạnh! Nó ác ý câu giờ, quyết định đi đánh răng rửa mặt trước. Tiếng tên kia ở ngoài cửa hề hề xin xỏ nghe cũng vui tai mà.

Bóp kem đánh răng cũng là nghệ thuật, bóp nhiều thì phí, bóp ít thì chẳng thấm tháp gì. Nó chăm chú bóp kem đánh răng lên bàn chải, đầu to đầu nhỏ đúng chuẩn, rồi nhẹ nhàng đưa bàn chải vào miệng như sợ làm đau mấy cái răng. Nha sĩ có dặn, phải đánh răng ít nhất ba phút, kĩ càng từ hàm trên xuống hàm dưới...

Từ đánh răng đến rửa mặt chải đầu, Trương Khải Tường không hề liếc vào gương lấy một lần. Muốn trốn tránh sự thật sao? Chỉ cần không nhớ tới, nó sẽ không thấy xấu hổ, chỉ cần không nhìn tới, nó sẽ không để ý mình bây giờ thế thảm như thế nào. Xoa dịu nỗi đau có nhiều cách, nó lựa chọn loại tiêu cực này đây.

Chuyện đã không thể cứu vãn, nó cũng không muốn cứu vãn nữa; tên kia cứ bám chặt không buông, nó không thể dứt ra, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện tiếp nhận. Cứ như vậy, không mặn cũng không nhạt, một ngày nào đó sẽ có người phải buông tay trước mà thôi.

“Trương Khải Tường, em mà không ra anh đốt nhà để sưởi luôn đó!” Ôn Hữu Tuấn chốt lại một câu.

Bỏ lược xuống, cậu ra khỏi phòng tắm.

“Đần chết đi được, đồ chó thúì, anh ở ngoài đó lấy dầu ăn đốt phòng à?” Không nên để bụng nhiều việc làm gì, cũng chẳng muốn nhớ lại chuyện cũ, nó cầm lấy cây gậy bóng chày, mặt bưng bưng sát khí, tiêu sái tới cửa đẩy bàn học ra, mở khóa.

Giây tiếp theo, Ôn Hữu Tuấn người vẫn trần như nhộng suốt từ hôm qua tới giờ xuất hiện trước mặt nó. Ngoại trừ việc trán gã đang nhăn tít lại, còn thì chẳng có gì khác cả, đúng là sống dai như gián!

Đối với việc Ôn Hữu Tuấn vẫn còn sống nhăn này, nó cảm thấy sao mà tiếc nuôi quá đi.

“Tiểu Tường bảo bói... Á!” Gã lại kêu lên thảm thiết, rồi rít né tránh cây gậy đang vùn vụt bay tới, miệng vẫn gan lì kêu “Tiểu Tường mưu sát chồng, mưu sát chồng rồi!” Gã vừa trốn vừa la bai bãi như vậy đấy.

Trương Khải Tường mắt đỏ ngầu lên, gần như phát khùng. “Muốn làm chồng? Đầu thai rồi hăng nói, may quá giờ gặp tôi, tôi không những cho anh chết, còn tặng một suất đầu thai miễn phí!” Hôm nay nhất định phải cho hắn đi gặp Diêm Vương uống trà!

“Sao em lại giận? Có sức rời giường rồi à? Ấy đừng nóng, không phải anh muốn quấy rầy giấc ngủ của em, là anh thấy hôm qua em mệt như vậy nên gọi em dậy ăn sáng thôi... Bảo bói yêu quý của anh, đừng có... Ái!” Gã nhanh như ruồi chạy ra khỏi cửa.

“Tiểu Tường, em tâm trạng không tốt, anh về nhà trước.” Ôn Hữu Tuấn vội vàng mở khóa, gã mà bị đánh chết, Tiểu Tường sẽ phải thủ tiết nha! Đây là vì tính phúc của em cả mà thôi!

“Muốn ăn sáng!” Gã đã chạy xa, thanh âm trong mưa nghe không rõ nữa.

Chỉ tội cho Trương Khải Tường vẫn đang tức anh ách, chỉ biết tựa cửa thở hổn hển, tay cầm gậy bóng chày nhìn Ôn Hữu Tuấn chạy thoát.

Đột nhiên thấy buồn cười.

Gã cứ thế đội mưa chạy đi, giày còn chưa mang kìa!

May mà không có ai thấy, nếu không nó làm sao giải thích chuyện gây bóng chày và Ôn Hữu Tuấn đây?

Ai da, toàn thân nhức mỏi quá. Sao lúc nãy đánh tên kia lại không cảm thấy nhỉ? Nó xoa thắt lưng, chậm rãi bước về phòng.

Theo bước mùa xuân, mùa mưa cũng bắt đầu từ tiếng sấm ấy. Nó chà xát cánh tay rớm máu, vì trời mưa mà nhiệt độ có phần giảm xuống. Một hai tháng nữa là đổi sang đồng phục hè rồi.

Nghĩ lại như vậy, nó chợt có cảm giác mọi thứ diễn ra sao mà chóng vánh. Chớp mắt, Ôn Hữu Tuấn dính lấy nó đã nửa năm rồi. Thời gian quả thực trôi quá nhanh đi...

7. Chương 7

Edit: Triều Nhan

“Tiểu Tường ~ đĩa!” Trong nhà bếp, đầu bếp Ôn Hữu Tuấn eo mang tạp dề, ra dáng ra vẻ hết sức, cất cao giọng gọi Trương Khải Tường: “Mau mang đĩa lại đây, cứ đứng đó nhìn hoài bữa tối nó cũng sẽ không tự động hiện lên bàn đâu.” Gã nhắc nhở nhân vật vô cùng không tình nguyện kia.

Trương Khải Tường tức tối nhìn Ôn Hữu Tuấn ba mươi giây, rốt cuộc phần nộ bất bình lấy một cái đĩa sứ trắng trong máy sấy chén đưa cho gã: “Đã bảo với anh là đừng có nấu rồi mà, đi mua về ăn có phải tiện hơn không.” Nó đã bỏ cuộc không tranh cãi vấn đề xưng hô với Ôn Hữu Tuấn nữa, mặc kệ gã gọi thế nào ngữ khí của Trương Khải Tường cũng mềm nhẹ hơn trước nhiều — tuy rằng vẫn còn rất hung dữ.

Riêng về vấn đề nấu cơm, nó đã phản đối rất nhiều lần. Đáng tiếc Ôn Hữu Tuấn không hiểu tiếng người, hoàn toàn không thèm nghe nó nói. Kể từ lúc Ôn Hữu Tuấn than phiền là nó quá gầy, nhà bếp liền xuất hiện một bóng người bận bận rộn rộn.

Nó không muốn thừa nhận nhưng những bữa tối như thế này khiến nó có cảm giác thật hạnh phúc.

“Đồ ăn mua về bất luận là gia vị hay quá trình chế biến anh đều không yên tâm. Em cũng không được ăn bậy ăn bạ ven đường. Muốn ăn gì nói với anh một tiếng, danh hiệu Ôn đại thực thần của anh không phải là hư danh đâu.” Ôn Hữu Tuấn thuận thực dọn bàn ăn.

Cái gì mà ăn bậy ăn bạ ven đường, bộ tưởng nó là chó hoang sao? Trương Khải Tường trừng Ôn Hữu Tuấn hồi lâu.

“Đội bóng rổ đã bắt đầu luyện tập chưa?” Trương Khải Tường thuận tay đỡ lấy đĩa cá sốt chua ngọt, đặt lên bàn ăn. Gần đây đội bóng luyện tập để đến tháng sáu tham gia giải đấu bóng rổ cấp huyện.

Đối tượng tham gia giới hạn trong các trường trung học trong huyện. Phần thưởng khá là giá trị, giải nhất được ba vạn, giải nhì hai vạn, giải ba một vạn.

Huyện trưởng cũng thật vất vả, vì muốn làm tốt công tác trị an nên mới đặc biệt nghĩ ra giải đấu này để các thanh thiếu niên rảnh rỗi có mục tiêu mà nỗ lực. Trương Khải Tường đã thấy đội bóng rổ của trường khoa chiêng gõ trống đi tập huấn, có điều đội trưởng lẽ ra sau tan học phải ở lại luyện tập giờ này lại đang đeo cái tạp dề màu hồng phấn buồn cười đứng trong nhà bếp của nó.

“Yên tâm đi! Đội viên bóng rổ đều rất hiền, sẽ không ý kiến gì anh đâu.” Ôn Hữu Tuấn đặt nồi xuống bồn rửa chén ngâm nước: “Ăn cơm được rồi, anh đói quá.” Gã lau khô tay vào tạp dề, sau đó tháo tạp dề ra treo lên móc trên tường.

Trương Khải Tường suýt chút nữa cười ngất, đội viên bóng rổ hiền chỗ nào? Người nào người nấy cứ như sơn tặc, nếu gã không phải là sếp sòng, chắc chắn đã bị phanh thây lâu rồi.

Cơm nước dọn lên hết, người ngồi vào chỗ.

Hai người thân mật ngồi bên mâm cơm, giống như hai vợ chồng son hạnh phúc.

“Có cần phải cả mâm đều là cá như vậy không!” Ăn vài ngụm, nó rút cuộc nhin không được mở miệng. Tay nghề của Ôn Hữu Tuấn rất tốt, gã chỉ có một cái khuyết điểm, là rất thích nấu một mâm toàn gà, toàn bò, hoặc là toàn cá, tràn đầy một mâm chỉ có một loại thịt hoặc cá.

Ôn Hữu Tuấn gấp một đĩa cá tuyết chiên xù đến bên miệng lại bỏ xuống: “Toàn là cá ngon mà! Sao vậy? Em không thích ăn cá sao? Anh nói cho em biết, em mà dám kén ăn món nào anh sẽ mỗi bữa nấu toàn món đó cho em ăn. Kén ăn vậy chẳng trách sao gầy như que tăm.”

“Anh ngứa da hả? Em nói là không thích nguyên một mâm đều là cá hiểu không? Làm gì có người nào nấu ăn kiểu quái dị như anh.”

Hiển nhiên là Ôn Hữu Tuấn không cảm thấy quái dị. Gã nhìn nó bằng vẻ mặt ‘em không hiểu rồi’, sau đó bắt đầu thuyết giảng quan điểm kỳ quái của mình: “Đây gọi là chuyên nhất. Ăn món gì cũng phải chuyên nhất, giống như yêu, cũng phải chuyên nhất.”

“Chuyên cái đầu anh! Chưa bao giờ nghe cách nói nào tà môn ma đạo như vậy! Giờ giáo dục sức khỏe anh toàn ngủ gật đúng không? Ắm thực là phải cân bằng, các loại ngũ cốc, củ quả, sữa, trứng, cá, thịt, rau dưa đều phải ăn đầy đủ.” Trương Khải Tường tin chắc là giờ học Ôn Hữu Tuấn lại không thèm nghe giảng rồi.

“Có mà. Đây ~ đây không phải là món rau à? Hơn nữa, không phải có rất nhiều cá sao? Ngũ cốc rau củ ~ có cơm đây!” Ôn Hữu Tuấn dùng đĩa chỉ đông chỉ tây: “Ôn Khởi Khởi cũng ăn chuyên nhất nên mới xinh đẹp được như vậy đó biết không!”

Trương Khải Tường nhíu mày: “Mẹ anh nấu cơm đều như vậy sao?” Thì ra thói quen kỳ lạ này là gia tộc di truyền.

“Mẹ anh không có nấu cơm. Nhà anh toàn là anh nấu. Gần đây Ôn Khởi Khởi mới đảm nhận làm bếp, vì anh bận chăm sóc em!” Về mặt Ôn Hữu Tuấn xem ra rất hạnh phúc.

Trương Khải Tường vô cùng khó hiểu nhìn Ôn Hữu Tuấn. Nghe nói hoàn cảnh gia đình gã rất khá, bố mẹ đều là phần tử trí thức cao cấp: “Sao lại là anh nấu ăn? Nhà anh nghe nói là rất hạnh phúc mỹ mãn mà.” Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Trương Khải Tường quan tâm đến chuyện riêng của Ôn Hữu Tuấn.

“Người ngoài nhìn vào thì thấy tốt đẹp vậy thôi, toàn là giả vờ cả đấy. Bọn họ diễn cho người ngoài xem, chứ đúng ra hai người nên ly hôn từ lâu rồi, chẳng hiểu còn cố níu kéo làm cái gì? Cứ nói giáo viên là phải gương mẫu, theo anh thấy hai người họ đang hủy diệt mầm non đất nước thì có. Con của mình thì không để ý. Ba anh có vợ bé ở ngoài, mẹ anh cả ngày phổ nhạc — nói cái gì mà làm việc nhà nhiều tay sẽ thô ráp, đánh đàn không đẹp.” Ôn Hữu Tuấn bất đắc dĩ lắc đầu: “Có thể nói Ôn Khởi Khởi là do một tay anh chăm sóc tới lớn.”

Trương Khải Tường nhất thời sửng sốt. Nó không biết Ôn Hữu Tuấn nhìn qua thô kệch lại có một mặt như vậy, lại phải chịu cực chịu khổ chăm sóc em.

Đột nhiên, nó muốn vươn tay xoa đi vẻ bất đắc dĩ trên gương mặt Ôn Hữu Tuấn. Nhưng rốt cuộc lại nén xuống, nó im lặng ăn cơm.

“Thật xin lỗi, đây không phải là đề tài nên nói trong giờ cơm.” Ôn Hữu Tuấn cho rằng nó mất hứng.

Nói cúi thấp đầu, khéo léo che đi vẻ đau lòng trong mắt cùng với những cảm xúc mà chính nó cũng không rõ ràng lắm.

Ôn Hữu Tuấn vội vàng đổi đề tài: “Em có nuôi thú cưng bao giờ chưa?” Để xua tan bầu không khí xấu hổ, gã tự hỏi rồi tự trả lời: “Anh đã từng nuôi ốc sên, chuột, chó, mèo, cá, tắc kè, bò cạp và cả xương rồng.”

Nó ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt có chút không biết làm sao của Ôn Hữu Tuấn, như muốn che giấu vừa rồi lỡ lời.

“Anh mưu sát tiểu động vật đấy à! Linh hồn chúng nó có lên thiên đàng cũng thật đáng thương. Với lại, cây xương rồng không phải là thú cưng có biết không?” Trương Khải Tường khôi phục thái độ sắc mùi thuốc súng của mình, không dấu vết cấp cho Ôn Hữu Tuấn bậc thang.

“Hừ, cây xương rồng là thú cưng. Anh yêu quý nó giống như những động vật có sinh mệnh khác vậy. Còn em? Em có nuôi thú cưng không?” Ôn Hữu Tuấn vui vẻ cười lấy lại được mặt mũi.

Nó không tự giác cười cười với gã.

“Nuôi một con thỏ, màu xám, rất xấu, rất hiếu động.” Chỉ có những người từng nuôi thỏ mới biết, thỏ và hai chữ ngoan ngoãn tuyệt đối không có liên quan với nhau.

“Tự em thích nuôi nó hay sao?” Ôn Hữu Tuấn bới đầy một miệng cơm.

“Không. Không ai thích nó, rốt cuộc đùn đẩy cho em, bởi vì nhà em gần nhất.” Đó là chuyện rất lâu trước đây rồi.

“Ha ha, nhất định là em cảm thấy rất phiền.” Ôn Hữu Tuấn có thể tưởng tượng ra Trương Khải Tường vẽ mặt bất đắc dĩ ôm một con thỏ lông xù.

“Ừ. Rất phiền. Cho nên em không thích nuôi động vật.” Nó hung hăng bới một miệng cơm.

“Sao anh lại cảm thấy anh rất giống con thỏ của em? Đều tự chạy vào cuộc sống của em, mà em đều không thích cả anh và nó.” Ôn Hữu Tuấn khoa trương gạt giọt lệ không tồn tại: “Tiểu thỏ thỏ~~”

Giống thỏ sao? Trương Khải Tường cảm thấy thật rối rắm. Thật ra, nó rất thích con thỏ đó, rất thích con thỏ xấu xí tự nhiên chạy vào cuộc sống của nó. Nếu như Ôn Hữu Tuấn giống như con thỏ, vậy...

“Anh còn lâu mới so được với nó! Hừ, em ăn no rồi.” Không biết vì sao, nó nổi giận. Đừng hỏi tại sao, vấn đề này quá thâm ảo.

“Em ăn quá ít! Tiểu Tường ~ ngồi ăn cùng anh thêm chút nữa đi.”

“Mặc kệ anh. Anh ăn quá nhiều thì có. Bộ anh là voi sao?” Miệng thì nói vậy, chứ nó không có rời bàn ăn.

Cho đến khi hai người đứng dậy dọn bàn rửa chén bát xong, Ôn Hữu Tuấn nói: “Anh về đây! Tiểu Tường, lại đây hôn tạm biệt cái nào!”

Cái gì? Nó còn chưa kịp phản ứng, người đã bị ôm chầm, sau đó một đôi môi ấm áp bao trùm lên môi nó — đó là một cái hôn sâu.

Nó cảm thấy như muốn ngất. Nghe được máu huyết sôi trào trong cơ thể, trái tim đập dồn dập trong lồng ngực, như muốn phá tung ngực lao ra — Nó đột ngột dùng sức đẩy Ôn Hữu Tuấn, hốt hoảng lùi lại như thể sợ gã nghe được tiếng tim đập của nó.

“Tiểu Tường thật nhỏ mọn. Hôn một chút đâu có chết ai. Anh không muốn về nữa. Anh không muốn rời xa em đâu!” Ôn Hữu Tuấn giở tuyệt chiêu ăn vạ ra.

“Mau rút về nhà đi.” Trương Khải Tường nghiêng mặt, cho nhìn không rõ vẻ mặt.

“Tuân lệnh! Tiểu Tường nói cái gì cũng đúng. Anh phải nghe lời vợ.” Ôn Hữu Tuấn không muốn chọc giận nó, biết nghe lời phải nói tạm biệt, về nhà.

Cho tới khi nghe được tiếng đóng cửa, Trương Khải Tường mới quay đầu nhìn về phía Ôn Hữu Tuấn rồi đi, gương mặt trắng nõn trở nên đỏ bừng. Bởi vậy vừa rồi nó mới cố tình che giấu, không muốn bị gã phát hiện.

Thở dài một tiếng, Trương Khải Tường không muốn suy ngẫm mình rốt cuộc là đã thay đổi chỗ nào rồi. Hơn nữa, nó lại điềm nhiên tiếp nhận sự thay đổi này. Giống như thời tiết thay mùa, chuyển biến thật chậm rãi, không để lại dấu vết, như ngày đông đến ngày hè, hoặc có lẽ, khi mọi người nhìn thấy ánh mặt trời rực rỡ, sẽ cảm thán “mùa hè đến rồi!”, mà trên người họ cũng đã thay trang phục mùa hè tự bao giờ.

Cuộc sống của Trương Khải Tường mấy ngày nay trôi qua cũng xem như là bình yên, nhờ phúc giải đấu bóng rổ cả. Bởi vì cần phải luyện tập, Ôn Hữu Tuấn có rất ít thời gian chạy sang ban nhất năm hai làm phiền nó.

Trải qua tiết bốn học thể dục, Trương Khải Tường đổ mồ hôi đầy người, tiện đường cùng bạn học đi mua cơm hộp về lớp ăn trưa.

Leo lên phòng học ở lầu ba, một đám nam sinh vẫn rất ồn ào, nói toàn những chuyện linh tinh vô bổ. Trương Khải Tường chỉ ngẫu nhiên đáp lời mang tính xã giao, cơ hồ có một loại cảm giác hạc giữa bầy gà.

Không phải là nó không muốn nói chuyện hay cố tình làm ra vẻ, thật sự là nó không thể nào cảm thấy chuyện vòng vèo một của tụi con gái lớn hay nhỏ so với cái đầu của tụi nó thì có cái gì quan trọng! Kích thước vừa phải không tốt hay sao? Thằng bạn bên cạnh chắc không phải bị chứng luyến mẫu đó chứ — size F, bò sữa cũng chưa chắc lớn tới cỡ đó. Nghe nói, những người thích ngực lớn ngoại trừ thích bám váy mẹ, cũng có khả năng hồi nhỏ bị thiếu sữa~

Năm sáu nam sinh vừa nói vừa cười đi vào phòng học, tiếp theo tách ra tự giác ngồi vào chỗ của mình, không phải chuẩn bị uống nước thì cũng lau mồ hôi. Nếu như không phải nhìn thấy ngay trên bàn Trương Khải Tường có một hộp cơm Hello Kitty màu hồng phần cực kỳ bắt mắt, đám kia nhất định là ngoan ngoãn ngồi yên trong chỗ hết rồi.

Nhưng mà bởi vì cái hộp Hello Kitty đó mà nguyên một đám người vô công rồi nghề chen nhau bu lại thành một vòng.

Có đứa đưa tay sờ thử: “Vẫn còn ấm lại không quá nóng, với kinh nghiệm nhiều năm hấp cơm hộp của tao, nhất định là nấu sáng nay hoặc mới vừa nấu xong!”

Trương Khải Tường trợn mắt: “Cảm ơn cái nhiều năm kinh nghiệm của mày.” Nó không vết tích giấu đi mảnh giấy vừa mới rút ra nhân cơ hội đám người kia chưa xúm lại.

Quả thật là hộp cơm này vừa mới mang vào không bao lâu, cho dù không nhìn thấy mảnh giấy đặt bên dưới hộp cơm nó cũng đoán ra được là do kẻ dở hơi nào làm: To Tiểu Tường, hôm nay anh phải tham gia trận đấu bên trường Trung Hiếu, về nhà còn phải đi làm thêm, không thể nấu cơm chiều cho em được. Không sao, buổi trưa ăn no một chút bù lại đi!

Từ sân tập về phòng học, nó tiện đường đã mua một hộp cơm cầm trong tay, lúc này đám bạn vây xem thúc giục nói: “Bảo sao dạo này mặt mũi cậu hồng hào như vậy. Hóa ra là có chị dâu chăm sóc!” Những đứa khác nghe vậy đều cười hì hì mờ ám.

Nếu bị lũ chúng nó phát hiện đây là Ôn Hữu Tuấn làm, vậy thì to chuyện. “Chị dâu cái gì mà chị dâu? Đừng có ngớ ngẩn, là chị tớ mua đó.” Trương Khải Tường vội vàng đưa ra lời giải thích hợp tình hợp lý, thế nhưng cái đám kia lại không tin!

“Ha ha ha, mặc kệ là chị Hai hay chị dâu, tóm lại đều là nữ thôi!” Thằng bạn cười như heo.

Hóa ra cái đám này nó tin có ngực thì đều là nữ hết!

Trương Khải Tường mặt mày xám xịt, quyết định sẽ từ từ tính sổ với Ôn Hữu Tuấn sau. Chỉ là, ai nói cho nó biết giờ phải làm sao giải quyết hai phần cơm hộp này đây? Nó nhìn hộp cơm sườn heo trên tay mình, năm mươi nguyên Đài tệ, lại nhìn hộp cơm trên bàn...

Rốt cuộc: “Có ai chưa mua cơm không?” Nó nước mắt lưng tròng cho đi hộp cơm sườn, quả nhiên lại khiến cho đám kia chọc ghẹo một hồi lâu.

Nó âm u mở ra nắp hộp Hello Kitty, hôm nay ăn toàn là thịt heo! Được lắm! Trương Khải Tường có loại khoái cảm báo được thù, ăn thịt heo cũng giống như đang ăn đồng loại của Ôn Hữu Tuấn vậy.

Nó lấy ra đôi đũa màu hồng kèm theo hộp (ngoài ra còn có một cái thìa súp cũng màu hồng phần luôn, kết quả đã bị ném vào ngăn kéo), bắt đầu dùng sức cắn xé thịt heo, ánh mắt tóe lửa.

Đám bạn ngồi xem kịch vui không tốn tiền liền cho rằng lửa tóe ra từ mắt nó chính là ngọn lửa tình yêu. Kể từ đó, đã không còn hoàng tử bạch mã của trường Kim Hồ, thay vào đó là mùa xuân của một đám hoàng tử ếch bắt đầu. Thánh kinh răn dạy, khi Thượng đế đóng một cánh cửa của trai đẹp lại, ngài sẽ mở hai cánh cửa của trai xấu ra (Thánh kinh không có dạy vậy đâu nghen!)

Cái tên Ôn Hữu Tuấn chết tiệt! Đồ con rùa chết bầm! Nếu có ai bắt gặp gã đến đây đưa cơm, Trương Khải Tường nhất định sẽ chém đầu gã để chứng minh mình trong sạch.

Cái đồ đầu heo đó không nghĩ tới chuyện bị người ta nhìn thấy hay sao? Nhìn cái hành vi đưa cơm này của gã là đủ biết, cái đầu của gã chỉ để làm cảnh rồi...

Ăn xong bữa cơm thịt heo, cả buổi chiều cho đến tận lúc về nhà vẻ mặt của Trương Khải Tường vẫn khó

coi vô cùng.

Sau giờ tan học, nó giống như thường lệ đi về nhà. Tuy rằng đã chạng vạng, nhưng sắc trời vẫn còn sáng sủa. Xuống xe buýt đi một đoạn là tới nhà, nó ra một chút mồ hôi. Bây giờ đã là tháng tư, thời tiết dần trở nên nóng bức.

Mở cửa, chào đón nó là một gian nhà trống rỗng cùng với bóng tối lờ mờ.

Trương Khải Tường đột nhiên cảm thấy thật xa lạ. Giống như thiếu cái gì đó. Trong lòng thật trống trải, một cảm giác thất lạc không nói nên lời.

Có hơi đói. Nó vuốt cái bụng trống rỗng, không biết chiều nay nên ăn gì.

Hình như đã rất lâu, nó không phải lo nghĩ tới vấn đề cơm chiều nữa.

Trương Khải Tường ném túi sách lên sô pha, sau đó tùy tiện ngồi phịch xuống, mở ti vi lên xem.

Màn ảnh xuất hiện một người dẫn chương trình ăn mặc mỹ lệ đang nhìn đầu bếp nấu ăn, thỉnh thoảng xen vào giúp đỡ đôi chút. Có chút nhàm chán, nhưng nó không muốn chuyển kênh, có lẽ là vì hình ảnh này mang lại cho nó cảm giác quen thuộc.

Theo tiết mục diễn ra, bao tử nó càng ngày càng đói. Trương Khải Tường cho rằng, ruột già của nó đói đến mức sắp ăn luôn người anh em ruột non rồi. Đói quá, nhưng không biết nên ăn gì, cũng không muốn ra ngoài mua.

Suy nghĩ một hồi, nó bại trận bởi cơn lười, quyết định chờ đến khi hết đói.

Từ trước tới giờ không có ham mê truyền hình, khi màn hình xuất hiện dòng chữ kết thúc tiết mục ẩm thực, Trương Khải Tường không chút quyến luyến tắt ti vi, cầm lấy túi sách lên lầu về phòng mình.

Sau đó, Trương Khải Tường đứng trong phòng mình, dưới ánh đèn huỳnh quang, bắt đầu suy ngẫm bây giờ rốt cuộc nên làm gì. Đây là tình huống trước nay chưa từng có. Nó thuộc kiểu người mỗi ngày quy luật đến mức giống như một tập phim truyền hình phát đi phát lại vậy.

Dưới đây là kết luận nó rút ra được sau mười phút đứng nghĩ: hiện giờ trong lòng nó thật trống trải, nó có thể lựa chọn đi lấp đầy bụng. Vả lại, dạ dày dễ thỏa mãn hơn tâm linh, chỉ cần có đồ ăn là được. Huống chi, ăn no rồi sẽ cảm thấy thỏa mãn, có thể phần nào khóa lấp cảm giác hư không trong lòng. Như vậy là giả quyết được vấn đề trống trải.

Nhưng mà, nó lại không muốn ra ngoài lấp đầy bụng, vấn đề này vẫn chưa có đối sách.

Đã như vậy, vừa rồi nó suy nghĩ hết mười phút căn bản là phí công vô ích.

Tâm trạng càng thêm tồi tệ, Trương Khải Tường quyết định đi ngủ một giấc. Đầu óc thần kinh nó quyết định bắt chước tư thế của nàng Scarlett O'Hara trong cảnh cuối của phim Cuốn theo chiều gió, cười thật mỹ lệ: “Ngày mai sẽ lại là một ngày mới!” Nó phát huy tinh thần lạc quan trong khốn khó vô cùng nhuần nhuyễn...

Vì vậy, chín giờ tối Ôn Hữu Tuấn làm xong chạy thẳng đến nhà Trương Khải Tường, vừa vào phòng liền thấy Trương Khải Tường chảy nước dãi ngủ ngon.

Chưa từng nghe chuyện cổ tích Người đẹp ngủ trong rừng nên Ôn Hữu Tuấn đặt công cụ mưu sinh vác bên vai phải và bữa ăn khuya cùng với bia lên bàn, hai tay không chút lãng mạn nắm lấy vai Trương Khải Tường lắc như điên: “Này, bộ em là cụ ông dưới quê lên tỉnh sao? Còn sớm bánh mắt chưa tới mười giờ mà ngủ cái gì? Dậy mau dậy mau!”

“Mợ! Anh tưởng anh đang lắc trà sữa trên châu hả?” Trương Khải Tường lập tức tỉnh táo. Nói thừa, đang ngủ ngon tự nhiên trời đất lắc lư như vậy mà còn không tỉnh thì chỉ có người chết thôi! “Ngủ sớm không được hả? Hiến pháp Trung Hoa dân quốc có chỗ nào quy định ngoại trừ cụ ông dưới quê không ai được ngủ sớm không?”

Ôn Hữu Tuấn hoàn toàn không thêm để ý đến nó đang giận phun lửa: “Vẫn còn sớm mà!” Gã tranh thủ thời cơ hôn trộm một cái lên gương mặt trắng hồng của Trương Khải Tường, nhận lại được một cái tát tai.

Cho nên, mặt mũi của hai người đều hồng nhuận giống như những cụ ông dưới quê.

8. Chương 8

Edit: Cô Nường Lẳng

Thơm!!! Thơm quá!!! Trong không khí tràn ngập mùi thức ăn khiến người ta nuốt nước miếng không ngừng. Bằng vào kiến thức thông thái của mình Trương Khải Tường có thể khẳng định hương vị này thuộc về món Gà chiên của một nhà hàng nổi danh ở cảng, phía dưới cảng cũng mở một quầy bán nhanh. Chính là nhà hàng có bà chủ cực kì xinh đẹp và ông chủ thường lơ đãng tính nhảm tiển.

Ôn Hữu Tuấn thấy Trương Khải Tường ngửi được mùi thơm mắt sáng rực lên liền cảm thấy hạnh phúc tràn căng lồng ngực, giống như chim mẹ mang mồi về cho đàn chim con, là một thứ cảm giác thành tựu nhất đời.

“Đói bụng? Em lại không ăn tối đúng không?” – Ôn Hữu Tuấn buột miệng cần nhần.

Trương Khải Tường thần nhiên nhún vai: “Nhịn một bữa không chết ai, ui, đói quá”, nhưng cho dù là đói cũng phải đánh răng, đây gọi là thói quen sinh hoạt ngăn nắp.

Nó xuống giường đi vào phòng tắm.

“Trương Khải Tường sao em lại không nhớ ăn cơm? Em không vì mình thì cũng phải nghĩ đến anh chứ, sức khỏe của vợ chính là tương lai tính phúc của chồng, không biết hử?!”

Từ phòng tắm vọng ra một chuỗi tiếng nói, lẫn vào tiếng nước nên không rõ ràng lắm: “úng ái đồ nào ăn...!!!”

“Anh bảo em rồi, không ăn là dạ dày biểu tình! Em không xem TV, người ta đưa tin đầy ra đấy, có người bởi vì không ăn mà phải cắt dạ dày, sợ chưa!” Ôn Hữu Tuấn vừa lẩm nhảm vừa rải báo cũ lên mặt bàn ăn, tránh cho lúc ăn cơm dây đồ ăn làm bẩn.

Trương Khải Tường đi ra khỏi phòng tắm, mu bàn tay còn đang lau lau dờ khước miệng: “Nào anh bị virus nào ăn sạch rồi hả? Hừm, em đề nghị anh đi test lại đầu óc xem, không khéo được cấp chứng nhận tàn tật ngay tắp lự”, mắng thì mắng nó vẫn chạy tới cái ghế Ôn Hữu Tuấn vừa kéo ra mà ngồi.

“Em chưa ăn anh không mời sớm. Bụng rỗng uống bia dễ tổn thương dạ dày, lát ăn chút gì rồi uống.” Vừa nói vừa gấp một miếng gà cho Khải Tường “Sớm biết em chưa ăn gì thì anh đã mua thêm cháo hay mì”.

Nó cười cười, đột nhiên như tìm thấy lại cảm giác được chăm sóc quan tâm chân thành đã mất đi từ rất lâu rồi.

“Ừ, về sau sẽ chú ý”, Trương Khải Tường rất hợp tác, gật đầu đồng ý, “Bia? hôm nay thua trận mua về xả xui hả?”

“Anh mà kém tắm thể á? Đây là mừng công. Thắng áp đảo luôn, dễ như mổ gà”, nhắc đến trận đấu, Ôn Hữu Tuấn hớn ha hớn hở.

Trương Khải Tường cắn miếng gà, chợt nhìn thấy bên cạnh bàn có dựng một chiếc đàn guitar.

“Tự dưng nhặt đâu ra cái đàn mang đến đây làm cái quỷ gì thế ? Gần đây tuyên truyền tái sử dụng rác, anh mới gia nhập đội quân ve chai hả?”

“Cái gì mà nhặt rác! Của anh đấy. Vì nhớ em quá nên không về nhà cất mà rẽ qua đây luôn.”

Đột nhiên nhớ ra mẹ Ôn Hữu Tuấn là giáo viên thanh nhạc. “Việc làm thêm của anh là dạy guitar?”

“Ồ”, Ôn Hữu Tuấn trả lời rất đương nhiên.

Khải Tường nhấp một ngụm bia lạnh, “Thế sao chưa nghe anh đàn bao giờ?”

“Vì anh khiêm tốn”, Ôn Hữu Tuấn nói láo không đỏ mặt.

Cái con khỉ!!! Khải Tường lườm gã, dám nói trợn mắt nói láo với nó hả.

“Ha ha ha, đùa á. Anh sợ bị tóm lên đàn nhạc, em biết năm nào trường mình chả bày đặt mấy cái sân khấu hợp xướng gì gì đó”. Phải nói trường Kim Hồ này hoạt động ngoại khóa siêu nhiều.

“Trong đàn nhạc người ta đệm Piano chứ.” Trương Khải Tường nói đến đây bất chợt nhớ ra, Piano là căn bản, mẹ Ôn Hữu Tuấn là giáo viên, việc gã biết đàn piano là rất bình thường.

“Phải, chính vì thế nên mới không thể để người ta phát giác. Em thử tưởng tượng một con người đẹp giai nam tính ngồi ngồi như anh lại đi đàn khúc Tử la lan của bọn con gái thì còn ra thể thống gì (*PS~ đây là khúc tự chọn của năm nay, năm ngoái là nhạc phim Doraemon*) đàn xong rồi anh làm sao còn mặt mũi dẫn dắt đội bóng rổ giành lấy vinh quang nữa?” Thể diện mất hết rồi còn đâu?

Nói đi nói lại đều là vấn đề thể diện, mối liên hệ giữa piano và đại ca hắc đạo vốn không thể để người khác biết. Mà gian tình giữa đại ca với hoàng tử bạch mã càng không thể để cho ai phát hiện.

“Ha ha... đủ rồi... không... nữa...” hơi men bắt đầu có tác dụng, khuôn mặt trắng nõn của Trương Khải Tường hiện lên rạng mây hồng, mắt cũng chuyển sang lơ mơ, lý trí bị rượu che mờ.

Ôn Hữu Tuấn chắc chắc cười. “Trăm phần trăm! Uống đi, uống đi nào, anh ghét nói việc khác, giờ chỉ nghĩ đến uống thôi! Uống, uống, cạn, cạn, cạn.”

Tới lúc Khải Tường uống đến menh mông bẽ sở sông hồ, không biết bến bờ chính là thời điểm chờ mong của gã. Vì trợ hứng gã còn đặc biệt mang theo đàn đến đây! Ha ha, kế hoạch đã lên hoàn mỹ lắm, uống bia mừng công cái khỉ gì, tất cả chỉ nhằm mục đích...

Trương Khải Tường bắt đầu cười, nói cười, ăn cũng cười, cả người bay bay, phấn khích đến lạ.

“Biểu diễn đàn dê ... em... vỗ tay cổ vũ cho...”, đầu của cậu bây giờ trống rỗng chẳng có gì ngoài hơi men nồng nàn.

Cắn câu rồi ~ Ôn Hữu Tuấn trong lòng hò reo, khua chiêng gõ mõ, pháo nổ tưng bừng.

“Không biểu diễn không công nha – phải có thù lao chứ”, gã cảm thấy mùa xuân đã đến rất gần.

Trương Khải Tường nheo nheo mắt, đáng yêu vô ngần, nuốt một ngụm bia “Thù lao? Ok... anh cứ nói”. Cực kì giống tác phong của đại gia quảng cho đối tác chỉ phiếu trống, mặc người ta tự do điền số.

Điệu nghệ cầm đàn guitar, chỉnh âm. Chuẩn tư thế xong, Ôn Hữu Tuấn dùng tay chỉ lên má, “Đầu tiên hôn một cái! Chụt càng to càng tốt nhá”, món khai vị không cần quá kích thích.

“Được~~~~” Trương Khải Tường cười, trên hai má xuất hiện hai lúm đồng tiền, nếu không phải thực sự thoải mái vui vẻ thì bình thường đừng hòng nhìn được hai đồng xu này của cậu.

Cậu đem khuôn mặt hồng hồng như trái táo tiến đến gần má trái Ôn Hữu Tuấn, hơi thở đầy mùi bia, sau đó chu bờ môi rất đẹp, kiss thật mạnh lên gò má, phát ra tiếng vang thật lớn.

Haaaaaaa!!!! Phải nói là Ôn Hữu Tuấn giờ đã bay lên chín tầng mây rồi. Khó trách quảng cáo bia, các chàng đều hô: Ngon lành rồi!!!

Bia đúng là bạn tốt của đàn ông – trong lòng Ôn Hữu Tuấn âm thầm hô theo: Chỉ có thể là Heineken *nhạc đạo Quando, quando*. (*)

Nói của đáng tội, lúc Ôn Hữu Tuấn cầm đàn nhìn cũng phong độ ngời ngời thật. Giọng gã trầm thấp, bắt đầu hát, Trương Khải Tường hai tay chống má ngồi nghiêm túc trên ghế nghe.

Hữu Tuấn hát tình ca sâu lắng, Khải Tường nghe mê mải – một bài lại nối một bài, một điệu dân ca Anh cổ, giai điệu chậm chậm lãng đãng trong không gian.

Đàn không biết đến bài thứ mấy, Ôn Hữu Tuấn đột nhiên dừng lại, lẳng lẳng nhìn Trương Khải Tường.

Bởi vì khuôn mặt đỏ hồng của Trương Giai Tường bỗng dưng nở một nụ cười thú vị, tựa như nó vừa mới khám phá ra điều gì đó.

“Làm sao”, Ôn Hữu Tuấn bị nhìn đến là mất tự nhiên.

“Anh toàn hát tiếng Anh, sợ bị phát hiện hát sai lời đúng không?” Lúc nói chuyện nó không còn vẻ say say nữa “Tuấn Tuấn à, anh cũng khôn đấy”, có hơi men vào nó khác, thoải mái hơn nhiều, đến xưng hô cũng thật thân mật, Tuấn Tuấn đó.

“Hóa ra nãy giờ em ngồi soi mói anh hử, không đàn nữa.” Ôn Hữu Tuấn giả bộ buồn bã, cúi mặt, che giấu đôi mắt gian ác đang phát sáng.

Trương Khải Tường chớp chớp mắt đầy vô tội: “Không có, không có mà.”

“Hừ, anh bên này vất vả cố gắng còn em ngồi đó chê bai.” Ôn Hữu Tuấn bắt đầu ngậm máu phun người. Giọng điệu thì oan ức mà mắt lại sáng rực.

“Anh là con lừa ngốc à? Thế giờ muốn như thế nào?” Trương Khải Tường cong cong môi, nhìn đặc biệt kute.

“Anh đàn em múa phụ họa.” Ôn Hữu Tuấn cười đến là ngây thơ vô tội, gì mà nhảy múa, gì mà phụ họa, ha ha, chẳng qua là một loại thuốc mê, tất cả phục vụ cho mục tiêu tối thượng...

“Múa phụ họa?” Trương Khải Tường đưa tay cào cào đầu: “Em chả thấy ai đàn guitar lại cần múa phụ họa cả.” Nhưng lại nghĩ không thể ăn không của ai cái gì, liền gật đầu, “Được, múa thì múa, xin hỏi có cần đeo thêm ruy băng hay mang cánh trên lưng không?” Bản thân cho rằng gánh một chút việc chung cũng đúng, nó rất chân thành cân nhắc phải làm sao biểu diễn cho chuẩn.

“Hồ Thiên Nga được không? Anh đàn nhé” Ôn Hữu Tuấn cười đáp mà mặt phờ phờ hoa xuân, Tiểu Tường có tí hơi men đúng là cầu gì được nấy, cần phải thường xuyên mang rượu đến đổi ẩm mới được?

“Được”, Khải Tường rời khỏi ghế, đi tới khoảng trống trước bàn. Tay phải đưa lên đầu, chân trái nhấc cao, trình diễn màn Thiên Nga trên hồ ‘vơ vẩn’ xác ướp di động. Nhảy được hai bước ngay cả chính Khải Tường cũng cảm thấy buồn cười, tiếp theo đổi sang bản Carmen – lui lui tới tới xem nữa còn ngã dập mặt.

Ôn Hữu Tuấn cười lăn, âm thầm nhăm tính màn khởi động đến đây là dừng, nên tiến vào màn chính rồi. Vì thế dây đàn vừa chuyển: “Bây giờ chuyển sang nhạc sàn nha, cao trào tới... Thoát Y Vũ... ”

“Thoát y !!!!... được...” Khải Tường quay cuồng một hồi cũng phát nóng bức, vui vẻ mà ‘thoát y vũ’.

Đem một sói già gian ác đặt cùng con cừu non mới uống rượu say mềm, lại còn thoát y sạch sẽ thì xảy ra chuyện gì ? Ái chà, nhất định là chuyện trẻ con cấm tò mò, người lớn lại thòm thèm rồi.

Tiệc ăn mừng chính thức đi vào cao trào.

Hai đứa thân không mảnh vải cọ cọ vào nhau, bầu không khí tình sắc dờng dợn.

Thân thể trắng nõn trắng nà của Khải Tường bị đặt dưới thân hình chắc nịch dẻo dai của Ôn Hữu Tuấn. Nóng, sao mà nóng thế – trong người càng lúc càng bức bối – Trương Khải Tường cố gắng mở mắt, mơ màng trợn mắt lườm Ôn Hữu Tuấn, có điều quần áo thoát sạch nên muốn có ánh nhìn sát khí đằng đằng cũng khó.

Thằng tởm rởm này mò mẫm gì trên người mình? Khải Tường mơ màng tự hỏi.

“Ê, ông rờ rẫm cái quái gì thế? Nặng quá, cút ngay. Tôi muốn ngủ”

Đương cố gắng ‘xoa bóp’, Ôn Hữu Tuấn vô tội trình bày: “Không thì hôm nay đổi tư thế, cho em lên trên nha”, nhìn mà xem, anh đúng là chồng tốt, rất dễ thương lượng.

Trương Khải Tường muốn đẩy gã ra nhưng tốn công vô ích, “Không được, tôi muốn ngủ”, cái gì mà trên hay dưới, nó cóc biết. Trời ạ, ôn thần nào xuống chặt luôn cánh tay đang mò mẫm trên người nó đi!

Ôn Hữu Tuấn bắt đầu phát huy bản sắc lang sói, dụ dỗ chú cừu nhỏ đáng yêu đang say rượu: “Rất thú vị á, giống cưỡi ngựa ấy” Nói xong tự mình xoay Khải Tường lên, đưa vào.

“Thú vị?” Mơ mơ màng màng chớp mắt mấy cái, đột nhiên có vật gì đó ra ra vào vào khiến nó mở to mắt, quát : “Ái ui... đau... cái quỷ gì thế? Bỏ ra, đi ra!”

Lừa nó à? Làm như nó chưa từng đi tập cưỡi ngựa ấy? Tuy rằng tư thế hồi đó tập cưỡi ngựa cũng giống như này nhưng mà trên yên không thừa ra một ‘vật gì đó’ đâu nhá.

Ôn Hữu Tuấn vừa lấy tay xoa động ‘căn nguyên dục vọng’ đối phương vừa đưa đẩy eo quỵên rũ, “Tiểu Tường, làm theo lời anh. Rất đơn giản mà, lắc lắc mông là được rồi”, tay kia xấu xa xoa xoa cặp mông cong cong tròn tròn trắng mịn “Cẩn thận một chút, đừng để vật kia trượt ra”

“A... ư...” Trương Khải Tường bị dục vọng dẫn dắt, bắt đầu chuyển động nhanh hơn.

Ha, thật ra trên yên ngựa có thêm một thứ lạ lạ thì cưỡi ngựa cũng không tệ tẹo nào! (tim hồng tung tóe)

Hiện tại có thể khẳng định Khải Tường và Hữu Tuấn đều vui vẻ, đợi đến lúc... đợi đến lúc Khải Tường khôi phục ý thức và thi triển tuyệt chiêu sát thủ đánh cho Hữu Tuấn thành đầu heo. Hơn nữa còn có thể lấy dây trói tay, đồ dấm vào mũi ... vân vân các thủ đoạn tra tấn mà mỗi khi Trương Khải Tường cực kì tức giận sẽ đổ lên đầu Ôn Hữu Tuấn.

Nhưng, dầu thế Ôn Hữu Tuấn vẫn rất chi là happy.

Bởi vì Trần tổng thống từng nói: Vui mừng làm thì cam nguyện chịu.

Cam nguyện chịu! Làm gã cũng đã làm sạch rồi, đương nhiên đến lúc cần chịu gã cũng phải cam nguyện thôi.

-
- Ôm, cái đoạn này thực ra là miêu tả đoạn quảng cáo bia khác của Đài Loan cơ, nhưng mình thiết nghĩ nó chẳng quan trọng nên chuyển sang đoạn quảng cáo của Heineken cho các bạn thấy quen thuộc hơn

9. Chương 9

Edit: Thanh Du

Mặt trời rực rỡ chiếu vào cung thể thao rộng lớn, đội tuyển bóng rổ trường cấp ba Kim Hồ đang tích cực luyện tập lần cuối cùng, chuẩn bị cho giải bóng rổ thường niên các trường cấp ba khai mạc vào ngày mai.

Bất kể trận đấu lớn nhỏ thế nào, cứ nhắm mắt xông lên là xong. Ôn Hữu Tuấn không hề lo lắng, đối với gã thì những trường học khác căn bản không đáng để mắt.

Ôn Hữu Tuấn đằng đằng sát khí dẫn bóng, giống như muốn đập nátбет quả bóng rổ trên tay Ậu má, rõ vớ vẩn! Vất vả lắm mới thân cận được với Trương Tiểu Tường, thế mà lại trùng thời gian với giải đấu bóng rổ quan trọng mỗi năm tổ chức một lần.

Huấn luyện viên ma quỷ suýt nữa đã lấy đi cái mạng già của gã, căn bản không có thời gian hàn huyên cùng Tiểu Tường yêu quý; càng đáng chết hơn là trường đứng ra đăng cai giải đấu lần này lại xa tít tắp tận trong miền nam, Ôn Hữu Tuấn cứ thế bị đóng gói vào xe du lịch nhà trường thuê, chở thẳng đến miền nam tham dự giải đấu thường niên này.

Nói không ngoa chứ Ôn Hữu Tuấn khổ sở muốn chết rồi. T. T

Tên nhóc Trương Giai Tường lại chỉ tổng tiền tình yêu bằng vền vền một câu: “Tốt quá, từ giờ tôi được yên ổn mà ôn thi Anh văn với Tin học rồi.”

Đây gọi là lấy chân tình đổi tuyệt tình sao? (ngược lại mới đúng ~)

Mới vừa xuống miền nam không lâu, Ôn Hữu Tuấn đã nhớ thương tha thiết Trương Tiểu Tường yếu đuối của gã. (~>. <~) Nghĩ mà xem, gã không ở nhà thì lấy ai nấu cơm cho Trương Tiểu Tường ăn, đồ ăn bên ngoài cho gia vị quá nhiều, làm sao so được mới những món đặc chế của gã; Trương Tiểu Tường thích nằm ườn ra mà đọc sách, gã mà không nhắc nhở thì không chịu nghỉ ngơi; Trương Tiểu Tường thường quên thu quần áo đã phơi khô..... Ôn Hữu Tuấn đưa tay trái lên lau đi giọt lệ tương tư rưng rưng trên khóe mắt.

(Thiên Âm: thực ra, nếu muốn về thì có thể thua giải mà!!!!)

Tại sao gã và Tiểu Tường phải xa nhau, mà bên cạnh sân bóng lại có một đôi tình lữ làm mấy trò buồn nôn mà coi là thú vị? Ôn đại ca nhìn đôi tình nhân đứng cạnh sân bóng, tức cảnh sinh tình, tiếp đó cảm thấy khó chịu, làm gì mà kẻ sát vào nhau như thế ~ không nóng hả? Giận điên người, thứ gì Ôn Hữu Tuấn ta không chiếm được thì người khác cũng hông có! Thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành. (dùng tích sai bet rồi)

Ôn đại ca giờ tay phải đang cầm bóng rổ, lấy sai số $a=0.05$, chỉ số chiến đấu 10000 hỏa lực, “lỡ tay” đánh bóng trượt ra ngoài sân, rơi trúng đôi tình nhân chứng mất kia.

“Đội trưởng, anh làm cái khỉ gì thế?” Người chịu trận oan ức trừng mắt nhìn hung thủ.

“Só rì, anh lỡ tay.” Sau màn cầu oánh uyên ương, tâm tình Ôn đại ca cũng nhẹ nhõm đi nhiều, “Lo mà luyện bóng đi, lỡ thua trận thì anh cho mày đi bộ về nhà.” Tinh thần đã rã đám thì chớ, còn mang theo bạn gái ~ không dọa nạt một tí thì không xong! = =

“Hả ~” Đội viên thét lên.

“Hả hả cái mả, không muốn đi bộ về nhà thì chuyên chú một tí đi, đừng có rã đám như thế tiếp tục luyện tập.” Gã duỗi dài tay ra tiếp được quả bóng chuyền về.

Nam tử hán đại trượng phu phải lang bạt bên ngoài để mưu cầu sự nghiệp, sao có thể lè mà lè mề, vì nữ nhi thường tình mà nản lòng thoái chí? Ôn Hữu Tuấn quyết định ném Trương Tiểu Tường đáng yêu ra khỏi tâm trí, chuyên tâm vào luyện bóng.

Thôi thì, đợi chút nữa luyện tập xong lập tức gọi điện thoại cho Trương Tiểu Tường cũng được mong chờ nha.

(không phải muốn chuyên tâm luyện bóng sao = =)

Ôn Hữu Tuấn cố đè xuống ý muốn bay đến bên cạnh tình nhân, vô cùng nghiêm túc luyện bóng. Tuy ngày thường gã vừa ngốc vừa yêu đương lãng nhãng, nhưng đụng vào bóng rổ gã lại chuyên tâm đến mức cơm canh cũng chẳng màng ~ những ngày luyện tập gặt gao này cũng thế, thường thì tầm tối muộn gã mới nghĩ đến Tiểu Tường ~ nhưng da mặt gã siêu dày nên vẫn đi quấy rối người ta như mọi khi.

Quả bóng bay vút lên cao, rơi vào rổ lưới, Ôn Hữu Tuấn đã gợn gàng lưu loát ghi được ba bàn.

Bị Ôn Hữu Tuấn đột phá hàng phòng ngự, Trư Du lấy tay lau mồ hôi, oán trách: “Đội trưởng, anh uống lộn thuốc cấm đấy à? Tự nhiên luyện tập rồ hăng hái, làm tụi em mệt muốn chết.”

Ôn Hữu Tuấn chấm chấm biến mồ hôi ròng ròng trên trán, nghiêm túc thận trọng mà nghe kiến nghị.

“Chỉ luyện tập không thôi thì đúng là không đủ hào hứng, nếu biến thành trận đấu mọi người sẽ tập trung hơn. Được rồi ~ bên thua sẽ phải đãi pizza nhé.”

“Không chịu đâu! Điểm hai bên chênh nhau nhiều như thế ~ kết cục căn bản đã định rồi!” Bên thua không phục.

“Ha ha, đến đây nào đến đây nào~” Bên thắng bắt đầu cân nhắc xem ăn ở nhà hàng nào đắt hơn.

“Không muốn dãi gà rừng thì chơi cho cẩn thận vào.” Ôn Hữu Tuấn làm điệu bộ anh-đây-rút-đẹp-chai.

Thân là người thua lại là bạn của Ôn Hữu Tuấn, Trư Du trong lòng cảm động: đội trưởng dùng pizza khích lệ sĩ khí của chúng ta đó! Phải rồi, chúng ta không thể coi đây chỉ là luyện tập mà phân tâm! (dỗ dục hô)

Ôn Hữu Tuấn nháy mắt với đồng đội, muốn gấp rút tấn công khiến kẻ địch trở tay không kịp.

“Các anh em ~ tiến lên nào!” Lời vừa ra khỏi miệng, đồng đội gả thu được ám hiệu lập tức xông lên tiếp ứng.

“Quay về hàng phòng ngự, quay về phòng ngự! Đội trưởng anh là đồ tiểu nhân!” Bên thua gào lên.

Đội trưởng cầm bóng xông pha chiến trường, cười nói: “Vô độc bắt trượng phu ~ anh đây nhất định phải được ăn pizza, ai cản anh giết! Lâu lắm rồi anh không được ăn pizza đó.” Vì pizza sáu thân gả cũng không thêm nhận, bao nhiêu trò ăn gian đều lòi ra bằng hết.

Một luồng gió lạnh phát phơ thổi vào trong lòng Trư Du: “Đội trưởng, thì ra anh chỉ thèm ăn pizza thôi T. T”

Tuy Ôn Hữu Tuấn đưa ra đề nghị này chính xác chỉ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân, nhưng mọi người lại vì thế mà đại khai sát giới, cũng coi như có hiệu quả ~

Trận cầu này Ôn Hữu Tuấn chơi vô cùng hào hứng, đến nỗi mặt trời đã xuống núi mà vẫn hồn nhiên không biết gì.

Kết quả trận đấu, đương nhiên là đội trưởng gian trá thắng. Những người khác đều không cam lòng, nhưng đội trưởng đáng sợ thế nào thì ai cũng biết, tốt hơn hết vẫn nên cắn răng móc hầu bao ra.

“Anh muốn ăn ở Belike, đùi gà nước ngọt không thiếu thứ gì, mà nhất định phải mua nhiều nhiều một tí ~” Ôn Hữu Tuấn cười tươi như hoa, gấp rút lau mồ hôi.

“Đội trưởng, anh tưởng em là chủ nhà băng chắc? Cái đó mắc muốn chết.” Đội thua ảo não muốn khóc.

“Nhớ đồ uống của anh phải đổi thành Sprite đấy.”

“Anh làm gì mà vội thế?” Trư Du thấy Ôn Hữu Tuấn sau khi hấp ta hấp tấp lau mồ hôi xong liền tùy tiện nhét khăn mặt vào balo, bộ dạng y như ca sĩ chạy sô.

“Về ký túc xá tắm rửa ~” Điện thoại của Ôn Hữu Tuấn để lại ký túc xá, giờ gả chỉ muốn về làm một cú điện thoại. Dù rất muốn mang điện thoại theo bên người, chỉ tiếc huấn luyện viên nói sẽ ảnh hưởng đến

cầu thủ ~ nên ai cũng không được mang.

Không chừng Tiểu Tường còn gọi điện thoại cho mình cũng nên.

Ôn Hữu Tuấn không thể chờ đợi thêm nữa, vội vã khóa balo chạy như bay về hướng cửa sân vận động. Nhưng đúng lúc này, một bóng mờ lặng lẽ đã xuất hiện ngay trước sân.

~~~~~

Gã suýt nữa đã xô ngã cái người đột nhiên xuất hiện kia, cũng may đối phương kịp thời vươn tay ngăn cản, hóa giải tai nạn ngoài ý muốn. Nguy hiểm quá, tên mù khốn kiếp nào đây? Ôn Hữu Tuấn thở phì phò, quay đầu nhìn tên quỷ lỗi mạng kia.

Không nhìn thì thôi, lỡ nhìn rồi trông mắt muốn lòi ra luôn ~ không phải tại đối phương quá xấu ==b.

Ôn Hữu Tuấn vô cùng cung kính chào một tiếng: “Huấn luyện viên.” Cái ông đầu hói bụng phệ chân ngắn này – nhìn trái nhìn phải đều không thấy có gì liên quan đến thể thao – là huấn luyện viên Lâm Trường Sinh của đội tuyển bóng rổ trường cấp ba Kim Hồ.

Lâm huấn luyện viên bắt đầu lải nhải với Ôn Hữu Tuấn lòng đang nóng như lửa đốt: “Tai nạn chết người hay là hỏa hoạn? Đang yên đang lành tự nhiên chạy trốn chết như thế! Cũng may mắt thầy còn tinh, bằng không nếu bị em đâm trúng thì không biết phải đi nằm viện mất bao lâu. Đã nói với em bao nhiêu lần là không được nôn nóng rồi ~ em rõ ràng không nghe ~ lời thầy dạy mà em không chịu để vào tai là thế nào ~(rút gọn đi mười vạn chữ)”

“Dạ.” Ôn Hữu Tuấn ngoan ngoãn cúi đầu nghe giảng đạo ~ có câu đàn ông già rồi hormone nữ tính trong người tiết ra còn nhiều hơn hormone nam tính, cho nên mấy lão ông cũng sẽ thao thao bất tuyệt y như bà già ~ tỷ như lão già huấn luyện viên hơn năm mươi đang đứng trước mắt đây.

“Có việc gì cấp bách không?”

Ai bảo nói dối không cần chuẩn bị trước, nên nói cái gì để có thể dễ dàng chuồn êm thì phải dùng đầu suy ngẫm cho kĩ.

Lâm huấn luyện viên liếc mắt một cái là thấy hết tình cảnh chật vật suy nghĩ của gã ~ đây chẳng phải rồi rồi cũng cố tìm cớ hay sao! Đưa bàn tay thô to vỗ vỗ bả vai rắn chắc của Ôn Hữu Tuấn: “Nếu không có việc gì thì đi theo thầy thảo luận chiến thuật cho ngày mai.”

Ôn Hữu Tuấn biết mình đã bị nhìn thấu, đành tâm không cam tình không nguyện lóc cóc theo sau huấn luyện viên trở lại sân vận động.

Ai cho tôi gọi điện thoại ~ một phút thôi ~ không, ba mươi giây cũng được! Gã chỉ muốn nghe giọng nói của Tiểu Tường thôi mà. T. T

Ôn Hữu Tuấn ngồi trên ghế salon màu xanh lục trong phòng huấn luyện viên, đôi mắt nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời đã ngả về tây, ánh sáng cũng theo đó mà dần dần mờ nhạt, cho đến khi chỉ còn một màu đen thui ~ đèn trong sân trường đều đã bật sáng trưng ~ mà huấn luyện viên vẫn còn thao thao bất tuyệt.

Tại sao gã phải ở lại đây với một lão già thảo luận cái chiến thuật đã bàn xong xuôi từ mười ngày trước, bên cạnh còn một đám giai hoi hám vây quanh?

Ôn Hữu Tuấn bị đá kích sâu sắc, chẳng những hai mắt trợn ngược, miệng còn muốn sùi bọt mép luôn.

Huấn luyện viên cứ rời ra được một tí lại mở miệng hỏi: đội trưởng em cảm thấy thế nào?

Đầu óc trống trơn, hai mắt lơ đãng, chỉ thiếu nước miếng chảy ròng ròng nữa thôi... Ôn Hữu Tuấn không thêm ngần ngại đã trả lời ~ huấn luyện viên thoát nhìn có vẻ hài lòng với đáp án ~ đã bảo trước kia thảo luận chán chê rồi mà ~T. T~

Mấy tên khốn kia thì vui vẻ tham dự lắm, nguyên nhân là vì phòng của huấn luyện viên có điều hòa ~ nằm trong ký túc xá chỉ có mấy cái quạt điện lung lay muốn rụng thôi.

Huấn luyện viên nhìn đồng hồ, 8:30, cuối cùng cũng chịu nói ra một câu mà Ôn Hữu Tuấn đã mong ngóng từ lâu: “Giờ cũng đã muộn, các em mau về nghỉ ngơi đi.”

A! Được về ký túc xá gọi điện thoại rồi ~ Ôn Hữu Tuấn nôn nóng chuẩn bị chuẩn bị.

“E hèm,” Huấn luyện viên nhìn đồng rác chất cao như núi trên bàn: “Các em không muốn lão già này đi dọn vỏ bánh pizza giùm các em đấy chứ? Ở lại mà dọn cho sạch đi.”

= = Lão già lười nhác này cũng có ăn mà! Ôn Hữu Tuấn vừa âm thầm chửi rửa huấn luyện viên, vừa cầm túi rác quét hết vỏ bánh trên bàn ~ kèm theo cả cái điều khiển TV, buộc chặt lại rồi mang đi ném vào xe chở rác.

Dùng tốc độ nhanh nhất từ xưa đến nay chạy như bay về phòng, Ôn Hữu Tuấn run rẩy đưa tay mở ngăn kéo tủ ~ lấy điện thoại di động ra ~

“Đội trưởng, đội trưởng ~” Có người ra sức gõ cửa phòng.

Không được phân tâm! Thà chết cũng không đáp lời! Phải gọi điện thoại gọi điện thoại ~ đôi tay run rẩy nắm chặt lấy điện thoại ~ chỉ cần nhấn nút call là xong rồi ~

“Đội ~ trưởng!”

Một bên tai Ôn Hữu Tuấn bắt đầu ngứa ngáy, “Ấy ~ đừng có thổi hơi vào tai anh!!!”

Trư Du và A Diễm đột nhiên xuất hiện, một trái một phải bao vây gã, trên mặt nở nụ cười mờ ám.

Nụ cười của hai tên kia mắc ói đến độ còi báo động trong đầu Ôn Hữu Tuấn hú lên inh ỏi: “Tụi bây muốn làm gì?”

“Đội trưởng ~ há há há ~ mau theo bọn em đến phòng tắm đi.” Vừa nói hai thằng quỷ vừa kéo Ôn Hữu Tuấn đang giãy dụa cật lực như kéo một con heo chết ra khỏi cửa.

Ôn Hữu Tuấn nghe vậy, đầu óc cũng mù mịt, gã đâu có muốn tắm.”Đến phòng tắm làm cái gì?” = =

A Diễm đang giữ chặt tay phải của gã, nghe thế thì giật mình: “Lúc này trên đường về không phải anh đã nói muốn so trym sao?”

Ôn Hữu Tuấn ra sức đưa gót chân bám chặt sàn nhà, kiên quyết không chịu ra khỏi phòng. “So cái gì trym?” Trên đường về mình có nói gì sao? Gã nhớ mình chỉ chăm chăm về sớm còn gọi điện thoại, hoàn toàn không có nói chuyện phiếm gì hết ~

“Đội trưởng ~” Trư Du có thân hình so ra còn đô con hơn tinh tinh giờ lại mở miệng cười tà: “Há há, hôm nay tầng hai chỉ có người của tụi em thôi ~ người ở những tầng khác sẽ không xuống, học với nhau ba năm cũng khó có cơ hội tốt thế này, mọi người hãy đối đãi chân thành với nhau.....”

A Diễm lại tiếp lời: “Tiện đây cũng so xem trym của ai mới xứng là lão đại!”

0 Ôn Hữu Tuấn há hốc mồm!

Đừng có đùa với anh! Anh đợi ngược đợi xuôi, vất vả lắm mới có cơ hội gọi điện thoại cho Tiểu Tường Tường, ai muốn đến phòng tắm so trym với cái đám thối tha vừa nhàm chán vừa ngu si dốt nát này chứ ~ shit!

“Đừng làm bừa ~ bọn mày thần kinh cả lũ rồi à!” Ôn Hữu Tuấn ra sức giãy dụa, gã không muốn tham gia tí nào ~ gã muốn gọi điện thoại gọi điện thoại.

“Đội trưởng anh không cần phải liều chết giãy dụa như thế ~” Nghĩ thầm chắc đội trưởng không muốn show hàng không công, Trư Du bèn lấy lợi dụ dỗ: “Phần thưởng cho người thắng là DVD nóng bỏng ướt át cộng thêm mười tấm chân dung cực nét..... Ai u, đến phòng tắm không được mang điện thoại ~ lỡ dính nước thì sao.”

Trư Du vươn tay giật phắt cái điện thoại lúc ẩn lúc hiện trên tay gã ném lên giường gõ bốp~! Điện thoại vỡ thành mấy mảnh.

Ôn Hữu Tuấn muốn hét cũng hết hơi ~ điện thoại vất vả lắm mới cầm đến tay lại bỏ gã mà đi ~ không thể gọi điện thoại cho Tiểu Tường... cú sốc này khiến chân gã mềm nhũn, người đã bị kéo thẳng đến phòng tắm.

T. T Đây chính là mệnh sát tinh trong truyền thuyết sao?

Mau nghĩ cách đi ~ Mau nghĩ cách lừa hai tên đầu heo này...

Xử lý sao xử lý sao bây giờ? Điện thoại càng ngày càng xa ~~

Lừa tụi nó có đĩa bay? Có quỷ? Có gái nude..... Hay là bất thành linh kê có heo biết bay! Ôn Hữu Tuấn đem chiêu trò của cổ nhân tám trăm năm trước nghĩ đi nghĩ lại, nhưng mà nghĩ sao cũng cảm thấy lừa không nổi tụi nó.

Xử lý sao bây giờ ~ gã đã bước thêm một đoạn dài đến gần phòng tắm rồi T. T

Đợi chút ~ nghĩ ra rồi! Gã đã tìm ra cách giải vây...

10. Chương 10

Edit: Tiểu Phong Hoa

“Tao có nghe nhầm không? Phần thưởng chỉ có thể thôi sao?” Ôn Hữu Tuấn gắng sức mài gót chân xuống sàn để ghì lại. Trư Du và A Điển nghe xong bỗng dừng khựng. Không còn điềm tựa, suýt nữa gã đập đầu xuống sàn mà chết.

Ôn Hữu Tuấn hấp tấp giữ thăng bằng. Gã chưa muốn chết, gã còn muốn sống để gọi điện cho Trương Tiểu Tường mà!

“Chỉ có?” Trư Du há hốc miệng: “Nhiều thế anh còn muốn gì nữa ~ DVD và tận mười tập ảnh lặn đó!”

Ôn Hữu Tuấn vừa lắc đầu vừa thở dài đứng kiểng thầy giáo phải giảng bài cho một lũ học trò óc heo: “Please, anh đây coi trọng chất lượng hơn số lượng ~ đầu có như lũ phàm tục tụi bây trông heo nái cũng ngờ Điều Thuyền bán quá vợ quàng vợ xiên. Cái lỗ ảnh của tụi bây thì đáng gì?”

“Đội trưởng, nghĩa là anh có bộ ảnh kinh điển đó sao?” Trư Du hồi hộp hỏi.

“Tất nhiên. Cứ từ từ, anh về phòng lấy cho mà xem ~” Ôn Hữu Tuấn tỉnh bơ giật tay hai thằng ra. Chiến thuật “Kim thiên thoát xác” kết thúc thắng lợi! So với một cái tế bào não nhỏ xíu xiu xiu xiu của gã thì Trư Du và A Điển cũng không xứng làm đối thủ ấy chứ ^0^

“Á á á!” A Điển đột nhiên gào lên như heo bị chọc tiết, “Em nghĩ ra rồi! Chắc đó là tập ảnh của Ai Iijima (1) đúng không ~ ái dà, cũng ngon đấy.”

Ôn Hữu Tuấn quăng cho A Điển một cái nhìn ngờ vực: “Sao mà biết?”

“Lúc mọi người ngủ như chết trên xe du lịch, em thấy anh cũng ngủ khò khò ~ mà em thì lăn lộn mãi vẫn không ngủ được, thế là tiện tay táy máy hành lý của anh chút xíu...”

“Mày nói...” Mặt Ôn Hữu Tuấn đen sì lại.

“Đội trưởng xấu hổ kìa...em xem xong cũng quên trả lại anh thật ~ nhưng mà anh đừng lo, em sẽ giúp anh mang đi quảng cáo.”

“AAAAA ~ T_____T” Chiến thuật “Kim thiên thoát xác” hỏng bét rồi! Trong đầu Ôn Hữu Tuấn sét đánh từng bùng ~ làm sao mà sống nổi đây!

“Đi đi, mọi người chờ lâu lắm rồi đấy!” Trư Du và A Điển hớn hớn hở hở lôi tuột cái thân hình đã nhũn ra như con chi chi của Ôn Hữu Tuấn vào phòng tắm.

~~~ cách dòng đáng yêu ~~~

Ôn Hữu Tuấn ôm trong tay đồng ảnh ột và DVD, dè dè bước về phòng rồi nhanh chóng khóa cửa lại.

Cái đại hội độ trym vừa rồi đúng là làm gã tổn thương ghê gớm ~ Chưa tính đến việc bị đùa khác lột quần mà đúng lúc đó lại gặp một toán nữ sinh bên đội bóng rổ nữ đổ bộ sang mượn phòng tắm nam vì bể nước bên ký túc xá nữ gặp trục trặc...

Thế là đại hội độ trym nhốn nháo cả lên.

Trong khi Ôn Hữu Tuấn hoang mang bối rối vừa chạy vừa mặc quần, không biết thằng chó nào đã đá vào mông gã, một thằng chó khác lại còn chơi trò mèo ngáng gã trượt chân. Và gã trở thành nhân vật cuối cùng rời được khỏi trận địa.

“Này bạn gì ơi, của các bạn kìa ~” Cô bé quản lý ngưỡng chừng gọi Ôn Hữu Tuấn đang vắt chân lên cổ

chạy như điên: “Mang đồ đi đi!” Cô chỉ xuống đồng ảnh và DVD nằm lăn lóc trên sàn nhà tắm.

“Bọn chó chết chúng bây!” Ôn Hữu Tuấn quăng rầm một phát đồng đồ ôm trong tay xuống đất, “Ngày mai chúng bây chết chắc rồi!”

Gã vợ lấy chiếc di động vừa bị Trư Du ném trên giường, bỗng nhiên thấy vui vẻ, bao nhiêu cái kỉnh bay biến đi đâu hết ~ cuối cùng, cuối cùng cũng được gọi điện rồi!

Nhấn số của Trương Tiểu Tường ~ Ôn Hữu Tuấn nóng ruột áp chặt tai vào microphone, lo âu đi đi lại lại.

Bên điện thoại kia có chuông báo “Người yêu em” gọi tới.

Cái tên đó đương nhiên là gã đổi cho Trương Tiểu Tường rồi ~ xem ra Trương Tiểu Tường vẫn chưa biết đâu ^ ^

Điện thoại tu tu một lúc thì chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

Giề cơ?! Không thềm nhắc máy.

Ôn Hữu Tuấn nhìn đồng hồ trên màn hình, mới có hơn mười giờ mà, Tiểu Tường sao đã đi ngủ được? Mà có ngủ thì cũng phải nghe điện thoại của gã mới phải đạo chứ ~~ Ôn Hữu Tuấn mặt dày như cái mâm quyết định gọi tiếp.

Tiểu Tường Tường nghe máy đi ~ Tiểu Tường Tường mau nghe máy đi!

Á! Tiểu Tường nghe rồi ~ Ôn Hữu Tuấn dùng giọng nói dịu dàng buồn nôn nhất có thể: “Này ~ Tiểu Tường phải không?”

~~~~~

“...” Bên kia im mất vài giây, “Nhầm số rồi, chào.”

Cלט? Nhầm á? Please, giọng Tiểu Tường Tường mà anh đây có thể nghe nhầm à ~ Không thể nào. Cái giọng nói lạnh lùng từ đầu bên kia chẳng phải là Tiểu Tường vô tâm vô can vô phế của anh đây sao?

“Trương Giai Tường cầm ngắt điện thoại!”

Trương Giai Tường nửa lạnh nhạt nửa khiêu khích đáp: “Tôi thích ngắt đấy, giờ anh tính làm gì?” Cậu cũng muốn chờ xem cái gã đang ở tít tận miền Nam xa xôi là Ôn Hữu Tuấn sẽ gây khó dễ cậu như thế nào.

Ôn Hữu Tuấn nghe thấy giọng nói vô cảm mà gã ngày nhớ đêm mong ấy thì vô cùng khổ tâm. Trương Tiểu Tường không những không nhớ gã mà còn định ngắt điện thoại của gã nữa chứ.

Không thể để Trương Tiểu Tường cúp máy được ~ gã rất muốn nói thật nhiều điều với Tiểu Tường, gã thực sự rất rất nhớ Tiểu Tường.

“Em mà cúp máy anh sẽ đi nằm lên đường ray tàu hỏa cho mà xem!” Ôn Hữu Tuấn ngập ngừng uy hiếp.

“Đừng có mà làm thế, anh mà bị tàu hỏa cán thì lại tốn tiền bồi thường sắt cho Đài Loan sửa tàu. Anh cứ đi tìm cái nhà nào cao cao rồi leo lên nóc ấy – đừng có tìm căn nào thấp quá, nhảy không chết thì phí công ra.”

Ôi lại còn phun ra những lời nói vô tình nhường này nữa chứ ~ Tuy đau lòng nhưng rõ ràng quen biết Trương Tiểu Tường hơn nửa năm rồi có thấy cậu nói năng nhẹ nhàng bao giờ đâu? Ôn Hữu Tuấn đành nở nụ cười đau khổ mà an ủi bản thân, ít ra đang tiếp chuyện gã cũng là Trương Khải Tường thứ thiệt T.T ~ Gã cũng đâu có hi vọng Trương Khải Tường nhớ nhưng gì gã.

“Em mà dám cúp máy anh sẽ đặt một đồng pizza cho em!” Ôn Hữu Tuấn tung ra trò hèn vô địch: “Em không muốn cả đêm thức trắng nhận pizza thì ngoan ngoãn chút đi.”

“...” Đầu bên kia lại im.

Ôn Hữu Tuấn phảng phất hình dung ra gương mặt buồn bã của Trương Khải Tường ~ nếu không vui, cậu sẽ nhíu mày nhăn mặt trông đáng yêu cực kỳ.

“Làm gì?” Trương Khải Tường cân nhắc chán rồi mới mở miệng ~ chắc chắn là cậu không muốn nhận pizza xuyên đêm rồi.

Ôn Hữu Tuấn vốn đang ôm ấp trong lòng một mớ tâm sự sến súa nhưng đến giờ lại không thốt ra được câu nào. Tim thì đập thình thịch, toàn thân run rẩy cứ như mắc chứng Parkinson.

“Em ~ anh chỉ muốn hỏi em đang làm gì thôi...” Ôn Hữu Tuấn phun ra cái câu các đôi tình nhân thường bắt chuyện với nhau xong mới thấy hối hận. Lỡ Trương Tiểu Tường không thèm trả lời thì phải làm sao = = Gã bỗng thấy lạnh cả người...

“Mua sách.” Trương Khải Tường ra ngoài mua đồ ăn đêm cho chị gái Trương Khải Kỳ, luôn tiện qua hiệu sách mua mấy quyển sách về tin học. Giở tay trái cậu đang ôm một chồng sách tin học dày cộp, tay phải cầm điện thoại lò dò bước xuống cầu thang để tính tiền.

Ôn Hữu Tuấn đơ ra một hồi: “À...” Nói đến sách là gã thấy chóng mặt ~ Sách với gã chính là thuốc ngủ cực mạnh. Trả lời xong mới thấy mình ngu, khi không lại kết thúc đề tài mất tiêu ~T.T~ đáng ra phải hỏi em mua sách gì, dùng làm gì, mua ở đâu mới đúng.

“Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.” Cũng đã khá muộn, hiệu sách vắng teo. Trương Khải Tường không cần xếp hàng cũng đặt được chồng sách lên quầy, ra hiệu cho nhân viên tính tiền.

Cậu không thể nào lấy tiền trong khi một tay cứ cầm điện thoại được nên chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng cúp máy quách cho xong.

“Chờ chút, anh có việc muốn nói mà ~” Vô tình thế cơ chứ, nói chưa được mấy câu đã muốn ngắt. Ôn Hữu Tuấn muốn khóc chết đi được, sao Tiểu Tường cứ lạnh lùng thế? Chẳng lẽ thích đối phương trước sẽ bị thiệt à, cân cân sẽ không còn cân bằng nữa mà sẽ nhất bên trọng nhất bên khinh?

Gã cứ thế mà dằn vặt bản thân như một quả dưa ngốc nghếch ~ Nhưng, chỉ cần Tiểu Tường thích gã một chút thôi, gã sẽ yêu lại điên cuồng. Liệu Tiểu Tường có thích gã tẹo nào không? Tất nhiên, Ôn Hữu Tuấn khẳng định đến 99% là Trương Tiểu Tường cũng hơi hơi thích gã ~ nếu không thì gã khổ sở đến chết mất.

“Việc gì?” Trương Khải Tường sốt ruột hỏi. Cậu kẹp điện thoại giữa vai và mang tai, một tay nhấc túi giấy đựng sách, tay kia lúng túng nhét tiền vào túi ~ bộ dạng luống cuống khiến nhân viên hiệu sách cũng phải phì cười.

“À...ngày mười ba anh sẽ về ~”

“Thì làm sao?”

= 3 = Chẳng đáng yêu chút nào! Ôn Hữu Tuấn cứng họng, mấy lời kiểu như lâu thế, em sẽ nhớ anh lắm vân vân mây mây mà cũng không nói được à!!!

“Thì làm sao cái gì? Em lạnh lùng quá đó ~” Ôn Hữu Tuấn lầm bầm trách móc.

“Đừng có dài dòng nữa.” Trương Khải Tường hết kiên nhẫn nổi, “Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Gã mà còn lãng phí thời gian nữa Trương Khải Tường sẽ cúp máy không thương tiếc.

“Thực ra trường sẽ đưa bọn anh về Kim Hồ bằng xe, ” Ôn Hữu Tuấn vừa nói vừa mong đợi: “Nhưng mọi người bảo muốn đến chào mừng nên về bến sẽ tiện hơn...Em có muốn đi cùng không?”

“Chào mừng? Anh có chắc mấy người sẽ thắng không? Mà cho dù anh có thắng thì cũng đâu liên quan gì tới tôi, tôi đi làm gì?”

Đã không đáng yêu lại còn vô tình! Lòng Ôn Hữu Tuấn bị thương vô hạn nhưng với cục cưng Tiểu Tường thì vẫn kiên trì hét lên: “Bọn anh nhất định sẽ thắng! Em không muốn đi cùng mọi người thì có thể đi một mình không? Được không ~ chúng mình sẽ đi xem phim rồi đi ăn nhé?”

“Không được, hôm đó tôi phải thi Tin, không rảnh.” Trương Khải Tường mặt mũi cứng đờ bước ra cửa tự

động của hiệu sách.

Không rảnh? Gã muốn gặp Tiểu Tường như thế, xuống xe chỉ muốn nhìn thấy Tiểu Tường ~ thế mà Tiểu Tường lại không rảnh! Hiu hiu ~ Ôn Hữu Tuấn muốn khóc vô cùng ~ đã thế đến thẳng nhà Tiểu Tường luôn!

“Thôi được rồi, vậy anh về sẽ đến gặp em... Này này —” Chưa nói dứt câu, Ôn Hữu Tuấn đã nghe thấy ông nghe vang lên giọng nói chán ngán: Anh phiền quá ~ mất tín hiệu luôn.

Trương Tiểu Tường cứ như vậy mà cúp máy! Ôn Hữu Tuấn kinh ngạc há hốc miệng, mắt đỏ lên ~ Gã nhớ cậu đến thế, muốn gọi điện cho cậu, thế mà Tiểu Tường ngang nhiên cúp máy!

Ôn Hữu Tuấn đau khổ thừa nhận hình như Trương Khải Tường không thích gã thật. Nhưng gã thích Tiểu Tường thật mà ~ vì thế mà chịu đau khổ một chút thì đã sao...

Cầm điện thoại lên gọi tiếp ~ (mặt dày quá)

“Quý khách đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin vui lòng gọi lại sau ~” Tắt máy? Ôn Hữu Tuấn cố gắng ngẩng đầu lên kiềm chế nước mắt.

Gã không ngừng tự an ủi: Không sao, chắc là điện thoại hết pin, nhất định là điện thoại hết pin! Nhưng không hiểu sao càng tự an ủi càng muốn khóc.

Ôn Hữu Tuấn thấy mình còn u sầu hơn cả nhân vật tiểu thuyết Quỳnh Dao, bạc mệnh hơn cả nữ chính trong phim Hoa Hệ Liệt. Nếu so với truyện cổ tích thì gã là công chúa Bạch Tuyết còn Tiểu Tường nhất định là mẹ kế! (so sánh vớ vẩn quá =)

Ôn Hữu Tuấn khổ sở hít một hơi dài, thở ra ~ lại hít vào, thở ra, cố gắng định thần lại.

Từ từ đã! Biết đâu Trương Khải Tường sẽ gọi lại, di động hết pin thì gọi điện thoại bàn. Đường không đời thì núi phải chuyển thôi ~

Nhưng di động vẫn nằm im thín thít.

Chưa bao giờ Ôn Hữu Tuấn nóng nảy lại kiên nhẫn đến mức này.

Đúng lúc đó, điện thoại réo lên ~ Trời không phụ lòng người, cuối cùng gã cũng có thời khắc này! Không, không được tỏ ra quá vui mừng, nếu cậu phát hiện ra gã đang đợi điện thoại thì thật là xấu mặt!

Đúng, mất mặt quá.

Ôn Hữu Tuấn nhấc điện thoại, quyết tâm trấn áp cõi lòng đang chấn động loạn xạ, dùng âm vực trầm thấp nhất mà đáp: “Hello~”

“Hữu Tuấn?” Bà Ôn nghi ngờ hỏi: “Giọng con lạ quá, bị cảm nên đau họng phải không?”

Đau họng, cảm lạnh? Mẹ đúng là không có tai thương thức, rõ ràng giọng gã mê hoặc lòng người như thế.

Ôn Hữu Tuấn cực kỳ khó chịu, tâm trạng cực kỳ khó chịu. Gã ngồi phịch xuống giường, khoanh tròn chân lại mà vẫn run lấy bầy, bộ dạng nóng nảy y hệt như con mèo đang làm nũng.

Gã vừa nghe điện thoại vừa nhăn nhó mặt mày, bắt đầu tưởng tượng ra đủ lí do vì sao lại bị ngắt điện thoại đến mức chẳng còn biết bà Ôn đang nói gì nữa.

~~~~~ ngăn cách ~~~~~

Ba ngày liền, suốt ba ngày, tổng cộng bảy mươi hai giờ, di động của Trương Khải Tường thì tắt, điện thoại bàn không hiểu sao lúc nào cũng bận.

Ôn Hữu Tuấn liên lạc không được, tâm tình cực kỳ chán nản. Thắng được trận đấu cũng không cứu vãn nổi tâm trạng đã rớt xuống đáy vực mất tiêu.

Hoàng hôn mà trời vẫn nóng như rang. Đội bóng đã ăn chán đồ ăn nhanh quyết định đi thay đổi khẩu vị.

Đám nam sinh vừa đi vừa bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định chọn một quán ăn vừa nhỏ vừa bẩn. Ông già chủ quán nấu cũng không ngon nhưng cô bé giúp việc ở đó thì cute muốn chết.

Nhìn thấy gái thì ăn phải chân gián mà tiêu chảy cũng cam lòng.

Mặt tiền cửa hàng đó chắc chưa đến ba mét, đặt năm cái bàn đã thấy chật, đằng này lại một đàn một lũ thanh niên thẳng nào thẳng nẩy cao đến hơn mét bảy lăm đi vào thì khách đến không khí cũng chẳng còn mà thở.

“Eo, bàn ghế gì mà đầy bụi!” Ôn Hữu Tuấn hình như không biết là mình rất to xác còn to mồm quát: “Lau bàn đi, lau cả ghế nữa!”

Người thì dọn bàn, người thì kéo ghế. Quán ăn rầm rầm cứ như đang đánh nhau, có khách đang ngồi còn bị cướp ghế trắng trợn.

“Mẹ ơi, anh kia nhìn dữ quá.” Một cô bé mũm mĩm kéo tay áo mẹ.

“Ngoan nào, đừng nói lung tung nữa, ăn mau đi con.” Người mẹ trẻ liếc Ôn Hữu Tuấn một cái rồi hạ giọng: “Để gã xấu xa kia cấu thì gay lắm.”

Á, gã mà giống kẻ xấu sao? Rõ ràng hàng ngày rảnh rỗi gã vẫn thường đi trừ gian diệt ác, quyên góp quần áo cho hội Chữ Thập Đỏ, phân loại rác, quyên tiền cho người nghèo mà?

Hứ, đúng là đồ mù!

Ôn Hữu Tuấn còn chưa mở miệng khóc lóc kể lể minh oan với đám bằng hữu, các đại nam sinh nhà ta đã đưa tằm lên miệng xĩa.

Bả vai A Diễn rung lên bần bật cứ như trúng gió. Đột nhiên, một bàn tay to tở chẳng võ rằm một cái lên mặt bả đẩy mở làm Ôn Hữu Tuấn suýt nữa nhảy dựng lên.

“Ani(2)~, hôm qua anh lấy dao bổ dưa hấu chém người trông đẹp trai ngắt ngay, em đây không thể không ca ngợi.

Ôn Hữu Tuấn thấy đầu ong ong, Ani cái đếch gì vậy? A Diễn mày bị khủng hay bị ma nhập phải không?

Trư Du – tên duy nhất không ngậm tằm cười đến híp cả mắt, nịnh nọt: “Hôm nay em đọc báo Xã Hội, úi giời, thằng đó bị chém thành hai nửa luôn anh ạ,” Nói không diễn tả được hết, hấn còn giơ tay lên chặt xuống, “Biến thành hai nửa như thế, chắc chắc, thương ghê, chắc đã xuống ở với giun rồi.”

Lúc này, người mẹ trẻ đang ôm chặt con gái, củ tỏi trên tay cô bé học sinh đi giúp việc rớt xuống đất rồi lăn mấy vòng, ông bán hàng suýt khóc — còn khách khứa thì mặt cắt không còn một hột máu.

“Ani, ăn xong lại xách dao bổ dưa hấu đi dạo mấy vòng nha...”

Cái đám không biết xấu hổ này dám chà đạp lên nhân cách trong sạch của gã, muốn chết đây mà! Ôn Hữu Tuấn lửa bốc lên đầu, “Lũ chó má, tao sẽ lột da tụi bây, chọc mù mắt tụi bây, lấy ngô nhét vào ass rồi treo cả lũ lên cây!!!”

Á, trúng kế rồi! Đến lúc Ôn Hữu Tuấn phát hiện ra mình đã đóng rất tròn vai thì cũng đã quá muộn.

Chú thích:

(1) Ai Iijima (1972 – 2008): Diễn viên AV, MC của Nhật Bản.

Tham khảo: http://en.wikipedia.org/wiki/Ai_Iijima

(2) Ani: tiếng gọi anh trai trong tiếng Nhật

11. Chương 11

Edit: Namichan

Thấy mấy thằng nhóc choai choai quây tưng bừng, khách tới ăn ai tránh được thì tránh, mà dù tránh không nổi thì chủ quán cũng chẳng dám gọi điện báo cảnh sát, sợ bị trả thù.

Mồm nồm miệng mười nháo nhác gọi món, chỉ ít phút sau sau đồ ăn đã được mang lên, tốc độ này nói không chừng chen được một chân vào Sách kỷ lục Guinness Thế giới chứ chẳng chơi.

“Đứa nào gọi sủi cảo vậy bây?” Thằng đệ tử ruột Trư Du ngồi ngoài cùng phụ trách chia đồ ăn đang bê hai đĩa sủi cảo bự chẳng.

Ôn Hữu Tuấn mặt mày chùng ị giờ tay phải lên: “Tao đây!”

“Đại ca? Không phải anh ghét ăn sủi cảo nhất à?”

“Lắm mồm tao lại đập cho đẹp lép như con tép giờ!” Ôn Hữu Tuấn đứng lên giành lấy bữa tối của mình. Trư Du đúng là cái thằng chuyên gia hống hốt, tâm trạng anh mày không tốt ăn sủi cảo tự hành hạ mình không được à? Trợn mắt lườm mấy thằng đệ một cái rõ dài, gã mới hậm hực ngồi xuống thưởng thức bữa tối.

Ôn Hữu Tuấn cầm đôi đũa chỉ xài một lần chọt chọt một cái bánh sủi cảo: “Nghe điện thoại.”

Lại chọt thêm cái bánh thứ hai: “Không nghe điện thoại.”

Đôi mắt A Diễn như muốn rớt khỏi tròng, té ra không chỉ cánh hoa mà bánh sủi cảo cũng dùng để xem bói được cơ đấy? Khổ nỗi thằng bé chẳng có gan mở miệng hỏi đại ca, nó còn yêu đời lắm, chưa muốn lên nóc tủ ngắm gà khỏa thân đâu.

Tinh thần mỗi lúc một sa sút, chẳng mấy chốc Ôn Hữu Tuấn đang có triệu chứng rối loạn lưỡng cực[*] chọt đến cái bánh cuối cùng, “Không nghe điện thoại ~ hui hui hui ~ ngay cả sủi cảo cũng bắt nạt tao!” Gã thất vọng tràn trề xụi lơ gục đầu xuống mặt bàn bóng nhẫy dầu mỡ, định bụng khóc một trận xả hết ầm ức trong lòng.

“Ây da, đại ca đừng ngủ chèo queo ở đây luôn chứ! Muốn ngủ thì ráng lết về ký túc xá đi.” A Điền vỗ vỗ bả vai Ôn Hữu Tuấn.

“A Điền nói cho tao nghe coi, đã từng có ai không bắt máy cũng chẳng thèm gọi lại cho mày chưa?” Tục ngữ có câu, lúc đau lòng người ta thường hay tán dóc với bạn tốt, nghe được chuyện đau lòng hơn của bạn sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều ~ Hầy, cái này gọi là nhìn lên mình chẳng bằng ai, nhìn xuống chẳng ai bằng mình.

Đại ca thiệt là, hỏi cái vấn đề thiếu muối này làm chi? A Điền cẩn thận ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Có, chẳng những không tiếp điện thoại mà còn lơ lớ lơ em một tháng lận.”

Hai mắt Ôn Hữu Tuấn sáng trưng như đèn pha ô tô, coi kìa coi kìa, có người còn thê thảm hơn cả gã.

Gã vội vàng hỏi tiếp: “Rồi sao nữa? Sau đó người ta có tiếp điện thoại có nói chuyện với mày không?”

“Có chứ ~ cứ mặt dày bám đuôi người ta là ok ngay! Phải nhớ rằng cha già của dân tộc chúng ta mặt dày còn hơn cả tường thành, cho dù thua thê thảm cũng quyết không buông tay nên đất nước mới có được ngày hôm nay đó!”

Ôn Hữu Tuấn nghe mà ý chí sục sôi, thiệt là chuẩn không cần chỉnh! Chút khó khăn nhỏ nhoi sao có thể đánh bại được gã chứ! Không nghe điện thoại mà ngon à? Gã vẫn cứ tiếp tục quán lấy Trương Khải Tường đến khi trời tàn đất tận, đến khi cậu ta cũng yêu gã mới thôi!

Mặc dù không liên lạc được với Trương Khải Tường, Ôn Hữu Tuấn vẫn muốn nghiêm túc chuẩn bị cho trận đấu. Gã tính sau khi mang thắng lợi về nhà sẽ mặt dày bám riết Trương Khải Tường không buông. Vì thế, gã nhất định phải thắng mới không uổng phí một tuần liền phải rời xa cậu ấy.

Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu rọi vào sân vận động, trận đấu giữa trường cấp 3 Kim Hồ và trường cấp 3 Quang Vũ đang diễn ra vô cùng sôi nổi. Cả hai đội đều dốc toàn lực, bởi chỉ cần thắng trận này là có được tấm vé vào trận tranh giành ngôi á quân.

Mười phút trước khi trận đấu kết thúc, A Điền thừa dịp đối phương sơ hở chạy đến bên cạnh Ôn Hữu Tuấn, hớn hờ tán dóc: “Đội trưởng, chênh lệch ba mươi mấy điểm lận, chúng ta thắng chắc rồi! Không ngờ Quang Vũ yếu như sên ha~”

“Không phải bọn nó yếu, mà là chúng ta quá mạnh!”

“Anh nói nghe mắc ối ghê, cơ mà em thích! Chúng ta thiệt mạnh!”

Ôn Hữu Tuấn vỗ bả vai A Điển: “Được rồi, tập trung tinh thần chiến đấu. Phải khiến cho Quang Vũ thua nhục nhã đến mức sau này không dám chơi bóng rổ nữa!”

A Điển chợt nhớ tới mục đích cậu ta tranh thủ chạy tới tán dóc với Ôn Hữu Tuấn, khẽ nói: “Đội trưởng, anh phải cẩn thận một chút, coi bộ tâm trạng thằng cha đội trưởng Quang Vũ không tốt đâu!”

Ôn Hữu Tuấn liếc nhìn con tinh tinh 1m90 cao to đen hôi đang chạy trên sân bóng, chẳng thèm đoái hoài tới lời nhắc nhở của A Điển, cười cười: “Có ai thua trận mà vui nổi đâu?”

Ngừng tán dóc với nhau, cả hai lại hùng hực khí thế tiếp tục tập trung vào trận đấu.

Trường cấp 3 Kim Hồ đang giành được bóng, mạnh mẽ tấn công vòng rổ của đối phương. Trư Du linh hoạt chuyển bóng cho Ôn Hữu Tuấn đang mai phục ở gần rổ, gã dùng động tác giả lách qua tuyến phòng thủ của tinh tinh đen hôi một cách đẹp mắt, chuẩn xác lên bóng vào rổ!

Còn chưa kịp hoan hô, tinh tinh cao to đen hôi đã tức giận xông lên đánh Ôn Hữu Tuấn. Gã chỉ cảm thấy trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cơ thể nhẹ nhàng tựa như bay trong gió rồi chậm rãi mất đi ý thức.

Thừa dịp khoảng thời gian buổi trưa rảnh rỗi, Trương Khải Tường ôm một chồng sách rảo bước về phía thư viện.

Mặt trời tròn xoe trên đỉnh đầu rọi nắng xuyên qua tán cây xanh um, in bóng những khoảng vàng nho nhỏ trên nền đất. Không khí oi bức chẳng có lấy một chút gió, tuy nó đang mặc đồng phục ngăn tay mùa hè nhưng người vẫn lấm tấm mồ hôi.

Không biết bây giờ tên kia thế nào rồi.

Nó vốn nghĩ rằng mình sẽ cảm thấy vui vẻ khi không phải nhìn cái mặt mo của Ôn Hữu Tuấn, chẳng ngờ được mình lại thấp thỏm nhớ nhung người nơi xa. Cuộc sống sau khi xa cách không hề ung dung tự tại như nó hằng mong, đồ ăn bên ngoài nuốt không trôi, khẩu vị được chăm chút khiến nó ngày càng kén ăn; quần áo giặt sạch quên phơi nắng, phơi rồi lại quên cất trước kia nó có phải người đầu to óc hạt nho như thế đâu?

Nó không thể không thừa nhận, rằng mình chẳng hề quen với cuộc sống thiếu đi Ôn Hữu Tuấn. Nó cũng không thể không nhìn thẳng vào sự thật, rằng mình đã hơi thích gã mất rồi, tuy chỉ chút xíu thôi! Cũng may mà nó có thể khẳng định được rằng gã thích nó trước, hơn nữa còn biết rõ gã yêu nó rất nhiều, nếu không việc thích một thằng đàn ông xấu xa thật là mất thể diện.

Gương mặt lạnh lùng của Trương Khải Tường thoáng hiện chút vui vẻ hiếm hoi, nó rảo bước băng qua đám học sinh đang vui vẻ đùa giỡn. Vừa bước vào cửa thư viện, nó lập tức rùng mình nổi từng trận da gà bởi

hơi lạnh tỏa ra từ máy điều hòa. Chẳng biết sao mùi nấm mốc của sách cũ thoang thoảng trong không khí khiến nó cảm thấy khó chịu. Quái lạ, số lần nó tới thư viện còn nhiều hơn gấp mấy lần vào bếp, hôm nay xảy ra chuyện gì thế này?

Do vậy, nó gạt phăng ý định mượn thêm vài cuốn, trực tiếp giao trả sách cho nhân viên rồi rời khỏi thư viện. Trên đường đi về phía phòng học, mấy nữ sinh cùng lớp giữ nó lại.

“Ồ? Sao cậu còn ở đây?” Mấy bạn nữ úp mở hỏi Trương Khải Tường.

Nó nhú chặt mày, bọn con gái đúng là chúa rắc rối, sắp tới thời gian lên lớp mà không ở trường thì ở chỗ quái nào được? Nhưng để giữ gìn hình tượng, nó vẫn khách khí mở miệng: “Có chuyện gì sao?”

“Cậu không nghe thấy loa thông báo à?”

“Mình vừa tới thư viện.” Hệ thống loa phát thanh của thư viện được thiết kế chỉ hoạt động khi xảy ra hỏa hoạn, còn nếu thông báo về những chuyện khác thì sẽ không nghe thấy.

“Tổ thể dục vừa mới loa tìm cậu, bảo cậu lập tức tới gặp thầy Cao. Mau đi đi, hình như gấp lắm đó!”

“Cảm ơn.”

Quái lạ, lão Cao hói chói mắt trời không dưng gọi nó lên gặp làm gì vậy ta? Trương Khải Tường ôm một bụng nghi hoặc xoay người đi về phía tổ thể dục ở tòa nhà Nhân Ái.

Đột nhiên, một ý nghĩ không tốt xẹt ngang qua đầu nó không phải là đội bóng rổ gặp sự cố gì đó chứ? Trực giác mách bảo tên kia xảy ra chuyện rồi! Nghĩ đến Ôn Hữu Tuấn có khả năng gặp chuyện không may, Trương Khải Tường lo lắng không thôi chạy như bay về phía tổ thể dục.

Hấp tấp kéo cửa phòng thể dục xông vào, chỉ thiếu chút nữa là đụng trúng thầy giáo phía trước. Cuống quýt xin lỗi, nó thở hổn hển chạy ào tới góc nhỏ bừa bộn của thầy Cao.

Thầy Cao hói đang nhàn nhã ngồi trên ghế, tay phải cầm đôi đũa chậm rãi nhấm nháp hộp cơm gà. Trông thấy Trương Khải Tường, gương mặt thầy lộ vẻ mừng rỡ, có điều, muốn nói chuyện thì trước tiên phải nuốt miếng cơm trong miệng vào bụng cái đã.

“E ~ e tớ zô a ~” (Em tới rồi à!)

Giờ là lúc nào rồi mà thầy còn có tâm trạng ăn với chả uống?

Trương Khải Tường cảm giác hai tay mình đang run rẩy. Nó hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào khuôn mặt tròn ửng của thầy Cao hỏi: “Đội bóng rổ có người thương vong sao thầy?”

“Phụt.” Thầy Cao phun luôn một ngụm cơm lên bàn làm việc, “Thương vong cái gì? Có phải tai nạn máy bay xe hơi gì đâu? Đấu bóng rổ thì vong đào đâu ra?” Ông rút mấy tờ giấy vệ sinh lau mặt bàn, rồi lại lau miệng, đoạn đặt đĩa xuống mới xoay người nhìn thẳng vào Trương Khải Tường.

“Nói nhảm vừa thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trương Khải Tường nóng ruột chết đi được, quên phứt luôn chuyện phải lễ phép với thầy giáo, trềng mắt sẵng giọng: “Nói mau!”

“Đội trưởng đội bóng rổ, em cũng quen đấy ” Thầy Cao trước nay vốn dễ tính nên chẳng thêm so đo, huống chi ông còn có việc phải nhờ vả nó đây này.

“Nói nhảm, đương nhiên quen! Cậu ta xảy ra chuyện gì?”

“Nó bị thương trong trận đấu lần trước, bác sĩ khẳng định không thể thi đấu trong trận giành ngôi á quân diễn ra vào ngày mai. Thật ra, đội bóng rổ cũng có tuyển thủ dự bị, nhưng người bị thương là đội trưởng nên mới rắc rối to.” Thầy Cao tiếc hận không thôi khi thấy chiếc cúp quán quân đã tới tận tay có nguy cơ vượt mất.

“Cậu ấy bị thương nghiêm trọng không?” Trương Khải Tường cảm giác được bàn tay đang nắm chặt của mình ướt đầm mồ hôi. Nó chẳng màng đến trận đấu, chẳng màng đến ngôi á quân, chỉ cần biết Ôn Hữu Tuấn không có chuyện gì là tốt rồi.

Thầy Cao nghiêng đầu ngẫm nghĩ, trong điện thoại huấn luyện viên Lâm nói chỉ cần ông thuyết phục được Trương Khải Tường tới hỗ trợ, đừng có nói rõ rằng Ôn Hữu Tuấn ổn rồi, “Lúc huấn luyện viên Lâm gọi cho thầy thì thằng bé chưa tỉnh.”

Tim Trương Khải Tường chột hẫng đi một nhịp, vẫn còn chưa tỉnh? Nghiêm trọng vậy sao? Trái tim nó quặn đau như bị ai bóp nghẹt, chỉ mong tên kia sớm khỏe lại.

“Em có thể tới thi đấu.” Tuy buổi chiều có một cuộc thi Anh văn nhỏ khá quan trọng nhưng nó chẳng thêm để ý. Nó muốn bay qua đó ngay lập tức, muốn tận mắt trông thấy Ôn Hữu Tuấn không có việc gì, đến lúc đó mới có thể an tâm.

Thầy Cao không ngờ Trương Khải Tường đồng ý một cách dễ dàng như vậy, ông vốn còn định dụ dỗ ngon ngọt thêm mấy câu, “Thật tốt quá! Em cúp luôn mấy tiết chiều nay với sáng mai không sao chứ?”

Trương Khải Tường là thiên tài bóng rổ mà huấn luyện viên Lâm rất vừa ý, ông thường nói: chơi bóng rổ không chỉ cần thiên phú, mà còn cần phải dùng đầu óc. Có điều, Trương Khải Tường vì muốn chú tâm vào học hành nên không tiếp tục ở lại đội bóng. Tuy vậy, huấn luyện viên Lâm chưa từ bỏ ý định, dăm ba lúc rảnh rỗi vẫn gọi nó đến rèn luyện thân thể. Ông xác định tay chân Trương Khải Tường vẫn còn linh hoạt, phối hợp với đội bóng rổ cũng không tệ.

Người có thể thay thế Ôn Hữu Tuấn, ngoại trừ Trương Khải Tường, ông không thấy một ai xứng đáng hơn.

Chẳng phải đã nói em có thể thi đấu sao? Lão già dài dòng. Trương Khải Tường sốt ruột trả lời: “Không sao, giờ phải làm thế nào đây? Em thuê xe đi à?”

“Thầy lái xe chở đi, em cứ xin phép nghỉ trước, chờ thầy ăn xong lập tức xuất phát.”

Còn ngồi đó mà ăn nữa, coi chừng nghẹn chết thầy. Trông bộ dạng ngẩng mặt hướng về phía nam của lão Cao hói, Trương Khải Tường nghĩ thầm: nào mấy người học thể dục quả nhiên là bị lệch.

“Thầy, ít ra phải về nhà tắm rửa thay quần áo đã chứ?”

“Ồ nhỉ, tí nữa thầy chở em về nhà trước, suy nghĩ chu đáo ghê ta.” Thầy Cao cầm đôi đũa, cười tít mắt khoát tay với nó, “Em tìm giáo viên xin phép nghỉ ngay đi.”

Chu đáo? Đó là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa mà! Buồn bực mắng thầm lão Cao hói mấy câu, nó dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới văn phòng thầy chủ nhiệm ưa nói nhiều ở một tòa nhà khác, nghe mấy câu trách móc xong rốt cuộc cũng được nghỉ phép.

Ít phút sau, nó nhảy lên chiếc xe thum thum mùi tất thối của lão Cao hói, quay về nhà mang theo hai bộ quần áo sạch (lo trước khỏi họa). Bà chị gái làm tiếp viên hàng không Trương Khải Kỳ tuy được nghỉ nhưng đang tí tởn chạy đi hẹn hò, nó lưu lại tờ giấy ghi lý do một cách đơn giản rồi tức tốc leo lên xe như lửa cháy đến mông. Chiếc xe lập tức xuất phát bon bon chạy về phía nam.

Ngồi ở vị trí phụ lái, Trương Khải Tường nghiêng đầu nhìn cảnh sắc lướt nhanh ngoài cửa kính. Lòng vòng nửa giờ, xe đang chạy nhanh trên đường cao tốc. Nó đột nhiên mở miệng: “Thầy, thầy có biết đường không?”

Thầy Cao hói đang cầm tay lái hơi ngập ngừng một chút: “Đương nhiên không biết.”

Trương Khải Tường quay phắt đầu lại: “Thầy bảo thầy không biết đường á?”

Thầy Cao cũng nghiêng đầu sang nhìn nó, trong mắt còn lộ vẻ áy náy: “Ngại quá, chẳng những thầy không biết đường, mà còn nằm trong hiệp hội dân mù đường. Cơ mà không sao, nếu đi lạc thầy biết hỏi đường mà!” Vừa nói, thầy Cao còn vô cùng thành thật gật đầu nói xin lỗi, kết quả là thiếu chút nữa đụng trúng chiếc xe tải nhỏ đang đi phía trước.

“Lái xe thì nhìn phía trước cho em!” Trương Khải Tường đen mặt, thật là ngồi nhầm xe tặc rồi, nói không chừng nó tự bắt xe đi còn an toàn hơn.

Chú thích: [] Rối loạn lưỡng cực là một bệnh lý cảm xúc thường gặp trong thực hành lâm sàng. Đặc điểm của bệnh là sự tái diễn hoặc luân phiên của các giai đoạn hưng cảm hoặc trầm cảm (hai hội chứng hoàn toàn trái ngược nhau), xen kẽ là những giai đoạn thuyên giảm hoàn toàn.*

Rối loạn lưỡng cực trước đây còn gọi là bệnh hưng trầm cảm. Khi lên cơn hưng cảm, người bệnh cảm thấy vui vẻ, tràn đầy sinh lực, rất thoải mái, sức khỏe hoàn hảo, không cảm thấy mệt mỏi, dường như mọi việc đều tốt đẹp, thấy cuộc sống toàn màu hồng, quá khứ và tương lai rất tốt đẹp.

Ngược lại với giai đoạn hưng cảm, người bệnh chuyển sang giai đoạn trầm cảm, khí sắc hoàn toàn trái ngược với giai đoạn hưng cảm. Lúc này khí sắc người bệnh giảm nhiều, tư duy ức chế, giảm các hoạt động tâm thần vận động. Người bệnh cảm thấy buồn vô cớ, không tìm thấy lối thoát, quá khứ và tương lai hoàn toàn ảm đạm, cảm thấy mắc tội lỗi... Trong giai đoạn này, người bệnh thường có ý định tự tử.

12. Chương 12

Edit: Dừa

Ôn Hữu Tuấn nằm trên giường, ngoại trừ việc mắt cá chân đang bị băng bó ra, gã chẳng có dấu hiệu gì giống người bị thương cả. Cũng đúng, có thằng quái nào bị thương mà lại cười toe toét đến tận mang tai như thế này không?

Nhưng gã chẳng vui vẻ được lâu. Mắt gã dõi theo chuyển động của Trương Khải Tường, huấn luyện viên và đám đồng đội kia đều là chướng ngại vật!

Hiềm nỗi Trương Khải Tường từ lúc bước vào cửa chỉ liếc gã đúng một cái kiểu à-tên-này-chưa-ngoẻo, rồi thì chẳng còn miếng quan tâm nào đến ánh mắt yêu đương nồng cháy của gã nữa, chỉ vội vàng nói với nhân viên quản lý mang tới chăn màn gối đệm. Kekeke, xem ra gã lợi dụng chức danh đội trưởng đòi phòng riêng quả là sáng suốt – giờ có thể ngủ chung với Tường Tường nha~

Huấn luyện viên Lâm thao thao bất tuyệt một tràng chiến thuật, còn nói muốn có nhiều người đến xem thì phải nhờ lớp trưởng Trương Khải Tường. Lão cứ nói mãi, nói mãi, không mệt, cũng không hề khát nước.

Ôn Hữu Tuấn bực bội đuổi khách, “Huấn luyện viên, em là thương binh, em muốn nghỉ ngơi! Đêm đã khuya lắm rồi.” Không ngăn lại, lão này sẽ nói tới sáng!

“Được rồi, nghỉ sớm một chút, mai mới có sức.” Huấn luyện viên lôi các thành viên khác vẫn còn đang u u mê mê rời đi, căn phòng náo nhiệt bỗng chốc chỉ còn lại gã và Trương Khải Tường.

“Tường ~~~” Gã vừa mở miệng muốn bày tỏ nỗi niềm nhưng nhớ, Trương Khải Tường ngay lập tức giả điếc, cầm lấy ly và bàn chải đi đánh răng rửa mặt.

“Chờ anh chờ anh! Anh cũng phải đi!” Thấy Trương Khải Tường đi mất, gã lật đật đứng khỏi giường, chân trái bị thương vừa chạm xuống đất gã đã kêu thảm một tiếng, té ngồi xuống, mông với giường hôn nhau một tiếng kêu thật là kêu.

Trương Khải Tường vốn đã đi đến cửa phòng lập tức quay lại chỗ gã. Tuy đau đến ứa nước mắt, nhưng gã biết Tường Tường có quan tâm gã nha!

Biết được điều này, gã lại ngây ngốc cười – Tường Tường có quan tâm gã mà!

“Cười ngu cái gì? Muốn đi thì nhanh lên, còn nghệt mặt ra đó sao!” Trương Khải Tường không đành lòng bỏ lại Ôn Hữu Tuấn chân cẳng bất tiện, cầm đồ dùng vệ sinh giùm gã.

“Chờ một chút đi ~” Ôn Hữu Tuấn phát hiện Trương Khải Tường lo lắng cho mình, lập tức đổi chiến thuật: “Chân anh như thế này, em dìu anh được không?”

Trương Khải Tường đâu phải người dễ mềm lòng, bị thương chút xíu như này, làm gì mà đi không nổi. Mặc dù biết mình thích gã, cũng biết gã chỉ đang làm nũng thôi, nó vẫn trả lời lạnh tanh: “Đừng nằm mơ.”

“Tường, chân của anh thật sự rất đau mà ~” Ôn Hữu Tuấn tiếp tục nài nỉ, nhưng thấy Tường Tường mất kiên nhẫn nhàu mày, nhìn cứ như sắp giơ nanh nhào tới, gã rất biết điều đứng dậy. giả vờ đáng thương nói: “Được rồi, anh đi chậm chậm vậy.”

Ôn Hữu Tuấn nhảy lò cò theo sau Trương Khải Tường. “Em đi nhanh quá. Anh không theo kịp ~”

Trương Khải Tường mặc kệ, cầm đồ dùng rửa mặt bước đi như bay.

Ôn Hữu Tuấn muốn đi sát vào Tường Tường nhà gã, thế là lại cố sức lò cò. Nhảy mãi nhảy mãi, gã tự hỏi có khi nào mình nhảy lò cò giỏi như thế này là vì kiếp trước mình là thổ không? Haha, xem ra mình nhảy thế này trông rất đáng yêu nhỉ?

Nhảy nhảy rất vui vẻ, thổ tiên sinh đặc ý tới mức mặt song song với trần nhà, quên bém ông bà đã dạy: đặc ý sinh bi (kiểu đừng nên hả hê quá, kéo lại hại đến thân). Gã chỉ cảm thấy đôi dép lò màu xanh giá mười đồng dưới chân khê trượt, sau đó cả thân hình ngã thẳng về phía sau.

Rầm một tiếng, mông Ôn Hữu Tuấn thân mật với sàn nhà, đau đến hoa cả mắt.

“Mẹ ơi, đau quá!” Minh hôm nay làm sao thế này, bị sao quả tạ chiếu chác? Hu hu hu, mông chắc thâm hết cả rồi. Mông gã lúc này vừa dập một lần, giờ lại thêm lần nữa, sắp nứt làm tư rồi!

(~~ Hậu ký: Cuối cùng cũng bắt đầu chương 5. Một lúc viết 3 truyện (học đệ, chấm nhỏ, đại thúc) thiệt không dễ dàng mà~ Người ta không có thời gian.

Kế tiếp, Tường Tường và Tuấn Tuấn sẽ bắt đầu cuộc sống ngọt ngào nha.)

“Cho chờ, ai bảo đã bị thương còn lắm mồm!” Trương Khải Tường nhú mày, đi tới nâng gã dậy kiểm tra, may mà chỉ có cặp mông bị thương thôi.

Ác miệng thì ác miệng vậy thôi, Trương Khải Tường vẫn bước chậm lại chờ Ôn Hữu Tuấn.

Thấy Tường Tường đột nhiên dịu dàng, gã không bỏ lỡ cơ hội quàng tay qua vai nó, tựa vào nó bước đi.

Trương Khải Tường bĩu môi, đồ lợi dụng ~ haizz, không nhịn cũng không được. Không muốn thấy gã lại té nữa, Trương Khải Tường kiên nhẫn dìu gã tới phòng rửa mặt.

“Ai da, thực sự là đau quá. Không chừng động đến xương sống, anh sẽ tàn phế mất.” Ôn Hữu Tuấn chiếm được tiện nghi, dương dương tự đắc ôm lấy bờ vai Tường Tường, lết đi chậm như rùa. Keke, cơ hội tuyệt vời thế này phải từ từ, từ từ hưởng thụ chứ.

Thích Ôn Hữu Tuấn không có nghĩa là Trương Khải Tường cứ để mặc cho gã muốn làm gì thì làm. Đến phòng rửa mặt rồi, Trương Khải Tường quăng gã ở vòi nước gần đó, còn mình thì lủi đi xa thật xa, thậm chí còn đứng đối lưng lại với gã nữa.

Trương Khải Tường không muốn ai thấy nó và Ôn Hữu Tuấn tiếp xúc thân mật, quan hệ của hai người lúc này mà vỡ lở thì chẳng có lợi cho ai cả.

Nhưng đó là nó nghĩ thôi, còn Ôn Hữu Tuấn ấy à, gã chỉ hận một ngày hai mươi bốn tiếng không thể lúc nào cũng dính vào Tường Tường của gã ấy!

Ôn Hữu Tuấn chu môi, oán giận nói: “Làm gì mà chạy ra xa thế, anh có cần em đâu.”

“!@#\$\$@#%!” Trương Khải Tường hai mắt trợn trắng nhìn gã, ý bảo bỏ đây hết kiên nhẫn với mày rồi.

Nhìn ánh mắt giết người ấy của nó, Ôn Hữu Tuấn ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt.

Mười phút sau, Trương Khải Tường khoanh tay đứng bên cửa, trừng trừng nhìn Ôn Hữu Tuấn miệng còn đầy bọt: “Anh tính đánh đến lúc nào mới xong?”

“Đến khi thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn ~ đến vĩnh viễn.”

Trương Khải Tường không chịu nổi nữa, cười nhạt: “Vậy anh cứ ở đó đợi, ngày đó rồi cũng đến thôi. Tôi về trước.” Nói đoạn nó làm bộ muốn đi.

Ôn Hữu Tuấn vội vàng vẫy tay gọi nó ở lại, gã là vì Tường Tường đứng xa quá mới quây tí thôi, bây giờ Tường Tường giận thật thì còn gì vui nữa.

“Ba mươi giây, bảo đảm anh sẽ xong.”

Sự thật chứng minh, chỉ cần hai mươi tám giây là đủ, Ôn Hữu Tuấn tiết kiệm được đến hai giây. Đến khi trở về phòng, gã lại tự động khoác tay lên vai Trương Khải Tường.

Trương Khải Tường coi như đồng ý, im lặng diu hấn đi.

Ôn Hữu Tuấn lại chẳng chịu bước: “Tường Tường, chờ một lát.”

“Cái gì?”

Ôn Hữu Tuấn chỉ toilet nam đối diện phòng rửa mặt: “Anh muốn đi vệ sinh, em đi không?”

Trương Khải Tường nhú mày: “Không cần, tôi mới đi rồi. Anh đi đi.”

“Không được~ Sàn toilet trơn như vậy, ngộ nhờ anh té chấn thương sọ não luôn thì sao?” Gã muốn Tường Tường vào cùng gã cơ.

“Anh bây giờ đâu có khác bị chấn thương sọ não bao nhiêu?” Trương Khải Tường tuy không muốn, nhưng rồi lại lo cho an toàn của gã, bắt đắc dĩ để dụng cụ vệ sinh trên bệ nước, đỡ gã vào toilet.

Có tiếng nước chảy ồ ạt ~ Sau đó là tiếng Trương Khải Tường gầm nhẹ.

“Đi tiểu mà còn vung vẩy tiểu kê kê khắp nơi như vậy là saoooooooooooo?”

Ôn Hữu Tuấn thật vô tội giải thích: “Anh đang bắn ruồi bọ mà... Với lại kê kê là của anh, thích vung thì vung chứ?”

“Bởi vì văng trúng dép của tôi! ĐỒ ĐÀN!”

(~~ Hậu ký: Đã mất nửa mùa hè rồi, học đệ tiến triển chậm hơn tôi nghĩ nha.)

Ôn Hữu Tuấn cuối cùng vẫn chọc giận Trương Khải Tường.

Tường Tường nổi giận bỏ về trước, gã đành vừa đi vừa lết trở lại phòng.

“Tường~ Anh không cố ý!” Ôn Hữu Tuấn vừa vào cửa, ngay lập tức xin lỗi Trương Khải Tường đang nằm ngủ trên giường.

Trương Khải Tường mặc kệ, xoay người lại, không thèm để ý tới gã.

“Haizzz”, Ôn Hữu Tuấn thở dài tiếc nuối, sớm biết thế này đã không chọc giận Tường Tường. “Tường~, anh tắt đèn nha.” Gã đi tắt đèn, thuận tay khóa luôn cửa... Rồi gã rón rén trèo lên giường.

Trong bóng tối, Trương Khải Tường tức giận gầm lên: “Mù à, giường của anh bên kia!” Khốn, dám động tay động chân dè ông à? Nó lập tức cho Ôn Hữu Tuấn vài đập.

“Hừ, ồn quá sẽ làm phiền người khác đó.”

“Anh cút xuống cho tôi!” Trương Khải Tường vung chân đá, chuẩn xác trúng ngay vào chỗ bị thương của Ôn Hữu Tuấn.

“A...” Ôn Hữu Tuấn cố nhịn, nhưng nghe cũng biết gã đang đau lắm.

“Đáng đời.” Nói thì nói thế, nhưng Trương Khải Tường vẫn lo lắng nhìn ngó chân gã. Đêm tối không thấy được gì, nó đành hỏi: “Đau lắm không? Có cần bật đèn xem thử thế nào không?”

“Anh có thể ôm em ngủ không?” Chân này của gã bị đá một lần nữa chắc sẽ què luôn, Ôn Hữu Tuấn hiếm khi dè dặt hỏi.

Khe khẽ thở dài, Trương Khải Tường không nói gì, coi như là ngầm đồng ý. Kỳ thực rất muốn gã, cũng rất muốn ôm lấy gã, muốn nói cho gã biết là mình cũng thích gã, nhưng Trương Khải Tường đến cùng vẫn không vượt qua được sĩ diện của bản thân mình.

Ôn Hữu Tuấn ôm Trương Khải Tường vào lòng, ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên cơ thể Tường Tường, cảm nhận được vóc người hơi gầy và nhiệt độ hơi thấp của cơ thể nó. Ôm Tường Tường một cách yên bình như vậy, gã đây là lần đầu tiên.

Vùi đầu vào gáy Tường Tường, gã nói: “Anh rất nhớ em, mới vài ngày thôi, nhưng anh thực sự rất nhớ em. Hơn nữa mấy ngày nay liên lạc thế nào cũng không được, anh lo lắm, em biết không?” Nghĩ tới mấy ngày khổ sở trước đó, mắt gã đột nhiên cay cay – cảm giác ầm ứ như chú cún bị chủ nhân bỏ rơi này thật đáng sợ, thế nào cũng không quên được mà.

Rồi lại nghĩ đến vốn mình cũng chỉ làm theo ý mình, gã cười khổ: “Thôi, không biết cũng không sao, em bình yên là tốt rồi.”

Lúc này nhìn Tường Tường phía trước, gã nghĩ Tường Tường hẳn cũng có chút chút thích gã đi, nhưng rồi

vẫn không dám hỏi, đành nói: “Ngủ sớm đi, mai không được muộn giờ đâu.”

Vốn muốn nói cho gã biết di động của mình lúc ở nhà sách bị rơi, hỏng mất rồi, nhưng giờ thì nói làm gì nữa? Trương Khải Tường chủ động hôn Ôn Hữu Tuấn, biến câu trả lời của mình thành hành động – Đúng vậy, rất muốn gã, rất thích gã.

Gã ngây người, hiểu được Tường Tường đang bày tỏ tình cảm, bao nhiêu khổ sở đều biến thành cảm động. Một lúc lâu sau gã mới hoàn hồn, hôn trả Tường Tường.

Thấy chưa thấy chưa, hoàng tử theo đuổi hoàng tử hoàn toàn có cơ hội nha, he he, gã bây giờ muốn hưởng thụ phần thưởng sau những tháng ngày vất vả của mình! Hai tay Ôn Hữu Tuấn thế là bắt đầu giở trò.

“Anh kiểm chế cho tôi, mai tôi còn phải thi đấu!” Trương Khải Tường không nhịn nổi, giữ chặt đôi tay xấu xa của gã.

“Ý da, suýt nữa anh quên.”

Trương Khải Tường thở phào, tên này vẫn còn chút lí trí. Ai ngờ, Ôn Hữu Tuấn lại lập tức công kích chỗ khác.

“Anh rốt cuộc có nghe thủng lời tôi nói không?”

“Có mà, chỉ cần không vào là được! Làm chuyện này có nhiều phương pháp lắm...”

Trương Khải Tường rít qua kẽ răng: “Đồ khốn nạn tinh trùng xông nào!!!”

(~~ Hậu ký: Truyện này tôi cuối cùng cũng sửa thành HE. Tin tôi đi, hồi xưa tính BE, mà rồi càng viết càng thấy không thể.

Có ý kiến thì lên tiếng, không thì tôi tới luôn đó! Không sửa lại chắc đừng hòng hết hè mà viết xong kết thúc.)

Ôn Hữu Tuấn hết mò rồi lại sờ, cuối cùng làm Trương Khải Tường mệt quá ngủ mất. Nhưng gã lại không ngủ được, gã chưa thỏa mãn mà... Nhưng chưa thỏa mãn cũng kệ, được ôm Tường Tường ngủ là gã cũng sung sướng lắm rồi!

Hôn lên trán Tường Tường, Ôn Hữu Tuấn quyết định sáng mai sẽ đánh thức người ta dậy bằng nụ hôn tình yêu buổi sáng. Sáng mai gã muốn đầu tiên là hôn lên vầng trán trắng mịn của Tường Tường, sau đó là đôi mắt, đến sống mũi, rồi đến đôi môi mềm mại, cuối cùng mới... Há há há.

Mãi mê suy nghĩ, Ôn Hữu Tuấn đang ngủ đột nhiên lộ ra điệu cười vô cùng dễ tiện, khỏi hỏi cũng biết gã bây giờ đang mơ thấy cái gì rồi.

Trong mơ, thỉnh thoảng gã lại la lên thật tuyệt vời, thật thần kì! Tường Tường thật đáng yêu, yêu chết mất!... Nhưng một lát tỉnh lại, đau khổ nhận ra chỉ là mộng xuân mà thôi.

Ôn Hữu Tuấn mở mắt rồi lại nhắm mắt, tính ngủ thêm 10 phút, tiếp tục giấc mộng cũ – đáng ghi vào nhật ký đó.

Cười ngu một hồi, gã chợt cảm thấy dường như mình đã bỏ qua chuyện gì, hơn nữa lại còn là chuyện vô cùng quan trọng... Chuyện đó... Gã lấy tay sờ sờ bên cạnh, không thấy Tường Tường nữa. Gã bỏ qua nụ hôn chào buổi sáng mất rồi!

Ôn Hữu Tuấn tự mình mắng mình không thương tiếc, chỉ tại giấc mơ quá mỹ mãn nên gã chẳng để ý gì, Tường Tường rời giường lúc nào cũng không biết.

Không phải Tường Tường đã ra sân rồi chứ? Ý nghĩ mới nảy ra khiến gã trợn to mắt, hoàn toàn tỉnh cả ngủ. Vội vàng lôi điện thoại kiêm đồng hồ báo thức dưới gối ra xem, sáu giờ rưỡi. Gã đặt chuông lúc sáu giờ bốn mươi. Quả nhiên không nên tham mười phút ngủ nướng kia, gã giận dữ tắt chức năng báo thức đi.

Lúc này Trương Khải Tường từ cửa đi vào, thấy Ôn Hữu Tuấn nằm một đống nhão nhót trên giường, thân nhiên nói: “Còn không chuẩn bị đi, anh nghĩ anh đi nhanh lắm à?”

“Tường Tường, buổi sáng tốt lành~” Thấy Tường Tường không vì mấy hành động quấy rối đêm qua của mình mà tức giận, gã mừng đến chết được! Xem ra mức chịu đựng của Tường Tường ngày càng tăng, gã ngày càng lấn tới được nhiều hơn, ha ha.

Ôn Hữu Tuấn cười rách cả miệng, nhanh như chớp rời giường, cổ hết sức lê lét chân trái, lúc tới cửa phòng còn quay lại cười: “Nhất định phải chờ anh về đó.”

Tường Tường không trả lời, chỉ âm hiểm cười. Thích là thích, làm gì có chuyện gã làm xằng làm bậy mà nó không tức giận? Để xem, người dám chọc tức nó sẽ xui xẻo thế nào.

Không lâu sau, bên ngoài vọng đến tiếng kêu thảm thiết của Ôn Hữu Tuấn, liền sau đó là tràng cười sảng khoái của mấy người đang đánh răng buổi sáng, kéo mãi chưa dứt...

(~ Hậu ký: Nội dung ở trước đã sửa lại, tôi tính trước tháng Tám thì viết xong, cho nên giờ tập trung vào kết thúc nha.)

Kêu gào thảm thiết xong, Ôn Hữu Tuấn lập tức phát huy khí thế cần có của lão đại xã hội đen – hung ác trừng mắt nhìn mọi người xung quanh, đập tắt mọi tiếng cười.

Trên trán có chữ Vương, gã xoay bên phải nhìn, rồi lại xoay bên trái nhìn ~ Chắc, Tường Tường hẳn là đồ đệ môn Mỹ thuật. Trò trẻ con này rửa mặt phát là xong rồi, cách trả thù của Tường Tường thiệt đơn giản...

Một phút trước trận đấu, Tuấn Tuấn kéo cổ tay Tường Tường khóc: “Lần sau đừng dung loại bút này, rửa không sạch ~ hu u hu ~”

Trương Khải Tường nhú mày nhưng không giằng khỏi tay Ôn Hữu Tuấn, nhìn mặt gã, đột nhiên thấy xấu hổ. Thực ra, Trương Khải Tường nghĩ bút này rửa được mà... Nó thở dài, “Sau này tôi sẽ chú ý.” Chứ không thì nói gì?

“Ra sân rồi.” Trương Khải Tường ý bảo Ôn Hữu Tuấn buông tay ra.

“Cố lên!”

Trương Khải Tường thản nhiên cười, khuôn mặt vốn lạnh lùng nay dịu dàng hiếm thấy: “Tôi sẽ cố gắng luôn phần của anh nữa.”

Tường Tường nói muốn cố gắng luôn cả phần của mình kìa... Ha ha a, gã lại bắt đầu cười ngu rồi.

Đến khi Ôn Hữu Tuấn không còn cười nữa, trận đấu đã đến đoạn cao trào. Lấy lại tinh thần, gã bắt chấp chân đang bị thương, đứng lên thu hết sức cổ vũ Trương Khải Tường.

Tường Tường lúc chơi bóng rổ rất phong độ, thấy Tường Tường nhẹ nhàng khống chế bóng, làm động tác giả, cơ thể phối hợp nhuần nhuyễn... Là người yêu của Tường Tường, gã cảm thấy mình thật sự rất hạnh phúc.

Ánh mắt gã dồn lên người Tường Tường, Ôn Hữu Tuấn hô lớn: “Ném rổ! Ném rổ! Ném rổ! Trương Khải Tường làm được! Trương Khải Tường làm được!”

Có Ôn Hữu Tuấn cổ vũ, đội bóng rổ giành chiến thắng, tuy rằng vất vả, nhưng vẫn là thắng.

Trận đấu kết thúc, Ôn Hữu Tuấn kích động gào lên: “Vào rổ! Trận đấu kết thúc! Kim Hồ thắng lợi! Thắng trung học Nhân Nghĩa rồi...” Gã mãi nhảy tung tung, kết quả là đụng tới chân trái bị thương, la đau còn lớn hơn lúc này đứng cổ vũ.

Trương Khải Tường thấy Ôn Hữu Tuấn lại đụng vào chân, lập tức đi tới. Gã thật sự vô cùng cảm động ~ hai tay dang rộng tính ôm Tường Tường một cái chúc mừng chiến thắng.

Nhưng trời không chiều lòng người, mấy người khác nhanh chân hơn, thoát cái đã vượt qua Tường Tường, vây quanh gã hoan hô: “Đội trưởng, chúng ta thắng! Chúng ta không phải đi bộ về rồi!”

Thành viên đội bóng rổ hớn hở vây quanh Ôn Hữu Tuấn, gã đến mặt của Trương Khải Tường còn không dòm được, đừng nói đến ôm ấp gì nữa.

Ôn Hữu Tuấn yếu ớt nói: “Đừng vây quanh tôi, đừng dẫm lên chân tôi... Đừng để ý tới tôi mà ~” Thành viên đội bóng không những để ý tới gã mà còn lôi thẳng gã đi mở tiệc ăn mừng.

Bị đám đội viên lôi đi, mãi đến khi lên xe trở về Ôn Hữu Tuấn mới nhìn thấy Trương Khải Tường. Thấy có kẻ tới gần mình, hình như còn muốn ngồi cùng gã, gã vội vàng bỏ nhào vào người Trương Khải Tường: “Ai da, anh bị ngã.”

Lợi dụng nắm bờ vai Trương Khải Tường, gã thỏa mãn cười, cuối cùng có thể ở bên Tường Tường rồi, ha~

Trương Khải Tường nhìn hắn một cái, không đẩy ra.

Được Trương Khải Tường dìu lên xe, Ôn Hữu Tuấn chọn vị trí bên phải chưa ai ngồi, để Trương Khải Tường ngồi phía trong gần cửa sổ ~ trên đường gã có thể thuận lợi ăn đậu hũ của Tường Tường rồi.

Mới ngồi vào chỗ của mình, Trương Khải Tường liền cảnh cáo gã: “Anh biết điều một chút, tôi buồn ngủ.” Ngày hôm qua bị làm phiền tới tận hai ba giờ, Trương Khải Tường vô cùng mệt mỏi, nói xong thì nhắm mắt lại.

Ôn Hữu Tuấn không cam lòng, chu miệng: “Tuân mệnh.”

Trên xe vốn ồn ào lúc này vô cùng yên tĩnh, mọi người sau một tuần thi đấu đều mệt đến rã rời, lăn ra ngủ cả.

Ôn Hữu Tuấn an phận nhắm gương mặt ngủ yên của Trương Khải Tường, thật muốn hôn một cái.

Gã thấy trong xe bật điều hòa hơi lớn, hình như hơi lạnh, liền lấy áo khoác đắp cho Trương Khải Tường, rồi cũng đắp cho mình một cái.

Lén lួn tay sang nắm lấy tay Trương Khải Tường dưới lớp áo khoác, Ôn Hữu Tuấn chột dạ nghĩ, thế này cũng được xem là biết điều phải không?

Trương Khải Tường cười nhẹ, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc.

*

* *

Giờ nghỉ trưa của một ngày tháng Sáu, mặt trời chiếu sáng sân trường, lá cây theo gió rung lên xào xạc, lấp lánh màu xanh non.

Trương Khải Tường cầm vở từ mới tiếng Anh ngồi ở cầu thang, còn Ôn Hữu Tuấn thì lén lút lần lần mò phía sau, không biết nôn nóng chuyện gì.

Loay hoay một lúc, Ôn Hữu Tuấn vui vẻ gọi: “Trường Trường, mau tới đây.”

Trương Khải Tường lạnh lùng nói: “Tôi không quan tâm.” Tên khỉ Ôn Hữu Tuấn, hại nó ngày càng không có lấy một buổi trưa an tĩnh.

“Lại đây chút thôi.” Ôn Hữu Tuấn thấy Trương Khải Tường không để ý tới mình, đi qua kéo kéo.

“Anh phiền quá.” Tới chỗ cửa sắt Ôn Hữu Tuấn muốn nó nhìn, Trương Khải Tường thiếu suyết chút nữa đã đánh người. Chỉ thấy trên khung cửa sắt tiền có mấy chữ trắng trắng viết bằng bút xóa, uốn éo như giun: anh Ôn Hữu Tuấn siêu đẹp chai...

“...” Trong lòng có hàng ngàn câu mắng nhảy ra, Trương Khải Tường không biết nên bắt đầu bằng câu nào đây.

“Thế nào?” Ôn Hữu Tuấn hồi hộp nhìn Tường Tường.

Trương Khải Tường trợn mắt, “Ngu ngốc.” Nói xong nó quay lại cầu thang, cầm vở lên tiếp tục học từ mới.

Ôn Hữu Tuấn ngồi xuống cạnh Trương Khải Tường, hai tay ôm đầu, buồn bã nói: “Lại mắng anh ngu ngốc, anh sợ sau khi anh tốt nghiệp rồi em lại nhớ anh, mới đem tên viết lên đây, em nhớ anh thì đến đây nhìn là được. Anh sắp tốt nghiệp rồi mà...”

“Tốt nghiệp rồi thì sao? Anh vẫn một ngày ba bữa làm phiền tôi chứ gì?”

Thật là...

“Anh mà không đến, tôi đi tìm anh.”

Nhìn Tường Tường mỉm cười, gã đang buồn bã đột nhiên cũng mỉm cười theo. Vòng tay đang ôm Tường Tường siết chặt hơn, ánh dương bốn phía lại càng thêm rực rỡ...

Mãi đến khi chuông vào học kêu lên, Ôn Hữu Tuấn mới lưu luyến buông Trương Khải Tường, trở lại chỗ ngồi trong lớp bên cửa sổ có cây xanh của gã.

“A ~ đến giờ ngủ rồi.” Ôn Hữu Tuấn đấm đấm thắt lưng, lập tức nằm bẹp xuống bàn ngủ bù.

Tuy sắp tốt nghiệp rồi, nhưng ngủ thì vẫn phải ngủ thôi, đây gọi là quán triệt tư tưởng nha, cha già dân tộc đã dạy rồi.

Đang muốn ngủ, gã phảng phất nghe được âm thanh hung ác từ xa xôi vọng tới, hình như là nói: “Ôn Hữu Tuấn, Cao Thiện Du, Lý Điển Phong, ba em này không thể tốt nghiệp, thi cuối kỳ không môn nào qua hai mươi điểm, các môn cộng lại thậm chí còn chưa đủ một trăm...”

Cái gì? Cái gì? Ôn Hữu Tuấn ngẩng đầu ngơ ngác nhìn cô giáo ~ Cô mới nói gã, Trư Dư, A Điền, ba người... trẻ ~ tốt ~ nghiệp ~ trẻ ~ tốt ~ nghiệp ~ trẻ ~ tốt ~ nghiệp~~~~~

“Không thể nào!” Ôn Hữu Tuấn hét lớn, trẻ là trẻ thế nào!

Hai người khác hồn đã lìa khỏi xác từ lâu.

Cô giáo nghiêng răng trả lời: “Tôi cũng hiểu điều này là không có khả năng, sao lại có ba người trẻ tốt nghiệp được... nhưng mà ba em thực sự làm được nha...”

Hư hư hư, gã không cần đoán cũng biết Trương Khải Tường sẽ nói cái gì!

Từ đó về sau, hoàng tử và hoàng tử của trung học Kim Hồ, mỗi ngày đều lấy cãi nhau làm niềm vui sống.

13. Chương 13: Phiên Ngoại 1

Edit: Bánh Ú

Ôn Hữu Tuấn lạnh tới mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

Đợt không khí lạnh mấy hôm trước vừa qua chưa được bao lâu đã có ngay đợt khác tới. Thời tiết vừa ẩm thấp vừa lạnh lẽo khiến người ta vô cùng khó chịu, cứ như lúc nào cũng có thể vì độ ẩm quá cao mà mọc nấm mốc lên vậy.

Ôn Hữu Tuấn bước đi trên con đường nhựa tới trường phổ thông Kim Hồ. Vì là ngõ nhỏ trong khu dân cư, nên bốn phía đều có thể trông thấy phương tiện giao thông của hộ gia đình đổ bên đường hoặc cây cối trồng xanh mướt. Con đường vốn chỉ đủ cho một xe đi qua vì thế mà càng hẹp hơn, nếu như trừ phần đường cho người đi bộ, cũng chỉ đủ rộng cho xe máy đi qua mà thôi.

Có lẽ là vì không tiện đường đi lại cho nên ở đây cũng có rất ít xe đi qua.

Con đường này nằm ngay sau nhà ga, đám học trò sau khi xuống tàu men theo đường này hai mấy phút là tới trường. Mấy hôm thời tiết tốt, học sinh cuốc bộ qua lại rất nhiều, cứ mỗi khi đến giờ vào lớp hoặc tan trường là cả đám cứ tùm ba tùm năm vào đi qua nơi này.

Nhưng thời tiết hôm nay thực sự quá lạnh, đôi khi lại còn có gió thổi buốt thấu xương, nên phần lớn mọi người đều chuyển sang đi xe bus, trên đường chỉ có vài ba con mèo con mà thôi.

Ôn Hữu Tuấn sụt sịt đám nước mũi lúc nào cũng có thể chảy ra theo lực hút của Trái Đất, hai tay đút sâu vào trong túi áo đồng phục. Cái ba lô nặng trĩu vắt vẻo sau lưng, thỉnh thoảng lại nương theo bước chân mà đập bồm bộp vào mông gã.

Gã cứ bước đi trong cơn gió lạnh, nước mũi chảy ròng ròng mà bắt đầu hối hận đã không chịu bắt xe bus.

Tuy bình thường gã cũng không có thói quen đi xe bus, đã thành thói xấu luôn luôn ngủ nướng vĩnh viễn không bắt kịp giờ xe rồi. Ngoài nguyên nhân ngủ quên ra thì lười chờ xe, lười chen chúc cũng là một lý do.

Hôm nay khó khăn lắm mới có một ngày gã dậy sớm, loại được nguyên nhân ngủ quên. Còn sớm đến mức gã còn có thời gian nhàn rỗi ăn sáng xem tin tức, còn có thể nổi lòng hảo tâm nhét tất cả các sách giáo khoa cần thiết vào cái ba lô màu xanh lá, thấy cô chắc là sẽ cảm động đến mức rơi nước mắt nhỉ? Dù sao trước giờ gã cũng chưa từng mang sách giáo khoa đi học mà, đeo ba lô cũng chỉ để làm cảnh thôi.

Không ngờ ba lô nhét sách xong lại nặng như thế! Tuy là gã vừa đeo vừa phàn nàn, nhưng gã cũng lười lấy sách ra, hơn nữa tâm tình hôm nay cũng rất tốt, liền vui vui vẻ vẻ đeo ba lô lên đường tới trường.

Đi tới bến xe bus mới thấy đám học sinh đang chờ xe xếp hàng dài đến mức thành một con rồng luôn rồi. Chắc phải chờ đến tuyến thứ ba mới tới lượt gã lên xe? Ôn Hữu Tuấn vốn chẳng có tí tẹo kiên nhẫn nào liền lập tức đổi hướng, quyết định đi bộ.

Ôn Hữu Tuấn cứ cảm thấy như mũi gã bị gió lạnh thổi đến mức ngứa ngáy, nước mũi chảy ròng ròng, da gà da vịt sau gáy nổi hết lên mới phát hiện ra gã quên quàng khăn trước khi ra khỏi nhà.

Gã chán nản gõ nắm tay lên đầu mình, thứ quan trọng thế mà cũng quên — lạnh quá đi mất!

“Anh đang thấy mình thông minh quá muốn gõ cho ngu thêm, hay là phát hiện ra mình quá ngu nên muốn đập đầu tự sát, lên đường đầu thai làm người lần nữa?”

Giọng nói đột nhiên vang lên phía sau khiến Ôn Hữu Tuấn thoáng giật mình, xoay lại nhìn: “Nhóc con, sao cậu lại ở đây?”

2.

“Anh quản được tôi à.” Thở ra một câu lạnh băng xong, Trương Khải Tường tăng tốc vượt qua Ôn Hữu Tuấn bỏ đi trước. Nó siêu ghét Ôn Hữu Tuấn, không chỉ là do cực tính bất đồng bẩm sinh thôi, mà còn ghét đến mức nhất định phải phân chia cao thấp.

Tại sao lại ghét gã? Xì, ghét còn phải có lý do sao.

“Mới sáng sớm đã nuốt bao nhiêu can xăng vào bụng thế? Nóng tính dữ vậy.”

Ôn Hữu Tuấn cũng có chút ấn tượng với cậu đàn em mới vượt qua mình đi trước này. Trong đám học sinh mới năm nay chỉ có tên nhóc này là được nhất: Giỏi thể dục thì quơ tay một cái là túm được khối người, nhưng người vừa có kỹ thuật vừa đẹp hơn con gái nữa thì hơi bị khó kiếm.

Bất giác đưa mắt quan sát đàn em, đúng là giai đẹp có khác — Đồng phục trường mùa đông y hệt nhau: Áo sơ mi trắng, áo vest ngoài màu đen, quần đen giày da đen, thế mà nó mặc lại có thể ra được khí chất với phong cách mới tài.

Thảo nào được phong danh Bạch mã hoàng tử của Kim Hồ, đẹp trai đến mức không còn lời nào để nói, hồng là hồng ở chỗ nó là giai thôi! Đúng là quá đáng tiếc.

“Dừng đi nhanh như vậy, chờ tôi với.” Ôn Hữu Tuấn vừa nói thầm vừa tăng nhanh cước bộ, tiếp tục đập lại Trương Khải Tường. Hầy, mình quả thực quá nhàm mà, tuy rằng tính cách của tên nhóc kia rất tệ nhưng rảnh rồi chuyện trò một hai câu cũng đâu có sao.

Gương mặt đáng yêu thế, là con gái thì tốt biết bao! Mà cho dù nó không phải con gái, Ôn Hữu Tuấn vẫn thích tướng mạo nó phết, chỉ một câu thôi: Cảnh đẹp vui mắt mà.

“Bình thường cậu đều đón xe bus đúng không? Tôi chưa gặp cậu trên đường này lần nào đấy.”

Trương Khải Tường vẫn cắm mặt đi tiếp, không có nửa hứng thú trả lời Ôn Hữu Tuấn. Người bình thường bị thể đã sớm ngượng muốn tìm lỗ chui xuống cho rồi, đáng tiếc gã vốn là tên quái thai mặt dày cả tấc.

Càng không mở miệng, gã càng muốn ép Trương Khải Tường mở miệng, thế là càng dính chặt hơn vào bên phải nó.

Trương Khải Tường nhíu mày, dịch người bước qua bên trái.

Ôn Hữu Tuấn lập tức dính qua theo, muốn xem thằng nhóc con này bao giờ mới nổi điên, chắc là sắp rồi — tính tình của cậu đàn em này không tốt cho lắm.

Cứ dịch dịch như thế vài lần, chân trái Trương Khải Tường cũng đạp phải lớp đất trong bồn hoa. Nó không còn đường lui, đành tức giận nói: “Anh xích ra mau, đường to lắm đừng có đi cạnh tôi, chướng cả mắt. Qua bên rộng rãi kia mà đi đi.”

Ôn Hữu Tuấn rõ ràng là thiên hạ đệ nhất mặt dày, không có việc gì làm khó được gã. Gã ngậy thơ vô tội nhìn nó, cố ý trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt: “Chướng mắt? Không sao, tôi không để ý đâu.”

3.

Trương Khải Tường hai mắt bốc hỏa, “Ai thêm quần anh để ý hay không, mau tránh ra!”

Ôn Hữu Tuấn nở nụ cười bỉ ổi. “Đường này cũng chẳng phải của cậu, cậu lấy quyền đâu bắt tôi tránh ra~~ Tôi không tránh thì sao nào, cậu cần tôi à!”

Giỡn hoài, gã làm sao có thể bị dọa dễ thế chứ. Tuy vẻ mặt của đàn em rất dữ tợn, thế nhưng gã vẫn đang ra sức giữ khoảng cách với nó, đoán chắc nhóc con này không đập bẹp tới được gã mới dám kiêu ngạo thế — quân tử động khẩu không động thủ mà.

“Tôi cảnh cáo anh lần cuối, lập tức rút xa tôi ngay!” Trương Khải Tường giận đến mức suýt nữa thì nghiêng hông hàm răng trắng bóng của mình luôn. Hôm nay tới trạm dừng xe mới phát hiện ra mình không cầm ví theo, đành phải cuốc bộ đã là xui lắm rồi, không ngờ tới nửa đường còn đụng mặt gã ôn thần này. Nếu không cho gã biết điều một chút, nó sẽ không lấy tên Trương Khải Tường nữa, đổi tên thành Trương Khải Tử luôn cho rồi.

Ôn Hữu Tuấn lén lút nhìn nó, hồng rồi, đàn em giận thật rồi — Hay tay siết chặt như vậy, không phải muốn đập gã thật chứ? Mẹ ơi~ Tuy gã đánh đấm cũng quật cường (đó đâu phải quật cường chứ =)), nhưng tên thư sinh trước mặt cũng chẳng dễ chọc đâu.

Trước đây, cũng không phải quá khứ xa xôi gì lắm ~ Có một tên đàn anh học cấp trên không biết sống chết thấy nhóc đàn em này rất ngứa mắt. Tại sao ngứa mắt? Đương nhiên là ghen tị với dung mạo và đầu óc của người ta rồi, kết quả bị đánh thành tên đầu heo luôn. Sau đó, tiếng gọi nó là lão đại càng ngày càng vang dội khắp trường Kim Hồ.

Ôn Hữu Tuấn rụt rè hỏi, “Nếu tôi không tránh thì cậu định làm gì?” Nếu hậu quả là xé xác phân thân vác lên núi chôn, gã vẫn nên ngoan ngoãn cuốn gói mới là vương đạo~ Khổng Tử từng dạy, phải yêu quý thân thể của mình! Đùa chứ đánh nhau mà bị thương thì đau lắm đó~ (Đây mới là lý do thực sự đúng không)

Trương Khải Tường nổi điên đưa tay phải ra, thô bạo đẩy Ôn Hữu Tuấn ra giữa đường, nắm tay siết chặt, còn cười khẩy tiến tới gần Ôn Hữu Tuấn: “Tôi muốn sao anh biết ngay bây giờ ý mà.”

Ôn Hữu Tuấn bị đẩy lại vài bước, tí nữa thì ngã bẹp xuống luôn.

“Cậu, cậu muốn gì?” Gã đưa hai tay lên ôm ngực, “Chuyện gì cũng phải từ từ, bỏ nắm đấm xuống đi. Mọi người đều là người một nhà, giỡn chút thôi mà!” Xin đừng thăm mắng gã nhát gan, nếu như chuyện gì cũng phải chém chém giết giết, gã lấy đâu ra mấy chục cái mạng nhỏ để lãng phí chứ?

Huống chi nhóc con đáng yêu như thế, gã làm sao nỡ lòng đánh!

“Ai thèm quan tâm, ra tay đi.” Bên trong nụ cười ẩn chứa một phần trăm nguy hiểm, Trương Khải Tường dứ dứ nắm đấm tay phải trước ngực.

“Đàn em à~~” Ôn Hữu Tuấn thực sự không muốn đánh nhau, liền dùng đôi mắt long lanh tràn đầy thiện ý liếc mắt đưa tình nhìn Trương Khải Tường.

Trương Khải Tường nhướn mày, “Nhiều lời vô ích, mau ra nhiều đi — kéo, đá, bao!”

Gì, ra là muốn chơi oẳn tù tì với gã à, còn tưởng định đánh nhau chứ! Ôn Hữu Tuấn thở phào nhẹ nhõm, còn chưa hỏi mục đích nhóc con muốn chơi oẳn tù tì đã rất thuận tiện giơ tay phải lên, ra tay.

“Đá.”

“Kéo — Ai da, thua rồi!” Ôn Hữu Tuấn oán hận nhìn tay mình, “Này em giai, tâm tình tốt đến mức tìm anh chơi oẳn tù tì à? Ha ha, không phải tôi khoe đâu, ban nãy tôi nhường cậu đó, tôi là hoàng tử chơi oẳn tù tì đó nha...” Còn chưa nói xong, gã đã ngẩn ra nhìn Trương Khải Tường tháo ba lô trên vai xuống, đưa cho gã.

“Làm gì?” Gã giơ tay đón lấy, bà nó, nhóc con vác gạch tới trường sao? Nặng muốn chết.

“Người thua phải xách cặp giúp người thắng, hay anh muốn làm đầu heo xấu xí?” Trương Khải Tường nói vô cùng tự nhiên, nhưng trong lòng lại cười muốn lăn ra đất rồi. Nó không sợ đánh nhau, thế nhưng cảm giác chơi xấu người khác còn hơn xa cảm giác đánh thắng nhiều.

“Tôi không muốn làm heo, nhưng cậu cũng chưa nói có hình phạt cho người thua.” Ôn Hữu Tuấn vẫn chưa phát hiện ra mình bị chơi xấu, còn rất nghiêm túc cãi lý với Trương Khải Tường, còn nghĩ mình nhất định sẽ thắng — Quá bất công rồi mà, kẻ ngốc cũng biết.

Trương Khải Tường nhướn nhướn mày, tâm trạng tốt, giọng điệu tất nhiên cũng ôn hòa hơn nhiều: “Anh đâu có hỏi tôi, nếu anh hỏi thì tôi đương nhiên sẽ nói rồi. Thôi thôi, tôi biết là anh sẽ không chịu nhận mà, đưa ba lô đây.” Miệng thì nói thế, nhưng tay vẫn không thềm động đậy. Nó dám chắc Ôn Hữu Tuấn là một tên ngốc mà.

Nói cũng phải, vì gã không hỏi, nên đương nhiên nó sẽ không cần trả lời. Huống chi chuyện mình thua là sự thật, dám cược dám chịu mới là đàn ông con trai! Ôn Hữu Tuấn nặng nề vất ba lô của đàn em lên vai, “Thua thì là thua, chẳng có lý do phủ nhận. Đi thôi.”

Trương Khải Tường lặng lẽ nhếch môi, quả nhiên là một tên đơn giản – là người rất thú vị, sau này có thể bắt nạt thường xuyên.

Ôn Hữu Tuấn đeo hai cái ba lô cứ đi một đoạn là lại phải dừng lại nghỉ ngơi, nhất là lúc đi tới đoạn dốc bắt buộc phải qua, suýt nữa là tiêu luôn cái mạng già của gã rồi.

Ý nghĩ bám dính lấy tên nhóc kia nói chuyện tào lao cũng chẳng có cách nào thực hành, gã chỉ bước đi thôi mà cũng sắp nghèo, lấy đâu ra sức mà nói đông nói tây nữa? Càng đi càng cảm thấy mình bị chơi đùa, tuy rằng đầu óc không tốt, nhưng suy nghĩ nhiều hơn vài lần vẫn phát hiện ra mà.

Ôn Hữu Tấn oán hận nhìn tên nhóc đang đi băng băng phía trước, thỉnh thoảng còn quay đầu giục gã đi nhanh lên. Khốn nạn, dám lừa gã, đàn em phải lấp lánh ánh vàng chết tiệt!

Giờ ném ba lô đi à? Dừng ngó chứ, như vậy chả khác nào thừa nhận mình ngu ngốc nên mới bị lừa chứ.

Hít sâu lấy sức một cái, Ôn Hữu Tuấn ra sức đuổi theo nhóc, vỗ vỗ vai nó đầy khí phách: “Gan dạ lắm, tan học đừng có chạy đó, chúng ta đấu lại, người thua giúp người thắng xách cặp.”

Trương Khải Tường cười nhạt, “Được, tôi chờ.” Có thư đồng xung phong nhận việc xách đồ, nó việc gì phải từ chối chứ.

Đến trường rồi còn giúp nhóc xách cặp đến tận lớp, Ôn Hữu Tuấn liên tục quay đầu lại trừng nó, quá gian xảo! Tên đàn em này quá gian xảo rồi, gã phải thay mặt ánh trăng nghiêm phạt nó thật nặng.

4.

Một sách à, không phải là cần cứng nhắc cộng thêm một tấm lòng còn tốt hơn cả thần thổ địa sao, sở thích là cứ vài ba hôm lại bị lừa, thỉnh thoảng gặp ma một vài lần là độc quyền của một sách. Nhưng mà Ôn Hữu Tuấn thực sự vô cùng khó chịu, tại sao tên nhóc cũng là một sách, nhưng không chỉ gian xảo không ai bằng, cũng chưa từng nghe nó gặp ma!

Thế giới thực sự quá bất công! Một gã còn nghĩ nó rất đáng yêu, hiện giờ nghĩ lại, căn bản là thỏ có chất kịch độc! (đổ mồ hôi, làm gì có loài động vật nào thế này)

Rốt cuộc phải làm sao mới báo được mối thù sáng nay đây? Gã dùng cái đầu bình thường rất ít động đến của mình suy nghĩ cả buổi sáng – không nghĩ ra.

Lại tiếp tục dùng cả buổi chiều để nghĩ – vẫn không nghĩ ra.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn một cách: Thôi bỏ đi! Coi như là bị chó cắn, dù sao cũng đâu thể cắn lại chó được?

Thế nhưng gã vẫn không cam lòng! Tuy là gã cũng có thể đập nhóc đó một trận te tua, nhưng mà gã thực sự không muốn đánh thỗ con đáng yêu.

Ôn Hữu Tuấn phiền não nằm dài lên cái bàn cạnh thùng rác, cái đầu to bực thi thoảng còn lăn qua lăn lại trên bàn, xem có thông minh hơn được tí nào không.

“Đại ca~~” Bạn học A Mạc ngồi bên trái gã vỗ vỗ vai gã.

Ôn Hữu Tuấn không nhìn được phẩy tay hất ra. “Làm trò gì đó?” Thằng cha này, không thấy gã đang tập trung suy nghĩ sao?

“Đại ca~~ Đại ca~~ Nên dậy rồi đó!” Không chỉ A Mạc, ngay cả Mỡ Heo, A Điển, Hạo Nhiên tiên sinh đều vây quanh gã, gọi gã như gọi hồn.

“Giề, làm trò khỉ gì vậy, tao bận lắm, cút ngay.” Gã cả đầu cũng lười ngẩng lên, tiếp tục nghĩ cách, tiếp tục lăn qua lăn lại trên mặt bàn.

“Đại ca, anh đang lấy mặt lau bàn à?” A Điển kinh ngạc nhìn sếp sòng tự đứng lên cơn bảo vệ cái bàn thế.

Hạo Nhiên tiên sinh nổi giận, đại ca lại phát ngốc rồi, A Điển bắt đầu bắt thường. Hất lạnh lưng cắt ngang màn đối thoại ngớ ngẩn của hai tên kia: “Đại ca, đừng chơi nữa, tan học rồi đại ca không muốn về nhà sao?”

Ế, thì ra tan học rồi sao? Chả trách gã thấy đói bụng.

“Về nhà!” Ôn Hữu Tuấn vừa nghe thấy hai chữ tan học, cái đầu to bự lập tức rời khỏi mặt bàn, tay phải nhấc ba lô xanh lá lên quăng lên lưng – nặng bỏ mẹ, hình như hôm nay gã cũng chưa từng lấy sách ra lần nào thì phải. (Vây cậu còn mang đi làm gì)

“Đại ca, làm một trận bóng rổ rồi về nhà sau, được không?” Mỡ Heo hỏi.

Ôn Hữu Tuấn nhún nhún vai lộ vẻ sao cũng được. “Ờ.” Gần đây không có trận đấu, chương trình huấn luyện của đội bóng cũng rảnh rang hơn nhiều. Hơn nữa vì vợ huấn luyện viên Lâm mới sinh đứa con thứ ba nên ông cũng chẳng rảnh đếm xỉa tới họ, cả đám cũng lấy cớ lười theo luôn.

“Đi nào đi nào.” Mỡ Heo chớp lấy quả bóng rổ. Mọi người vừa nói vừa cười ra khỏi lớp học, đi về hướng sân bóng.

Ôn Hữu Tuấn nghiêng đầu trầm tư, hình như gã quên chuyện gì đó.

Chuyện gì ta? Cơm trưa ăn rồi, đi vệ sinh cũng có rửa tay, đi học cũng ngủ đủ rồi, gã thực ra chưa làm chuyện gì chứ?

Đàn em – Chính là tên nhóc đó. Nhiều thằng chộn rộn quá tí thì quên chuyện tan học phải đi tìm cậu đàn em gây sự. Nguy hiểm thật, may mà não gã tốt, nhớ ra rồi.

“Bọn mày đi trước chiếm sân đi, chờ tao một lát, tao đi tìm người.” Ôn Hữu Tuấn vốn nhanh nhẹn lập tức chạy biến, bỏ lại năm thằng con trai vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Đại ca tìm người làm gì?” A Điển ngu ngơ hỏi.

“Đồ ngốc, một, hai, ba, bốn, năm, may không thấy chúng ta đang thiếu một góc chơi đấu bò sao!” Mỡ Heo trả lời.

Hai mắt A Điển sáng rực lên, trừ đại ca ra, hấn sùng bái Mỡ Heo nhất.

Hạo Nhiên tiên sinh lơ đãng nhíu mày, thấy tên Mỡ Heo này căn bản là đoán mò thôi. “Sao mày biết, biết đâu lão đại đi tìm gấu thì sao.”

“Tao biết là biết thôi, cảm ứng không được à, mày cần nổi tao sao!”

Trong khi các tên đệ bắt đầu chí chóe, Ôn Hữu Tuấn đã chạy lên tới lầu ba tìm Trương Khải Tường, đồng thời hài lòng nhận ra trong đám mây người chăm chỉ còn ở lại lớp có mặt nhóc đàn em.

Tên nhóc kia ngồi bàn cuối, vừa thấy gã xuất hiện ở cửa đã trừng mắt lên nhìn, xem ra đợi gã lâu lắm rồi.

Ôn Hữu Tuấn bị trừng cũng tỏ ra rất tự giác, đến muộn mà.

Gã giơ tay lên gãi gãi gáy, cười ha ha giả ngu: “Đàn em, trùng hợp ghê, biết anh mày sắp tới tìm sao?”

5.

Trương Khải Tường không trừng người nữa, nhấc ba lô lên, rảo bước qua người Ôn Hữu Tuấn đang cười khúc khích.

“Ê nhóc, cậu hẳn vẫn chưa quên lời hứa ban sáng chứ, còn phải đấu thêm trận nữa, quyết định ai sẽ xách cặp đó?” Ôn Hữu Tuấn lập tức bám đuôi theo Trương Khải Tường.

Trương Khải Tường lạnh lùng ném cho một câu: “Ừ.”

“Có điều trước khi về nhà tôi muốn đi chơi bóng rổ!”

Trương Khải Tường nhướn mày. “Vậy thì đi đi, tìm tôi làm cái khỉ gì.”

“Cậu cũng phải đi!” Ôn Hữu Tuấn nói đầy tự nhiên.

“Sao tôi phải đi?”

“Bởi vì chúng ta còn cược ai giúp ai xách cặp, cho nên hôm nay cậu phải theo tôi về nhà. Tôi muốn ở lại chơi bóng, cậu đương nhiên cũng phải ở lại chơi.” Đạo lý đơn giản như thế mà nhóc cũng không biết, thật là.

“Không muốn đi.” Trương Khải Tường còn lâu mới định hi sinh giờ tan học để cùng một tên gốc chẳng biết mô tê gì rèn luyện thân thể, về nhà xem TV thực tế hơn nhiều.

Ôn Hữu Tuấn vươn tay ra, túm lấy cánh tay cậu nhóc, kéo cả người lẫn ba lô ra sân bóng. Vừa tha vừa nói: “Đi nào đi nào, xấu hổ làm chi.”

Gã giả mù giả điếc không quan tâm tới sự phản kháng của nhóc, kiên quyết tha người ra sân bóng.

Kết quả, đàn em nổi điên tàn bạo chính gã một trận trên sân bóng.

Trận đấu kết thúc, kết quả: Ôn Hữu Tuấn thua.

“Nhóc, cậu chính tôi làm gì? Chúng ta cùng đội đó!” Ôn Hữu Tuấn thở phì phò trừng mắt nhìn cậu đang em đang mặc lại áo khoác mùa đông.

“Thấy anh ngứa mắt.”

“Ngứa mắt? Ngứa mắt chỗ nào? Tốt xấu gì tôi cũng có dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, đẹp trai không thua gì Kim Thành Vũ đâu nhá~” Ôn Hữu Tuấn phẩy phẩy tay với Mỗ Heo và đám bạn bè bên cạnh. “Bọn mày biến trước đi, tao phải đi với đàn em.”

Chưa đến ba mươi giây, mấy tên đệ tử vốn vội về bữa tối lập tức biến mất toàn bộ trong bóng tối lơ mơ đang dần phủ xuống.

“Nào nào, quyết phân thắng bại.” Ôn Hữu Tuấn giơ nắm tay lên. “Kéo, đá, bao~~”

Nhóc đàn em về mặt đầy kinh bỉ tiện tay ra quyền.

“Đá.”

“Bao~~ Ya, tôi thắng, ha ha ha ha!” Ôn Hữu Tuấn cười to.

Trương Khải Tường không để ý đến hắn, tiếp tục chơi.

Ôn Hữu Tuấn ngẩn người nghi hoặc, không phải gã thắng rồi sao? Nhưng mà thấy nhóc con còn muốn chơi tiếp, gã cũng rất hảo tâm tiếp tục chơi với nó.

Kết quả, gã thua liền hai trận, lại ngơ ngác đón ba lô đàn em đưa qua. “Sao vẫn là tôi xách?”

Hừ, ba lô của nhóc con rốt cuộc nhét cái gì vậy chứ, còn nặng hơn cả ban sáng. Gã đương nhiên không biết chuyện nó chạy tới thư viện mượn ba cuốn sách dày cộp bìa cứng rồi.

“Ba trận thua hai, thua phải xách cặp.” Trương Khải Tường cười nhạt, lại chơi đều người ta rồi.

“Vậy sao?” Nào bộ Ôn Hữu Tuấn vẫn chẳng tốt gì cho lắm, lại bị đàn em lòng dạ hiểm độc lừa rồi, còn nghĩ ba trận thắng hai rất công bằng.

Bởi vì quá ngốc, cho nên gã lại bị người ta chơi xấu. (=3=)

Đợi đến khi gã tỉnh ra, đã bị hại đến không còn thừa lại mẩu xương nào – đã giúp đàn em xách cặp tới tận cửa nhà rồi.

Tức chết mất thôi.

Ôn Hữu Tuấn quyết định đời này không bao giờ giao lưu gì với tên nhóc này nữa, đáng ghét, đàn em gì mà gian xảo.

Gã giận đến mức gặm chán bông của mình cả đêm, sáng hôm sau đến trường trễ còn bị huấn luyện viên mắng suốt nửa tiếng đồng hồ — tất cả là tại tên đàn em gian xảo đó hại.

Ôn Hữu Tuấn rúc đầu vào cái mặt bàn gần đồng rác của gã giả chết, tiện thể nghiên cứu xem rốt cuộc tại sao mình lại ra thế này.

A Mạc sát bên vỗ vỗ gã: “Đại ca, ngủ rồi sao?”

“Ngủ rồi.” Gã trả lời, chẳng thèm ngẩng lên một cái nữa.

“Hãy đàn em à, đại ca bảo ảnh ngủ rồi, tan học cậu quay lại sao nhá.” A Mạc nói với Trương Khải Tường đang đứng bên cửa.

Giê? Đàn em? Cái tên nhóc gian xảo kia?

Ôn Hữu Tấn ngẩng đầu nhìn ra cửa sau của lớp học. Quả nhiên người đang đứng bên kia, trên tay còn cầm một cái áo vest màu đen mặt không chút biểu tình chính là tên đàn em gian xảo kia.

Không tự nguyện cho lắm, nhưng vẫn ra khỏi chỗ tiến về hướng nhóc. Tại sao à? Gã cũng chẳng biết.

“Làm gì?” Ngữ khí rất kém.

Tâm trạng nhóc đàn em dường như không tệ, còn lơ đãng mỉm cười, vươn tay đưa áo khoác cho gã: “Anh Ôn Hữu Tuấn,” Quần áo nam thông thường đều có thêu tên. “Hôm qua đánh bóng xong anh mặc nhầm áo khoác của tôi.”

Gi? Gã vội vã cúi đầu nhìn tên trên ngực trái mình, oa, áo gã mặc trên người quả nhiên là của nhóc. Vậy mà không phát hiện ra chứ —

“A, không để ý. Xin lỗi.” Gã luống cuống cởi áo ra đưa cho đàn em.

“Không sao, chiều cao của chúng ta không khác biệt lắm, size áo cũng giống nhau, không nhìn kỹ rất khó nhận ra.” Nhóc con bình thản nói. Thời tiết tuy lạnh, nhưng nhận xong áo vẫn chỉ cầm trên tay chứ không mặc.

Ôn Hữu Tuấn xấu hổ nói: “Ừm, cảm ơn nha.”

Không thì nói gì đây?

Lúc gã xoay người định trốn tiệt, nhóc con đột nhiên kéo gã lại, “Eh~”

“Sao nữa?” Không phải định lừa gã tiếp chứ?

Chỉ thấy nó vươn tay ra, trên lòng bàn tay còn có một chiếc cúc áo màu vàng.

Nhận lấy vẻ khó hiểu, còn ngơ ngác hỏi: “Đây là?”

Nhóc đàn em cười: “Sao lại có người ngay cả nút cúc áo cũng không biết chứ? Anh cũng giỏi thật đó? Cái này coi như quà cảm ơn anh hôm qua xách cặp hộ tôi đi.”

Cái cúc trên áo khoác của Ôn Hữu Tuấn sút ra lâu lắm rồi, vốn định đi mua cái mới thay vào, nhưng lần nào cũng quên. Cuối cùng ngay cả chuyện rút cúc áo gã cũng quên tiệt luôn rồi.

Nhóc đàn em vậy mà cũng đích thân tới tiệm phúc lợi mua hộ gã? Thật sự là – có hơi cảm động rồi!

“Cám ơn nha.”

“Không có gì, dù sao một cái cúc cũng chỉ hai mươi đồng.” Nhóc con dường như nghĩ chọc gã rất thú vị, lại cười cười phát nửa mới xoay người rời đi.

Ôn Hữu Tuấn nhìn theo bóng nó, đột nhiên lại nghĩ gã có hơi hiểu nó hơn rồi.

Nhóc đàn em lạnh lùng gian xảo lại thích trêu chọc người khác, thực ra cũng có mặt dịu dàng đáng yêu... Nhóc đàn em có gương mặt của thiên sứ, tính cách của ma quỷ, làm chuyện xấu xong cũng muốn đền bù. Nhóc con đáng yêu cứ thế mà lặng lẽ tiêu sái tiến vào trái tim Ôn Hữu Tuấn.

Dưới ánh nắng ban mai của một ngày mùa đông, bên cạnh cửa lớp học, một cậu con trai cầm chiếc cúc áo, bắt đầu có chút thích thú một cậu con trai khác.

(Hết)

14. Chương 14: Phiên Ngoại 2 : Đầu Gấu Quyết Tâm Đỗ Đại Học

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bản quyền Tiếng Việt: Thủy Dạm Nguyệt Group

Cp: Tường Tường & Tuấn Tuấn.

Hoàn

Part 1.

Buổi sáng của Tường Tường

Ánh nắng sáng sớm vàng nhạt xuyên qua màn, rơi vào đôi mắt còn nhắm nghiền của nó. Nhắm mắt thế thôi chứ nó đã tỉnh dậy được một lúc lâu rồi, chẳng qua còn đang bận bịu tức giận. Con giận ấy cứ như dây leo dần dần bò lan khắp cơ thể, kết quả mới sáng sớm nó tha hồ nằm đây mà nghiền răng nghiền lợi, nắm chặt tay thành quả đấm.

Con giận dữ có nguồn gốc từ hôm qua, chậm chậm lan tỏa, chậm chậm ngấm sâu đến bây giờ đã thành một khối thuốc muốn nổ tung lồng ngực còi cọc.

Vẫn chẳng rời giường, nó vươn tay khỏi chăn vớ lấy đồng hồ báo thức bên cạnh. Chiếc đồng hồ tội nghiệp chưa kịp thực hiện nghĩa vụ reo vang reo đã bị tắt ngóm. Đồng thời trong đầu tự ra lệnh cho thân hình rời giường, lập tức cả người bật dậy khỏi giường chiếu chẳng thèm luyến lưu.

Rửa mặt qua quýt, vội vã mặc đồng phục lên người, động tác so với ngày thường nhanh chóng bội phần. Chưa đến 20 phút Tường Tường đã lách thân khỏi cửa bước vào vùng nắng sớm tháng chín rực rỡ.

Bởi vì cha mẹ mệnh đoản sớm về tây phương cực lạc để lại cho Tường Tường một bà chị duy nhất. Mới đây chị gái trúng tuyển tiếp viên hàng không của công ty nào đó, quanh năm suốt tháng chẳng thấy bóng ở nhà, lúc nào nó cũng thui thủi một mình. Bình thường cũng chẳng mấy khi Tường Tường thấy lẻ loi vì cái tên Tuấn Tuấn kia vẫn hay chạy sang nháo nhào phá phách.

Tuấn Tuấn lẽ ra hơn đàn anh của Tường Tường trong trường cấp 3 nhưng vì mãi chơi hơn mãi học dẫn đến lưu ban. Vì vậy tháng chín năm trước nữa còn là bậc anh hai, đến tháng chín năm sau đã xuống thành đồng học của nó.

Quan hệ của Tường Tường và Tuấn Tuấn chẳng đơn giản chỉ là đồng học. Một năm trước đây cái tên ma cà bông kia đột nhiên xuất hiện, nhảy xổ vào giữa cuộc sống âm êm, ngắt ngang mối tình đang he hé nhụy với cô bạn gái xinh xắn dễ thương của nó. Xong rồi gã cảm thấy hành hạ nó như thế là chưa đủ bèn thay trời “hành đạo”, biến nó thành đồng tính luyến ái,

Ban đầu nó cũng sống chết không chịu đầu nhưng vua còn thua thằng liều mà tên Tuấn Tuấn ấy vừa liều vừa chai mặt, cuối cùng nó đại bại bởi chiêu thức đeo dính của gã. Tính ra khoảng thời gian đó cũng thật ngọt ngào, không thể nói là đáng ghét hoàn toàn. Dần dần lại tạo thành thói quen trong cuộc sống luôn có người quán quýt bên cạnh, thường thường hết làm nũng lại đến trêu đùa, chẳng hiểu sao vui vẻ như vậy mà nó lại bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Có lẽ lo lắng vì khoảng cách giữa hai người là quá lớn, mặc dù rõ ràng là sống cùng thành phố, học cùng trường nhưng lại là hai thái cực khác biệt. Nó thì ngày đêm bận rộn bài vở lo cho kỳ thi đại học, ngoại trừ học bài mới là ôn bài cũ, hồi cấp hai còn thỉnh thoảng chơi bóng rổ nhưng lên cấp ba rồi vì không đủ thời gian nên cũng đành từ bỏ. Ngược lại với sự bận rộn của nó, Tuấn Tuấn cả ngày rong ruổi chơi rông, hết bóng banh lại đến tụ họp cùng mấy tên bằng hữu ruot. Tuy Tường Tường cũng biết mấy bạn bè này của Tuấn Tuấn nhưng bấm sinh tính cách lạnh lùng, ít khi nói nên cũng không thân thiết với họ nhiều, chỉ tạm gọi là quen biết.

Đôi lúc, bên cạnh nó Tuấn Tuấn lại ngồi nấu cháo điện thoại với mấy tên đó vài ba chuyện gì đó nó không hiểu lắm hoặc ngồi than vãn kêu ca trọng tài trận bóng rổ vừa rồi quá bất công này nọ... mấy chuyện này đối với Tường Tường đều lạ lẫm, chẳng biết gì mà nói. Ngoài ra nó chẳng biết phải nói với Tuấn Tuấn như thế nào về những chủ đề tâm đắc như: cách giải đề toán hoặc viết luận như thế nào..., những vấn đề thú vị thuộc về thế giới của nó.

Lúc đầu còn không rõ ràng nhưng càng ngày Tường Tường càng cảm thấy bất an, cảm giác dường như nó và Tuấn Tuấn chẳng có chút liên hệ nào ngoài việc suốt ngày cặp kè cùng nhau. Loại suy tư này làm sao tên nào ngăn thiếu cảm xúc như Tuấn Tuấn có thể hiểu ra, Tường Tường đương nhiên không bao giờ nghĩ đến chuyện giải bày tâm sự với đồ đầu gỗ, bởi thế lo lắng càng lúc càng cao, bất an càng lúc càng nhiều, tận đến ngày hôm qua.

Hôm qua là chủ nhật, chiếu theo lệ thường chỉ cần nhà Tường Tường không có ai thì Tuấn Tuấn sẽ chạy tới ở lì cả ngày. Không biết xảy ra việc gì lại không thấy Tuấn Tuấn đến.

Tường Tường đợi từ sáng đến tối, không hiện ra vẫn là không hiện ra, nửa vạt áo của Tuấn Tuấn cũng không thấy. Tận đến khi sự lo lắng của Tường Tường chuyển thành tức giận, chẳng biết cái tên cà lơ phất phơ kia lại vác mặt đi đâu nơi nào, ngay cả một cú điện thoại thông báo cũng không có?. Mặc dù nó hoàn toàn có thể gọi điện sang hỏi nhưng sao lại phải làm thế? gọi điện chẳng phải giống mấy ả con gái ông ọ thích thăm vấn? – Nghĩ tới đây Tường Tường nổi cơn tức giận khủng khiếp.

Ngoại trừ bực tức nó cũng có chút lo lắng, kẻ ngốc kia có phải đã gặp chuyện gì không hay?. Lo lắng cộng thêm bực bội khiến cho Tường Tường sáng sớm sắc mặt cực kì, cực kì khó coi.

Tường Tường xuống bến xe bus gần trường, địa điểm đầu tiên nó chạy tới là phòng học của Tuấn Tuấn, bây giờ còn quá sớm đừng nói đến Tuấn Tuấn mà ngay cả con ruồi cũng không thấy. Đứng thần thờ nhìn căn phòng trống đột nhiên nó có cảm giác mình thật đúng là một tên ngu ngốc. Sáng sớm như thế này thì cái tên thần lười thánh ngủ ấy còn quần chân kĩ càng, sức đầu xuất hiện ở đây. Tường Tường không nên nổi

thất vọng, nó nôn nao muốn được gặp Tuấn Tuấn ngay lập tức ấy, muốn gặp nhưng lại cũng muốn mắng cho Tuấn Tuấn một trận tơi bời luôn.

Chính nó cũng thấy bản thân là một túi mâu thuẫn to đùng nên chán nản quay về phòng học, lôi sách ra tụng. Chẳng hiểu sao đọc mãi không vẫn không vào đầu chữ nào cuối cùng Tường Tường dứt khoát gấp sách làm gối – Ngủ.

Ngủ chưa được bao lâu công việc đã lu bu đổ tới.

Đầu tiên đến 7h30p là giờ truy bài, tự luyện nghe ngoại ngữ, sau đó là giờ trực nhật rồi đến chào cờ. Giờ học chưa bắt đầu mà đám học sinh đã vô cùng bận rộn.

Trong tiết chào cờ nó nhìn quanh mãi chẳng thấy bóng Tuấn Tuấn đâu khiến cho tâm trạng càng lúc càng nôn nóng bất an, không biết Tuấn Tuấn xảy ra chuyện gì?

Tường Tường không chút nào để tâm đến nội dung mà chỉ chăm chăm chờ hiệu lệnh kết thúc buổi chào cờ lê thê sáng nay. Nó vốn định sau khi hết tiết lập tức chạy đến phòng học Tuấn Tuấn ngay nhưng nghĩ như thế quá mất mặt nam nhi nên vội vàng leo xuống ba tầng lầu đến canteen trường học mua một sandwich, thêm cả bịch sữa mà nó ghét nhất trần đời – cầm đầy hai tay đồ ăn sáng thế này chạy đi tìm người ta, nói là tiện đường cũng có vẻ hợp lý.

Như thế là tự nhiên nhất rồi nhỉ? – Tường Tường vừa cầm bữa sáng đi tới lớp học của Tuấn Tuấn vừa thầm nghĩ, bất ngờ trên đường đi lại được chứng kiến một tiết mục đặc sắc: Một hàng người nghiêm chỉnh sắp hàng quỳ dọc hành lang, tay cầm giấy bút, vài người đang cố gắng biến bức tường thành bàn kê giấy lên, bậm môi cố gắng viết lách gì đó còn lại thì đang đùa giỡn.

Lúc đi gần đến Tường Tường nghĩ đến nhóm người sáng nay thầy giám thị nhắc đến với tội danh “đưa xe trong khuôn viên trường”. Ô, mà... Tường Tường chẳng lẽ, tại sao cái người đang cúi đầu, quỳ chính giữa nhìn hơi giống Tuấn Tuấn?. Nhìn kĩ hơn, nó dám khẳng định 100% kẻ đang cúi cúi che che trốn tránh cái nhìn của nó chính là Tuấn Tuấn.

Còn sống a! – Tường Tường thở hắt ra, nhưng lại thấy tay Tuấn Tuấn đang quần bằng trắng xóa mà nó khí xung thiên. Cái tên kia, dấu diêm mình chạy đi đưa xe chưa tính đã thế còn bị thương!!!!

Nó rất tức giận, cực kì tức giận. Quá nửa nguyên nhân là: làm sao nó lại không biết Tuấn Tuấn bị thương cơ chứ? Đúng là sự đả kích rất lớn với tình cảm của Tường Tường, đột nhiên nó cảm thấy giữa hai đứa chẳng có một sự liên kết nào cả.

Mang theo nụ cười lạnh lùng Tường Tường đi đến bên cạnh Tuấn Tuấn, mở miệng:

– Không cần trốn, to như con voi muốn đào đất cũng chẳng kịp đâu.

Tuấn Tuấn ngẩng đầu hướng đến Trương Khải Tường xấu hổ cười cười: “Tường...” thiếu chút nữa buột miệng gọi Tường Tường, “Chào bạn học, buổi sáng vui vẻ nè!”

Tường Tường nhú hai hàng lông mày thành đường cong hoàn mỹ, cố tình hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

“Không có gì” Tuấn Tuấn trợn to mắt, lấp liếm: “Bên này không khí trong lành, cảnh sắc đẹp đẽ... bọn mình tới đây tán chuyện làm bài tập” – lời vừa thốt ra có sức mạnh công phá kinh người khiến hai kẻ quỳ bên cạnh suýt sặc nước miếng.

Tường Tường nhướn mày, đôi mắt linh lợi sắc bén lướt qua hàng người đang quỳ thành dãy, chuẩn xác là tiểu đội nhỏ nhỏ của Ôn Hữu Tuấn: “Quỳ gối làm bài?”

Tuấn Tuấn chột nhả đáp: “Cái này là thay đổi góc nhìn thế giới”

Tường Tường nhìn vẻ mặt tỉnh bơ của Tuấn Tuấn lập tức cảm thấy nổi lo lắng canh cánh suốt từ hôm qua đến giờ của mình thật ngu ngốc. Tên đàn kia có lòng quan tâm đến người khác ư, sẽ biết nó lo lắng, sẽ nhớ báo cho nó biết khi gã gây tay sao? – chỉ có nó là giống đứa ngốc nghếch, sáng sớm chạy vội đến trường tìm người ta, hết giờ học vẫn đi tìm còn thủ phạm thì nhơn nhơn phá phách đàn đúm... Cuối cùng nó khí tích tụ trong Tường Tường bạo phát, lạnh lùng không nói một câu, cứ thế nó đi ngang qua Tuấn Tuấn.

Part 2.

Buổi sáng của Tuấn Tuấn.

Một tháng chín nhạt nhẽo nữa lại đến, Tuấn Tuấn bắt đầu năm cuối cấp 3 lần thứ hai trong đời. Vốn đã dự định giao vai trò ấy cho lớp trẻ kế cận nhưng cũng bởi lưu ban mà gã phải ráng đảm nhiệm thêm một nhiệm kỳ nữa. Cho nên, đại ca của cấp 3 Kim Hồ vẫn là Tuấn Tuấn. “Thuộc hạ thân tín” bên người gã ngoại trừ hai bạn đồng lưu ban Trư Du, A Điển còn có vài tên lon ton khác. Tuy nhiên, mấy nhân vật bõm xồm vòng ngoài đó không cần lưu ý, lược qua cũng được.

Hôm nay cũng là một ngày không tệ lắm, ít nhất ánh mặt trời cũng có phần sáng sủa. Bốn phía xung quanh chìm sê lách chách trên ngọn cây, ríu ra ríu ran. Kì thật Tuấn Tuấn tài ba của chúng ta bình thường không rảnh rỗi đến nỗi dư thời gian ngồi nghe chim hót. Chẳng qua hiện giờ gã ta đang quỳ gối tại hành lang mát mẻ dễ chịu, mà giờ lại là giờ các bé ngoan đang ngồi yên trong lớp học khuôn viên trường học yên tĩnh mới có thể nghe tiếng chim tán láo, thỉnh thoảng mới có vài tiếng “sư tử hồng” do micro của thầy cô giáo.

A Điển quỳ bên cạnh đang cầm bút bi xanh trên tay phải, tay trái cầm quyển vở, vô cùng chặt vật sử dụng tưởng làm bàn để viết: “Đại ca, 500 lần phải viết đến mùa quýt trở hoa nào thì xong?”

Tuấn Tuấn cũng đang chặt vật không kém, tức giận trả lời: “Tao làm sao biết được, bây giờ có đến mùa quýt thật tao cũng không chắc xong, mày đừng có phiền”

“Chỉ cần cố gắng đến lúc tan học là được rồi mà!” Trư Du bên tay phải Tuấn Tuấn mở miệng.

Quỳ gối ở đây chẳng phải chỉ có mỗi Tuấn Tuấn mà có nguyên một tiểu đội gồm tất cả các thành viên siêu quậy đang vui vẻ hóng gió. Tất cả đều mặc áo sơ mi đồng phục mùa hè màu trắng, quần sẫm màu, kê giấy lên tường kì cách viết lách – thực đúng là cảnh tượng hiếm có khó tìm ở trường cấp 3 Kim Hồ.

Một hồi Tuấn Tuấn mỏi tay quá, thế là dừng bút, thở phì phì cáu kỉnh: “Mày nói xem tại sao tay tao lại thành cái củ cải thế này?”, vừa nói vừa hua hua tay phải bị băng bó chặt phía trước mắt A Điển.

A Điển vô tội nhún nhún vai, cảm thấy đại ca hôm nay đầu hơi chậm chạp, nói: “Bị thương đương nhiên phải băng bó, băng cẩn thận thoát nhìn sẽ giống củ cải chứ sao! Đại ca, tay mà gãy người ta cũng phải băng thế này rồi mới bọc thạch cao”.

“Nhưng mà” Tuấn Tuấn lại lắc lắc cánh tay bị băng bó “Tay của tao chỉ hơi bị sái khớp có cần phải băng đến mức này không?”. Bình thường chỉ cần dán miếng Salopas vào là xong, chỉ tại thằng hâm A Điển cứ nhất quyết phải băng kín cánh tay gã lại khiến cho chẳng khác gì cây củ cải.

“Đại Ca”, A Điển dùng ánh mắt “thôi đi đừng ngớ ngẩn” nhìn Tuấn Tuấn: “Băng tay không cẩn thận hậu quả khôn lường, nhiều thêm một vài vòng có làm sao. Hơn nữa nhìn đại ca như vậy rất có phong vị anh hùng gió bụi nha”

“Phong vị anh hùng gió bụi” – nghe cũng tệ lắm, Tuấn Tuấn cảm giác miễn cưỡng cũng tạm tạm chấp nhận, bất quá, dù sao cũng hơi mất mặt.

Trư Du thở dài, dùng ngón tay gõ gõ lên mặt đồng hồ đeo tay: “Đại ca, thời điểm mất mặt chưa tới đâu, còn không đây 5p nữa là kết thúc tiết một. Giờ ra chơi thì lúc chúng ta chính thức mất mặt mới bắt đầu”.

Tuấn Tuấn tặng cho Trư Du một cái nhìn đầy tính cảnh cáo, tiếp theo vung tay lên đánh mạnh lên đỉnh đầu A Điển. Vừa đánh vừa mắng: “Grrrrrrrr... Đều là tại cái thằng đầu đất này!”

“Ai u” – A Điển kêu la thảm thiết, tranh thủ giữa hai cú đánh mà biện bạch đầy vô tội: “Sao lại là em?”. A Điển thừa nhận mình là một kẻ hơi có tí vụng về ngốc nghếch, nhưng mà, chắc chắn hẳn bị ám quẻ nếu không tại sao lần nào gặp phiền toái đại ca cũng lôi hẳn ra làm cái thót trút giận chứ.

“Còn cãi, rõ ràng là mày đưa ra đề nghị đến trường thử nghiệm chiếc xe phân khối lớn 150cc mới của tao, nói cái gì nơi này rộng rãi, bầu không khí thoáng, ít người lai vãng, đúng chuẩn là sân thử xe thượng hạng”.

Kết quả? Mặt đất rộng, bầu trời cao, người không một bóng – không sai! Vì thế đám thanh niên cứ thế mà “thử xe” bất diệc nhạc hồ. Gã nào có biết đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma, phóng nhanh vượt ẩu có ngày gặp cảnh sát giao thông còn “thử xe” tại trường có ngày đụng thầy giám thị. Thế là trên đầu mang tội danh “đưa xe trong trường”, học bạ từng búng chà đón thêm một mốc son.

Một ngày tốt đẹp a, mà đâu chỉ có thế... Thảm hại nhất là đoạn cuối cùng trong tuyên cáo dài 3 tiếng đồng hồ của thầy giám thị: Thứ hai, tất cả có mặt trên bục danh dự của trường – đây cũng chính là nguyên nhân của buổi hóng gió miễn phí hôm nay.

A Điển lẩm bẩm: “Lúc đó chẳng phải đại ca vỗ tay khen hay, giờ lại mắng”.

“Nếu không vì mày xúi dại, chúng ta sẽ ở đây sao?” Tuấn Tuấn phun hỏa: “Lí Điển Phong, nhớ kĩ đấy”.

Trư Du mặt mũi tràn đầy hậm hực mắng gộp: “Đúng thế, Lí Điển Phong, thật cảm ơn đó! Nếu không nhờ mày ban tặng tao làm sao được ngồi đây chép phạt nội quy trường 500 lần!”

Nếu như tất cả đều bảo hần sai, thì hần là hần sai rõ ràng rồi? A Điển xoa xoa đầu, thản nhiên nói lời xin lỗi: “Đại Ca, các huynh đệ, thực xin lỗi”.

Tuấn Tuấn lạnh lùng nhướn cặp mày rậm: “Được rồi, có đánh chết cũng không thế”

Nghe xong Trư Du ngưỡng mộ nhìn đại ca, cảm thấy anh hùng cái thế cũng chỉ như đại ca của hần mà thôi. Này nhá, vừa có lòng dạ rộng rãi khoáng đạt lại còn đủ phong phạm, đã là đại ca là không thềm so đo tính toán. Phải chăng hần nên lấy đó làm tấm gương anh hùng, ngày đêm học hỏi? – cảm thấy sự xúc động sắp vượt ngưỡng, Trư Du toan mở lời tán tụng, tiếc rằng hần chưa kịp hé môi Tuấn Tuấn đã nói trước, giọng đầy trách móc: “Bất quá, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, phạt mày chép cho tao 250 lần”.

“Đại ca, anh...” A Điển ú ớ, nghẹn ngào nói không lên lời chỉ có thể trân trối nhìn Tuấn Tuấn.

Trư Du mắt tròn, lại một lần nữa hoài nghi cái đạo lý anh hùng mình đang tôn thờ.

“làm sao? Làm sao? Làm sao? ý kiến gì...” Tuấn Tuấn không phát giác tiếng loảng xoảng tan vỡ đang phát ra từ trái tim Trư Du, gã hua hua cái tay giống củ cải đường của mình: “Tao đang bị thương đó”. Ngày hôm qua vì sự xuất hiện đột ngột của thầy giám thị khiến gã giật mình, té lăn đơ, may mắn người không xây sát gì nhưng tay thì bị trật khớp

Cứ thế Tuấn Tuấn quỳ gối ở nơi phạt nạt nạt nộ nộ A Điển, mặc kệ hết tiết đám học sinh đi qua đây đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cả nhóm, ôi xời, chuyện nhỏ đi các bé – Tuấn Tuấn bĩu môi – Anh mày đây một nửa thời gian ở trường học dành cho ngủ, nửa còn lại ra bục này hóng mát, cái thể loại nhìn ngó này chẳng qua là muối đốt inox.

Gã vẫn cò kè cùng A Điển về vụ chép phạt, thỉnh thoảng lại dọa nạt mấy đứa học sinh đi ngang qua: “Nhìn cái gì? Chưa từng thấy anh lưu manh nào đẹp như anh sao?” – Vừa nói vừa trừng mắt, bộ dạng như sắp đánh con nhà người ta đến nơi. Vô tình khước mắt nhìn thấy một bóng người đang từ từ đi về phía này, lập tức gã ngoan ngoãn quay đầu làm bộ như cuốn vở chép phạt là thứ hấp dẫn nhất trên đời. Người đang đi tới mặc dù không mang theo khí thế áp chế người khác nhưng lại mang một khí chất ưu nhã, ngọc thụ lâm phong.

Tường Tường hiện đang cầm trên tay mấy món ăn sáng, thông thả đi tới hành lang trước cửa phòng giám thị, đột nhiên chần chờ dừng bước đường như muốn nhìn kĩ hơn. Có lẽ vì trong hàng người này có người rất quen mắt.

Tuấn Tuấn thấp giọng nói với A Điển bên cạnh: “Che cho tao, nhanh!”, tình trạng này trăm lần vạn lần đừng để Tường Tường nhìn thấy, mất mặt a, mất mặt a.

Không ngờ đi mua bữa sáng lại có thể gặp kịch hay, Tường Tường cười lạnh:

– Không cần trốn, to như con voi muốn đào đất cũng chẳng kịp đâu.

Tuấn Tuấn ngẩng đầu hướng đến Trương Khải Tường xấu hổ cười cười: “Tường...” thiếu chút nữa buột miệng gọi Tường Tường, “Chào bạn học, buổi sáng vui vẻ nè!”

Tường Tường nhú hai hàng lông mày thành đường cong hoàn mỹ, cố tình hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

“Không có gì” Tuấn Tuấn tròn to mắt, lấp liếm: “Bên này không khí trong lành, cảnh sắc đẹp đẽ... bọn mình tới đây tán chuyện làm bài tập” – lời vừa thốt ra có sức mạnh công phá kinh người khiến A Điển, Trư Du quỳ bên cạnh suýt sặc nước miếng.

Tường Tường nhướn mày, đôi mắt linh lợi sắc bén lướt qua hàng người đang quỳ thành dãy, chuẩn xác là tiểu đội nhỏ nhỏ của Ôn Hữu Tuấn: “Quỳ gối làm bài?”

Tuấn Tuấn chột nhả đáp: “Cái này là thay đổi góc nhìn thế giới”

Không nói thêm một lời, Tường Tường lạnh lùng bỏ đi.

Chết rồi, gã cảm thấy hình như Tường Tường tức giận rồi. Nhất định là bởi vì gã không trung thực thừa nhận tội danh “đua xe” trong trường học để bị phạt quỳ gối tại đây.

Đợi lát nữa chạy đến cạnh Tường Tường xin lỗi vậy, dù sao nói dối là gã sai đứt đuôi đi.

Part 3

Bị giận rồi

Mặc dù nói dối là gã sai nhưng mà Tuấn Tuấn cảm thấy Tường Tường cũng hay giận dỗi quá đi. Hơi một tẹo là giận... hết không thêm cười, không thêm nói, trêu chọc cũng chẳng đáp lời...:(

Tuấn Tuấn tủi thân nhìn theo bóng lưng mảnh mai của người yêu dần đi khuất, khoe miệng bĩu xuống, trong lòng đầy bất mãn. Hề Tường Tường tức giận gã lại phải ăn nói khép nép, tha hồ xin lỗi. Nhưng mà cũng tại gã làm người ta bực mình mới sinh ra hờn dỗi, từ trước đến nay vẫn là như thế.

Trên thế giới này nếu muốn kể đến điều gì bất bình đẳng nhất thì đó chắc chắn là tình yêu. Trong tình yêu kẻ nào yêu nhiều hơn thực đúng là xui xẻo, xui như gặp quỷ. Đáng sợ nhất chính là kẻ nô lệ tình yêu này 100% không có cơ hội thay đổi số phận.

Chỉ biết cầu mong một ngày nào đó Tường Tường yêu gã hơn một chút nữa.

Tuấn Tuấn hít một hơi dài, muốn người ta thương gã hơn chắc khó hơn lên trời a. Gã bi quan nghĩ đến lỡ một ngày kia tình yêu trong gã cũng hóa một mối, sẽ thế nào?

A Điền lấy khuỷu tay đụng Tuấn Tuấn: “Đại ca, tự đứng lại không nói gì thế?”

“Im lặng là vàng!” Tuấn Tuấn trừng A Điền.

Trư Du bất đắc dĩ cười, trên thế giới nếu có người nào không có tư cách nói câu vừa rồi nhất hẳn đó phải là đại ca ưa náo nhiệt, lảm lời của hắn.

Hừ, Tuấn Tuấn quay sang A Điền làm mặt quỷ hung tợn. Tiếp theo gã cùng đám lâu la nháo loạn, qua một hồi nổi tử hờn bị Tường Tường làm lơ khi này bay đầu mất, tâm tình gã lại phơi phới, tự chung lại ở đây gã vẫn là sếp sòng;).

Nghiêm túc mà nói Tuấn Tuấn đúng là một nam nhân đại trượng phu phóng khoáng. Tuy thường hay giả vờ hung bạo, ưa quát nạt nhưng thực sự không để bụng, không tức giận, tạm coi như một người khá ôn hòa.

Chơi đùa, chép phạt... chả mấy đã tới giữa trưa, Tuấn Tuấn nghĩ Tường Tường có đến góc sân vắng hai đứa vẫn hẹn để ăn trưa cùng không? – có lẽ không, vì cậu ấy chắc vẫn còn giận. Gã quyết định đi đến phòng học chặn người.

Tìm đại một lý do vớ vẩn, Tuấn Tuấn chạy lên tầng 3, mai phục gần lớp học Tường Tường. Chẳng đợi lâu tiếng chuông hết tiết đã vang lên, gã thấy Tường Tường một mình đi về phía nhà ăn học sinh.

Bóng lưng gầy gầy thoát nhìn có phần cô đơn.

Nguyên một hành lang mọi người đều tùm nãm tùm ba, duy chỉ Tường Tường đi một mình vì từ trước hai người đi đâu cũng cặp kè có nhau, hôm nay nó đơn lẻ một mình cũng bình thường.

“chào... cậu”... Tuấn Tuấn căn thời gian, làm như tự nhiên xuất hiện ngay bên cạnh Tường Tường: “đúng lúc quá, cậu cũng định đến nhà ăn à?”

Tường Tường lạnh lùng liếc Tuấn Tuấn, tiếp tục đi con đường của mình.

Tuấn Tuấn trơ lại, nhăn nhúm mặt thành bánh bao, giờ này vẫn còn giận dỗi gì nữa, thiệt là.

Giờ này nhà ăn học sinh rất đông đúc, Tuấn Tuấn không muốn Tường Tường bé nhỏ của mình phải chen chen với bọn chân tay to kia, gã hỏi: “Cậu muốn ăn gì? Mình mua cho.”

Tường Tường dừng bước lại, không có đáp lời.

Tuấn Tuấn thở dài: “Không nói là mình mua bữa đó, cậu đứng chờ ở đây nghe chưa”.

Xem ra lần này Tường Tường thực sự tức giận... Ôi chao, gã sợ nhất Tường Tường tức giận, một lời không nói lại chẳng thêm để ý đến ai. Không hiểu nếu như gã quỳ xuống, Tường Tường có xá xóa hết không? – Nói nghe thì không có tẹo chí khí nào nhưng nếu như quỳ xuống mà người yêu hết giận thì gã cũng nguyện làm.

Đi vào gian nhà ăn nằm trên tầng ba, bên trong tràn ngập đám học sinh đói đến đầu vầng mắt hoa. Tình huống hỗn loạn hệt như trại dân tị nạn phát lương thực, ai ai cũng chen chen lấn lấn, tạo thành một đám ồn ào nhức óc.

Tuấn Tuấn lách vào giữa đoàn người ồn ào đó, tận dụng dáng người cao to cộng thêm vẻ mặt dữ tợn cuối cùng cũng chen ngang, cướp giật được hai suất cơm. Gã không quên dặn dò cô đầu bếp thêm vào một suất nhiều thịt hơn, ai bảo Tường Tường nhà gã gầy quá cơ, phải bồi dưỡng nhiều nhiều một chút ôm mới thích chứ.

Vinh quang ôm được hai hộp cơm từ nhà ăn chạy ra, hành lang vắng tanh, người chẳng thấy đâu. Tường Tường đương nhiên không có khả năng biến mất vào không gian, có thể là không muốn chờ gã nên đã bỏ đi mất. Tuấn Tuấn khổ sở ngó quanh một hồi rồi quyết định mang cơm đến lớp học chiều của Tường Tường. Tuy cảm thấy lần này người ta quá đáng nhưng mà lỗi do mình gây ra, gã đâu thể bực bội mà chỉ có thể thở than trong lòng.

Gã cười như méo, giờ thì còn mong gì người ta yêu thương mình nhiều hơn đây, Tường Tường có thể không giận nữa đã là vạn hạnh cho đời gã rồi.

Tuấn Tuấn tới phòng học, bốn phía trống trải, gió lùa vi vút, người vẫn không thấy bóng.

Đi đâu được? Vừa nghĩ vừa quay lại chỗ lúc này bảo Tường Tường chờ, không có ai. Có khi nào Tường Tường đến nơi hai đứa vẫn ngồi không? Tuấn Tuấn vượt qua cả nửa khuôn viên trường học, đi tới một góc cầu thang hẻo lánh, yên tĩnh, chẳng có ai.

Gã ngơ ngẩn ngẩn ngẩn cầm hai hộp cơm chạy lòng vòng, tận đến khi hộp cơm nóng phồng tay hóa thành lạnh tanh mới thôi. Tâm sự nặng nề gã quay lại lớp học Tường Tường, nhờ một bạn trong lớp đặt hộp cơm lên bàn Tường Tường.

Không chỉ cơm lạnh canh nguội mà lòng Tuấn Tuấn cũng giá như băng. Tủi thân, giận dữ bị đè nén bấy lâu được dịp bùng lên, nhấn chìm bộ não của gã. Làm gì mà đối với chả hờn, có đến mức phải giận như thế không? Lần này gã không muốn cúi đầu trước, gã sẽ chờ Tường Tường tự tìm đến. Bằng không thì... bằng không hai người cứ thế chia tay trong lặng lẽ.

...

.....

.....

Gã thực sự không muốn nhắc đến, nghĩ đến từ chia tay.

Nếu mà Tường Tường giận với đối lâu lắc, chắc chắn rồi gã cũng sẽ lần mò tới quỳ xuống xin lỗi thôi. Ai bảo gã trót chọn Tường Tường mất rồi, ngay từ đầu trong mối quan hệ này gã đã chẳng có vị thế oai hùng gì... Ai bảo gã yêu người ta nhiều thế, mà Tường Tường cũng có thích gã đấy chứ... Thế thì, vô luận khổ sở thế nào gã cũng không thể buông tay.

Thích một người, thật sự sẽ làm người ta trở nên tầm thường như thế thôi – gã tự an ủi. Mà hiện tại, gã không chỉ suy nghĩ tầm thường mà còn yếu đuối đến mức sống mũi cay cay. Thật sự khó có thể tưởng tượng có ngày gã nghiêm túc yêu một người đến vậy, người ta, thế mà lại chẳng để ý đến gã chút nào.

Aiiiiiiiiiii.....!!!!!!... Hôm nay có lẽ là ngày Tuấn Tuấn thở dài nhiều nhất trong đời. Đáng tiếc trong đầu gã lượng văn chương thơ phú quá ít cho nên không thể ngửa mặt lên trời ngậm vịnh, cúi mặt nhìn nước chảy hoa trôi mà sụt sùi những: Yêu là khổ, hay, lạc hoa lưu thủy, hoặc, Nếu biết trước.... vân vân các loại thi từ để thêm gia vị cho cái sự đau buồn của chính mình.

Part 4

Nguyên nhân?

Tuấn Tuấn đứng giữa sân bóng rổ lau mồ hôi, bàn tay phải nhẹ nhàng lật lên, trái bóng bay một đường hoàn mỹ lọt gọn vào rổ. Mặt tối đen khiến cho gương mặt đẹp trai cũng xuống mấy phần, phải hiểu rằng một người giả bộ cau có là một chuyện còn cau có bức bối thật sự lại là chuyện khác.

A Diễn hỏi: “Đại ca, làm sao lại tức giận?”

“Tao đang vui, tức cái gì?” Tuấn Tuấn sắc mặt âm u, miệng cũng chỉ hơi nhếch, thực đúng là ngoài cười trong mếu. Gã nào có muốn tâm tình u ám, nếu không vì ba ngày nay Tường Tường hoàn toàn bảnh bơ gã, chạy tới nhà còn bị cho đứng ngoài cửa đến tê chân thì chắc chắn lòng gã không trĩu nặng như bây giờ.

“Tao đi rửa mặt, nóng điên” – Thảng chín khí trời còn rất nực, chơi được một trận toàn thân đầm mồ hôi, Tuấn Tuấn nói xong liền bỏ khỏi sân bóng, bước đến vòi nước dọc hành lang sân vận động. Trên bậc thang gần đó có mấy nữ sinh đang tán chuyện rồn rảng. Nữ sinh là thế, chuyện gia trốn tiết thể dục ngồi buồn.

Vòi nước ở góc tường, hơi khuất, mà mấy nàng thì đang tám đến tận trời, hoàn toàn không để ý có người mới đến.

Tuấn Tuấn vốc một vốc nước lạnh lên mặt, bọt nước tung tóe ướt hết cả đồng phục thể dục lẫn giày thể thao, gã tắt vòi nước, theo thói quen kéo áo lau mặt. Vừa lau vừa mãi nghĩ xem nguyên nhân làm sao Tường Tường lại giận lâu đến thế, những ba ngày liên tục rồi!

Hỏi người ta nhiều lần nhưng mà đều được đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng cùng vẻ mặt “có chết cũng không cho người biết!”, Tuấn Tuấn thở dài, ước chi mình có giác quan thứ 6, thần giao cách cảm được ý nghĩ của Tường Tường thì tốt biết mấy.

“Trương Khải Tường...”

Tuấn Tuấn buông áo, vênh tai lắng nghe. Thanh âm ngọt ngào dịu dàng không phải trọng điểm cuốn hút, cơ bản là cô nàng kia vừa nhắc đến tên Tường Tường của gã. Nhất thời tay chân gã cũng muốn cuống lên, còn cứ nghĩ Tường Tường đang ở gần đây.

“Tớ còn cứ nghĩ được học cùng lớp luyện thi đại học với Trương Khải Tường cơ đấy!”, cô ta tiếp tục với giọng nói đầy tiếc hận: “Vốn đã khắp khởi dự tính kế hoạch tranh chỗ ngồi gần, ai ngờ lại bị phân tới lớp B, đến điên cả người vì tiếc”.

A, hóa ra là mấy ả lớp B. Trường Kim Hồ vì muốn tăng tỉ lệ học sinh thi đỗ, lấy thành tích báo cáo cho nên mới đưa ra hình thức phân các học sinh giỏi cuối cấp vào ba lớp trọng điểm đào tạo, Tường Tường đương nhiên được chọn vào lớp A, lớp giỏi nhất.

Tuấn Tuấn nép vào góc khuất, tha hồ hả hê sung sướng: đáng đời, đũa mốc đòi chài mâm sơn, tuổi gì đòi học chung với Tường Tường nhà ta.

“Nghe nói ở mấy lớp thường bọn con gái cũng chết mê cậu ấy đó! Hot boy mà”

Cô kia xùy một tiếng: “Xin lỗi đời đi, cái bọn đần độn nào đậu phụ học lớp thường đó hả. Căn bản đừng mơ đến gần người ta nha, không những không học cùng ban lớp chọn mà sau này đại học cũng đừng nghĩ tới chuyện học chung, đúng là viễn vông!”

“ừ, đấy đấy, cái bọn lớp thường ngu si thì có làm công nhân, Trương Khải Tường đăng ký thi y khoa! Bác sĩ cùng công nhân? Xời, mơ đi các con”.

Tiếng tiếp lời cũng đầy khinh miệt: “mấy con nào ngẩn chỉ có ba kết cục: một là thâm mền đến chết, hai là thổ lộ bị chối từ, nếu may mắn kết giao thì chẳng bao lâu cũng bị đá tung”.

“Nói thế cũng hơi quá”

“Sự thật mà”.

“Ồn ào muốn chết, im đi mấy bà tám” – Từ góc tường Tuấn Tuấn đột nhiên ló đầu ra, hung ác quát: “không muốn ăn đòn thì cút ngay”, sau đó tức giận đá mạnh vào bức tường.

Ngu triền miên, đến hôm nay gã thông minh đột xuất, rồi, đã hiểu. Nhất định là Tường Tường cảm thấy gã học dốt, ngu dần nên mới bực tức... đúng thế rồi...

Part 5

Buổi chiều của Tường Tường

Cuốn SGK Anh văn mở toang đặt trên bàn nhưng vẫn dừng tại trang 65, chưa lật thêm. Tâm tư của Tường Tường không đặt trên sách mà hiện giờ đang bay lang thang ra phía ngoài khung cửa sổ đang dần tối sẫm trước mắt.

Xung quang im ắng, tĩnh lặng, vắng vẻ, tất cả các học sinh khác đã rời trường, Tường Tường vẫn lặng lẽ ngồi trong phòng chờ đợi. Nó nhăn cặp lông mày cong mảnh, sắc mặt ảo não.

Mấy ngày hôm nay làm mặt lạnh với Tuấn Tuấn không phải do hờn giận, không phải thật sự muốn gây chuyện mà là muốn để cho Tuấn Tuấn hiểu được cảm giác của nó – cảm giác bất an, vô lực khi không thể hòa hợp vào một lối sống và sinh hoạt khác hoàn toàn. Vốn nó định hôm nay làm hòa với Tuấn Tuấn, dù sao từng ấy thời gian có lẽ cũng là đáng đời cho gã lắm rồi, nó cũng mệt giằng co hơn,

Nhưng chiều nay, vừa lúc kết thúc tiết toán thứ hai Tuấn Tuấn tìm nó, mặt mũi hầm hầm hện sau giờ học gặp tại phòng học. Nhìn gương mặt đờ đờ giận dữ của Tuấn Tuấn, Tường Tường đành phải đồng ý bởi thế hết giờ học nó ngồi một mình tại đây, lặng lẽ chờ.

Tại sao Tuấn Tuấn lại tức giận? Một ngày nay mặc dù hai người kẻ hờn người dỡ nhưng Tuấn Tuấn vẫn luôn tươi cười với nó, tại sao hôm nay nổi giận chạy đến tìm như thế?

Tường Tường nhìn ánh sáng chậm rãi nhạt dần, tiếng bước chân khe khẽ vang lên làm cho trái tim của nó đập rộn, không cần quay lại cũng biết ai đang đến. Nó hơi ngẩng đầu nhìn Tuấn Tuấn đang bước lại gần, sắc mặt của gã hết như bị người khác thiếu nợ mấy trăm vạn, âm trầm u ám chẳng khác gì bầu trời đen tối trước cơn giông gió. Nhìn Tuấn Tuấn như vậy, hai hàng lông mày Tường Tường càng nhíu chặt.

“Vì sao em giận tôi?” – Tuấn Tuấn lặp lại câu nói mà gã vẫn nói mấy hôm qua, nhưng, lần này đã chuyển sang ý tứ khác... không đơn giản là câu hỏi.

Tường Tường bình tĩnh nhìn Tuấn Tuấn, nó không biết phải trả lời như thế nào, nên bắt đầu từ đâu. Bởi thế nó mím chặt môi, không đáp.

“Lại vẫn không muốn nói sao?” Tuấn Tuấn cúi xuống, gần sát vào mặt Tường Tường, nói tiếp: “là vì em chê tôi dốt nát, chán ghét tôi toàn làm những việc xuẩn ngốc nên mới thế phải không?”

Tường Tường trợn to mắt, không biết Tuấn Tuấn lấy đâu ra ý nghĩ kfi quái đó: “Không phải”.

“Không phải?” gã nhếch môi: “đừng nói dối, không đúng sự thật sao tránh mặt, tức giận tôi. Nếu muốn chia tay cứ nói, không cần cứ giả vờ giận lấy rồi bỏ đi? Em muốn tôi tự chán nản mà từ bỏ sao?”

Nó không bao giờ có loại suy nghĩ này, không hiểu Tuấn Tuấn tại sao lại xuyên tạc ý nghĩ của nó thành như thế, trong cơn tức giận Tường Tường bốc đồng đáp trả, đầy thách thức: “Đúng thì sao?”.

“Hả?” Tuấn Tuấn thẳng tay túm lấy cổ áo Tường Tường, kéo dựng nó khỏi ghế: “Em nói rõ ràng cho tôi!”.

Lúc này không chỉ có mỗi Tuấn Tuấn tức giận, Tường Tường lửa nóng cũng bốc quá đầu. Cái tên này không những không hiểu suy nghĩ của nó mà còn cố ý xuyên tạc sau đó còn tìm đến đòi đánh nhau chắc?

Nó vùng đứng lên, một tay đẩy Tuấn Tuấn, quát to: “Như thế thì sao? Tôi đúng là chán ghét đồ ngu ngốc nhà anh đó! Bởi vì anh quá dốt cho nên cố gắng ở cùng nhau cũng được bao lâu? Anh nghĩ tới không? Hai người chúng ta đều sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, khác nhau hoàn toàn đó, không một điểm chung. Anh có tưởng tượng đến cuộc sống của tôi và cuộc sống của anh sau này như thế nào không, có thể

ghép chung sao? Một điểm chung đều không có, không sở thích chung, không chủ đề, bạn bè chung, làm thế nào sống cùng nhau?”

“Câm miệng”.

“Câm? anh nói ai? bảo tôi nói thì đừng có sợ nghe, tôi nói cho anh hay, hai chúng ta một điểm chung cũng không có, trước kia chưa, hiện tại chưa, tương lai cũng chắc chắn chẳng có...”

“Câm miệng!”

“Không...!” Tường Tường hét lên, hòa theo tiếng thủy tinh xoang xoảng. Nó trôn trối nhìn Tuấn Tuấn.

Lấy tay đập nát cửa kính, đáng sợ nhất không phải kính vỡ mà là khi thu tay về những mảnh thủy tinh sắc nhọn sẽ cào nát, để lại bàn tay đầm đìa những máu và máu. Tuấn Tuấn buông bàn tay còn chảy máu ròng ròng, nhìn Tường Tường đang kinh hãi, hỏi: “Đó là suy nghĩ thực sự của em sao?”.

Tường Tường run lấy bầy, nó vươn tay muốn cầm lấy cánh tay phải bị thương của Tuấn Tuấn: “Để em xem, có việc gì không, để...”

“Không cần. Em đã nghĩ vậy giờ tôi có làm sao thì liên quan gì đâu”, bỏ qua sự quan tâm của Tường Tường, Tuấn Tuấn quay người, rời khỏi phòng học.

Chẳng có gì liên quan? Là hai người cứ như thế là kết thúc ư? _ Tường Tường không hiểu, không biết, nó chỉ biết mình không hề muốn chuyện này xảy ra.

Nó đứng đó, xung quanh vương vãi những mảnh thủy tinh vỡ, có cả máu, hoàng hôn dần dần tắt hẳn, bóng đêm phủ dần. Trên mặt âm ẩm, ướt ướt. Không!!! Không phải nước mắt!!! Tuyệt không phải nước mắt. Nó không biết khóc, nó rất kiên cường, nó chưa bao giờ khóc đâu...

15. Chương 15: Phiên Ngoại 2 : Đầu Gấu Quyết Tâm Đỗ Đại Học (tt)

Part 6

Những ngày xa cách

Tường Tường dụi dụi mắt, đôi mắt vừa đỏ vừa sưng cho nên không thể dùng kính sát trùng như mọi hôm. Đêm qua, trong giấc mơ của nó tràn ngập hình ảnh Tuấn Tuấn bỏ đi lúc chiều, tỉnh giấc đôi mắt đã ở thảm trạng này rồi.

Nó lục lọi ngăn kéo tìm cái kính cũ, lau cẩn thận rồi đeo lên. Mới đầu nhìn không quen lắm nhưng cũng có thể che được đôi mắt sưng đỏ.

Tuấn Tuấn thật sự muốn chia tay sao? – nghĩ đến đó nó đã thấy người nôn nao, muốn khóc.

Nó biết mình nên đi tìm người ta nói rõ trắng đen một lần nhưng Tuấn Tuấn đã tức đến mức đập vỡ cửa kính rồi bỏ đi thì làm sao dễ dàng bawtc huyện. Nói đi nói lại cũng phải thừa nhận những lời nó nói hôm qua không hẳn chỉ vì nóng giận mà lỡ lời, hai người đúng là đường thẳng song song, cho dù bây giờ có giải thích, vẫn hồi lại được thì tương lai vẫn đứng lại vấn đề này, lại sẽ đường ai nấy đi.

Có lẽ, cứ như vậy chia tay đối với cả hai đều tốt – rõ ràng là nghĩ được thế nhưng tự đáy lòng không hề muốn cắt đứt, không muốn tách khỏi Tuấn Tuấn, vẫn còn giữ lại sợi dây liên kết này... Tình yêu thật là đáng sợ, nó có thể khiến con người trở lên tham lam, mất đi tư duy suy nghĩ.

Tường Tường vô thức lại vòng đến phòng học Tuấn Tuấn, đến nơi lại không gặp được người mà cũng ngại ngần không dám hỏi hai tên Vương Triều Mã Hán (tức A Điển – Trư Du) đang ngồi tán láo trong lớp, nó thất vọng rời đi.

Rất muốn nhìn thấy Tuấn Tuấn, chỉ cần nhìn một chút thôi, xem vết thương người ta như thế nào. Mà nó lại sợ gặp rồi sẽ sinh giằng co – có điều so sánh giữa sự xấu hổ khi tranh luận giằng co Tường Tường vẫn muốn tìm gặp Tuấn Tuấn. Vì thế nó tiếp tục vòng vòng trên sân trường tìm Tuấn Tuấn, rồi đến sân bóng, canteen, thậm chí cả phòng giám thị... Tận đến khi tan học vẫn không thấy, cả ngày hôm nay Tuấn Tuấn không hề xuất hiện, là xin phép nghỉ học sao?

Ngày đầu tiên sau khi chia tay, Tuấn Tuấn nghỉ học!!!

Trưa ngày hôm sau vẫn không thấy bóng người. Tường Tường hôm nay phải dùng kính đen nhằm che đi đôi mắt sưng đỏ, quầng thâm vì khóc và mất ngủ.

“Sắp hết giờ nghỉ, cậu vẫn chưa ăn trưa à?” – cô bạn học ngồi bên tay phải Tường Tường quan tâm hỏi.

Tường Tường ráng nặn một nụ cười xã giao: “Không thấy ngon miệng”.

“Cậu ốm?”

“Chắc thế” – ăn không ngon, ngủ không yên, cứ kéo dài như vậy chẳng sớm thì muộn cũng ốm.

“Không xong rồi, tiết tới là thể dục... cậu có cần mình xin phép thầy hộ không?”

“Mình khỏe, cố gắng là được”.

Kết quả là Tường Tường đánh giá cao sức khỏe của mình, trong sân cầu lông một lúc nó đã đầu vầng mắt hoa, ráng chịu đựng cúi xuống nhặt quả cầu lập tức xương sống muốn sụm.

“Tôi phải nghỉ một lát” – Tường Tường chỉ chỉ vọt ra đường biên, nói với Thư Vĩ đứng trên phần sân đối diện. Thư Vĩ thu vọt đi đến hỏi: “Cậu khát nước à”.

“Ừ” – đột nhiên Tường Tường thấy miệng khô rang.

“Lén xuống canteen không?”

Thế là hai cậu đem vọt cất vào góc tường, len lén trốn khỏi sân thể dục. Bây giờ vẫn là giờ học, trong trường vắng vẻ, chỉ có tiếng thầy cô giảng bài cho nên hai người phải vòng ra sân sau.

“Càng ngày càng nhiều bài, áp lực cũng lớn” Thư Vĩ thở dài “Mệt muốn chết, sổ sách vở cần đọc chất chồng như núi, chết mất”.

“Nói quá lên thế” – Tường Tường cười gượng, đối với bài vở quả thực nó chẳng có cảm giác gì.

“Hừ, cái đồ mọt sách như cậu á, làm sao hiểu được tiếng lòng của học sinh chân chính như chúng tôi...”

Mọt sách? Là cách mọi người đánh giá mình sao? – Tường Tường nhú mày, bực bực.

Đích đến là canteen nho nhỏ nằm khá xa khu học đường. Trong gian hàng bé xíu nhưng cũng đủ các loại mặt hàng phục vụ học sinh, từ kẹo, bích quy, đồ uống, buổi sáng bán điểm tâm, trưa có cơm trưa... Đứng từ góc độ học sinh mà nói, nơi đây mới đúng là cái “Tuổi học đường”, là địa điểm xếp hạng nhất trong ký ức thời đi học.

Mà nếu như canteen có bảng xếp hạng khách hàng thân thiết, hẳn tên Tuấn Tuấn sẽ xếp hàng đầu bởi vì ưu tiên số một của gã vẫn luôn là ông anh dạ dày – Vừa nghĩ đến đây, Tường Tường đã lại có thêm dấu chứng bởi vì Tuấn Tuấn đang đứng trước quầy thu ngân tính tiền. Nhìn túi trong tay gã, một túm to bánh kẹo, đứng đằng sau là hai cái đuôi Trư Du A Điển.

Bước chân Tường Tường vô thức ngừng lại, so với tuần trước Tuấn Tuấn có thêm một tầng băng bó trên tay, dáng vẻ bình thản, hiện tại đang quất nạt hai cái đuôi xách đồ hộ. Vô tình gặp, trái tim Tường Tường đập loạn, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Phải làm sao bây giờ? Cười? Điềm nhiên coi như không có việc gì xảy ra?... Nó cảm giác được cả thân mình đang run rẩy, cố gắng trấn tĩnh – Không sao, chỉ cần chào hỏi bình thường... – Còn chưa kịp mở miệng thì Tuấn Tuấn đã đi ngang qua nó, một lời không nói, như là hai người xa lạ tình cờ đi qua nhau, để lại một vị đắng chát trong nó.

Part 7 : Lại làm lành.

Tại sao ngay cả một lời chào cũng không nói? Thật sự là ghét mình đến thế ư? Coi như không có một chút quan hệ nào nữa sao? – Tường Tường cảm thấy rất khó chịu, rất muốn nổ tung.

Thư Vĩ phát hiện Tường Tường đột ngột dừng lại, quay sang nhìn lại thấy mặt bạn mình tái nhợt, vội vã hỏi: “Cậu làm sao thế? tự dưng tái xanh thế này?”

“Tôi không khỏe...” Hiện giờ Tường Tường chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh, ổn định suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

“Muốn xuống phòng y tế không?”

“Ừ”, Tường Tường gật đầu, Thư Vĩ còn chưa kịp xoay người đã có người nhanh tay hơn.

Tuấn Tuấn? – người vừa đường đột quay trở lại, giữ chặt tay Tường Tường chính là Tuấn Tuấn: “Để tôi đưa bạn ấy xuống phòng y tế là được rồi”, nói xong, mặc kệ Thư Vĩ cùng Trư Du, A Điền đứng há miệng nhìn, gã kéo Tường Tường đi.

Tường Tường không hiểu vì sao đột nhiên Tuấn Tuấn lại quay lại, cũng như nó chẳng hiểu tại sao mình ngoan ngoãn đi theo sau gã nữa.

“Nghỉ ngơi một lát...” Tuấn Tuấn đứng trước giường bệnh trong phòng y tế, Tường Tường hiện tại đang ngồi trên đó, phủ hồ một chiếc chăn mỏng. Nó gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Cô y tá trực đang ở ngoài chăm sóc người khác, hiện tại chỉ có hai đứa, kẻ đứng người ngồi, yên tĩnh.

“Em có gì muốn nói với anh?”, nhìn Tường Tường nhất mực cúi đầu, Tuấn Tuấn thở dài: “Anh đi đây”.

“Em có gì muốn nói với anh?”, Tuấn Tuấn bật cười nhìn người vẫn cúi đầu không nói nhưng tay lại nắm chặt áo của gã, mãi không buông – ôi, cậu nhân tình bé nhỏ cao ngạo của gã.

Tuấn Tuấn cùng Tường Tường giằng co một hồi, cuối cùng gã hết kiên nhẫn cúi người, dùng tay trái lay lay đôi phượng: “Này, em có gì định nói thì nói anh nghe...”

“...Em...”

Em làm sao? Tuấn Tuấn không nghe được hết câu, tiếp tục lay lay.

“...Thích...”

Gã xấu xa hỏi: “Thích ai?”

Tường Tường nhích đến gần Tuấn Tuấn, nhẹ nhàng chạm môi...

Part 8 : **Yêu nhau ba bấy núi (sách) cũng trèo.**

Thật sự chỉ là một cái chạm nhẹ, Tường Tường lập tức rụt trở lại, Tuấn Tuấn bất mãn dùng cánh tay không bị thương ghì Tường Tường lại, khiến cho nụ hôn trở thành “sâu sắc”. Quấn quít, không ngừng. Hôn thôi không chưa đủ, gã quý một gối lên giường, áp chặt lấy Tường Tường, tay bắt đầu loạn loạn, phiêu di lên phía ngực.

“Bỏ em ra...”

Tuấn Tuấn bất ngờ nghe lời thật, vốn gã cũng chờ mong Tường Tường không chống cự, có thể xong luôn. Không sao, dù sao cũng có việc cần nói với Tường Tường, nhịn a nhịn a. Tuấn Tuấn lại hôn thêm một lần người đang muốn chạy trốn, mới buông tay.

Buông rồi, nhìn Tường Tường mặt đỏ bừng vì ngượng, nhịn không được lại hôn thêm cái nữa.

“Anh nói em” Tuấn Tuấn ôm bả vai Tường Tường, “Có chuyện gì thì cứ nói, bằng không anh sẽ không hiểu”.

Tường Tường do dự, “Anh vẫn còn tức giận sao?” giận mình vì đã mắng người ta là đồ ngốc.

“Ngay lúc đó rất tức giận! nhưng mà về nhà rồi thì cũng hết” Tuấn Tuấn vừa cười vừa xoa xoa mái tóc Tường Tường.

“Thế sao khi nãy không để ý đến em? Lại còn đi ngang qua như người lạ, hại em còn nghĩ...” Tường Tường khổ sở khịt khịt mũi: “Còn nghĩ... phải chia tay...” “”

“Là anh cố ý đó”

“Cố ý?”, Tường Tường nheo mắt.

“Đúng vậy. Để cho em phải nói thực” Tuấn Tuấn giải thích, “Không phải em bảo hai chúng ta không có điểm chung sao ? Thực ra chỉ cần có trái tim, nhất định sẽ tìm được điểm chung... Anh không phải nói suông, vì chứng minh, anh sẽ cố gắng đỗ đại học cùng em, để cho em hiểu được tâm ý của anh”.

Gãi gãi tóc, Tuấn Tuấn cười cười xấu hổ : “Anh rất ghét đọc sách, nhưng vì em, anh muốn liều mạng với nó. Có điều lúc trước anh không biết liệu em có thích anh thật hay không cho nên mới giả bộ tức giận để tìm hiểu. Tường Tường em đừng giận anh nha”

“Đương nhiên ... sẽ...” Tường Tường véo mạnh lên tay phải gã “Rõ ràng cố ý khi dễ em, anh muốn sống hay chết”, hại nó mấy hôm nay buồn bã, khổ sở đến thế.

“Ôi, đau anh ! khâu mười hai mũi đó ~~~”

Part 9 : Đôi bạn cùng tiến

*(Ồ, ờ, không nhất thiết phải tìm hiểu hai bạn « chẻ chai » của chúng ta học nhóm thế nào đâu nha *cười đểu* ngồi làm part này lương tâm cũng kêu gào ghê lắm á)*

Tường Tường đưa tay xoa lên vết khâu trên tay Tuấn Tuấn, lại chọc chọc mấy lọn tóc nhuộm màu mè của gã, trên mặt nó đột nhiên hiện lên vài phần cứng nựng. Người này đột nhiên tuyên bố sẽ gắng sức học hành, cứ tưởng là hứng thú nhất thời bỗng bột, không nghĩ nửa tháng nay đều chăm chỉ đến học bài.

Tường Tường nhìn Tuấn Tuấn đang gục đầu xuống bàn ngủ, thật sự cố đến quên cả sức khỏe ! Hôm nay Tuấn Tuấn bị cảm nhẹ, còn sốt, nó đã bảo cứ nghỉ ngơi vậy mà gã vẫn bướng bỉnh ngồi học... Tuấn Tuấn đã nỗ lực đến thế, mình cũng phải cố hết sức hỗ trợ Tuấn Tuấn thi đậu mới được. Tường Tường mỉm cười thu tay, lại bị tóm lại... Tuấn Tuấn ngẩng đầu, mắt mơ màng ngái ngủ nhìn nó.

“Tỉnh rồi”, Tường Tường vẫn ngây ngốc nhìn.

Tuấn Tuấn ngơ ngơ cười “mấy giờ rồi ?”

Tường Tường ngẩng đầu nhìn đồng hồ : “Chín rưỡi, anh định về nhà ?”, ý muốn nói, nếu không khỏe thì không cần về.

“Bài hôm nay em học xong chưa ?” Tuấn Tuấn không trả lời câu hỏi của Tường Tường.

Tường Tường nhúu mày theo thói quen: “xong lâu rồi”, nếu không vì giúp Tuấn Tuấn học ôn thì nó cũng không cần học đến tối muộn đâu. Nhưng mà, giúp người ấy phụ đạo cũng coi như một gánh nặng ngọt ngào, rất vui đó.

“Quá tốt á !!!” Tuấn Tuấn cười thoải mái.

Tốt? Cất hết sách vở, Tường Tường nhíu mày, tốt cái gì, có gì đáng giá vui mừng. Khi ý thức được thì đã bị Tuấn Tuấn kéo đến bên giường.... Cái tên xấu xa này, đầu óc nghĩ cái gì nữa?

“Đừng lộn xộn, anh muốn lây bệnh cho em à?”

Tuấn Tuấn cười mờ ám: “Anh sẽ cố gắng chú ý, chắc chắn không lây đâu mà~~”

“Aiiii~ nghe xúc động muốn chết mất, ” Tường Tường bất đắc dĩ chỉ có thể trợn mắt lườm, Tuấn Tuấn đến học nhóm là chuyện tốt, nó cũng vui mừng không tính toán mà đón chào nhưng mà đem nó trở thành món “điểm tâm ngọt” là không có được đâu a. Có điều, Tuấn Tuấn có vẻ khẳng khẳng coi nó là cái bánh ấy, học xong bài nhất định lại phải vật lộn, loạn đả đến muộn.

Được rồi, đành thế.

Lửa càng lúc càng nồng thì... Reng... điện thoại vang không ngừng. Tường Tường đẩy Tuấn Tuấn cách xa một chút, đưa tay với điện thoại: “Dạ?”

Tuấn Tuấn an phần chờ đợi Tường Tường nghe điện thoại...

“Dạ vâng, đã uống thuốc và ngủ quên rồi bác ạ” Tường Tường vừa nói vừa trừng Tuấn Tuấn, là bà Ôn gọi điện hỏi thăm: “Vâng, ở nhà cháu, không phiền đâu ạ.... ối...” Tường Tường nhanh chóng bịt miệng, chết tiệt, cái tên kia, ngay lúc này dám...

Nó trừng mắt nhìn gương mặt vô tội của Tuấn Tuấn, dùng tay trái rảnh rỗi làm dấu hiệu cắt ngang cổ, bực bội “Dạ, không sao đâu ạ, cháu mới đụng phải cái bàn ... @*@*@” Tường Tường muốn bực điên lên rồi, ai kêu Tuấn Tuấn cố tình làm trò.

“Ôn Hữu Tuấn, anh muốn chết a!!!!” Cúp điện thoại, Tường Tường chỉ bằng một động tác, đập bay Tuấn Tuấn khỏi giường...

Part 10 : Kết quả

“Tường Tường, anh thật lo quá”, Tuấn Tuấn nắm chặt vai Tường Tường, trải qua một năm cố gắng giờ cái mạng “già” này của gã đang thoi thóp nằm trên thớt cho ban giám khảo gạch gạch xóa xóa. Mặc dù còn kém Tường Tường một quãng xa lắc nhưng gã đã cực kì khí phách mà đâm đơn vào đại học S, tích đủ các loại khoa vào các nguyện vọng. Ai thèm chú ý xem sẽ học khoa nào, chỉ cần cùng trường với Tường Tường là tốt rồi.

“Giờ có lo cũng vô dụng”, ngồi trước máy tính, Tường Tường đang nhập mã số thí sinh của mình “ừm...”

“Ừm?” nào có ai xem bảng điểm lại đáp bằng chữ Ừm không.... “ừ cái gì mà ừ... đồ không?”

Tường Tường nhướn mày: “Khoa y, trường S, đã đồ”

Thật không hổ danh Tường Tường nhà gã a, nói đồ là đồ liền. Tuấn Tuấn càng khấn trương nắm chặt vai Tường Tường, thanh âm cũng run rẩy: “Còn anh, anh thì sao?”

“Ai biết được, còn đang tìm...” So với kết quả của mình, Tường Tường còn lo lắng hơn bội phần, đến thở cũng khó khăn... “Á.... đồ... đồ rồi!!”

Oa... tốt quá, thật quá tốt!!!! Tuấn Tuấn vui vẻ nhảy dựng lên “Xời ơi, anh đây muốn văn có văn, muốn võ có võ, nam nhân khí khái bưng bưng, cái trường S đệ nhất cũng không làm khó được anh đây nhá.... Giỏi quá, quá giỏi... ha ha ha...”

Tuấn Tuấn ôm chặt lấy Tường Tường, hôn chi chút.

Cao hứng, phần khích xong, Tuấn Tuấn, à sinh viên tài giỏi Tuấn Tuấn của chúng ta mới nghĩ đến vấn đề khác, quan trọng không kém: “có ghi khoa nào không?”

A, rất vui mừng nên đã quên chú ý chuyện này... Tường Tường một lần nữa dò lại màn hình, không nhìn còn đỡ, nhìn kĩ lại rồi hai con người thiếu chút nữa lòi cả ra – thật là đáng sợ!

Giả vờ thần bí cái gì? Tuấn Tuấn ngó lên “Đến cùng là khoa nào...” Không thể nào, Tuấn Tuấn dụi dụi mắt mấy lần, hét lên: “Tiếng Trung! Muốn giết người à???”

Tường Tường bất đắc dĩ thở dài, không làm sao tưởng tượng được Tuấn Tuấn tay ôm tập Đường Thi, miệng lẩm bẩm “Chi, hồ, giả, dã...” ưu nhã lắc lư đi lại trong khuôn viên trường học. Một sự tưởng tượng thật là đáng HOÀN ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhoc-dang-yeu-cung-truong>